

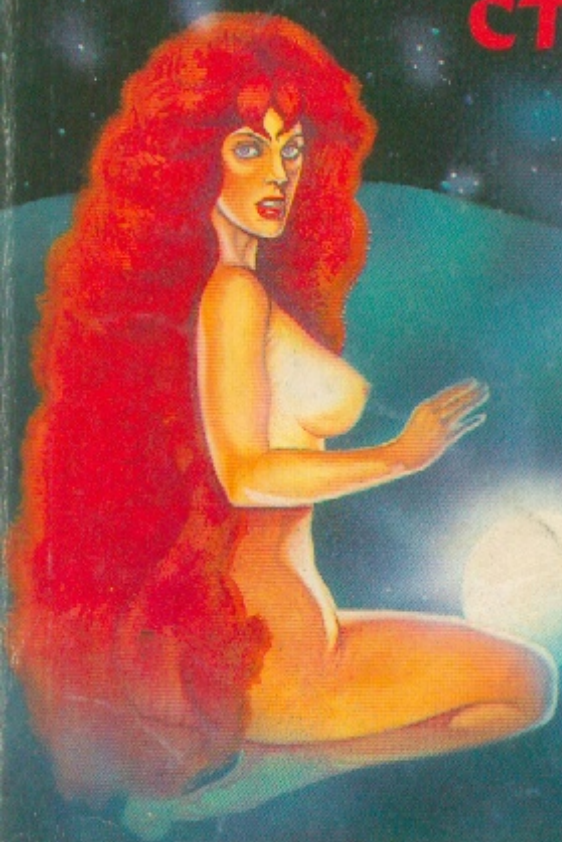
Фантастика

ПЛЕЯДИ

Носител на наградите
ХЮГО,
НЕБУЛА
и ФЕНТЪЗИ

КЛИФЪРД
САЙМЪК

**ОМАГЪОСАНО
СТРАНСТВО**

DM

Клифърд Саймък

Омагьосано странство

ГЛАВА ПЪРВА

Таласъмът внимателно наблюдаваше монаха. Той пък от своя страна шпионираше учения. Таласъмът мразеше монаха и то не без причина. Монахът не мразеше, но и не обичаше никого: беше фанатизиран и амбициозен. В момента ученият разглеждаше някакъв ръкопис, който бе открил под подвързията на една книга.

Беше късна нощ и тишината обгръщаше цялата библиотека. Единствено плахото шумолене, вероятно на мишка, нарушаваше спокойствието. Ученият стоеше приведен и свещта, поставена на бюрото, бавно догаряше, хвърляйки наоколо слаба светлина.

Ученият взе ръкописа и го скри под ризата си. Той затвори книгата, върна я обратно на лавицата и угаси свещта. Бледа лунна светлина проникна през високите прозорци, достигащи почти до гредите на тавана и освети вътрешността на библиотеката с призрачно сияние.

Ученият се отдалечи от бюрото, проправи си път между масите на учебната зала и се отправи към файето. Монахът се притаи в сянката и го остави да мине покрай него, без да се опита да го спре. Таласъмът злобно наблюдаваше монаха, като се почесваше в яда си.

ГЛАВА ВТОРА

Марк Корнуол похапваше сирене и хляб, когато на вратата се почука. Стаята беше малка и студена. Съчките, които горяха в малката камина и чиито слаби отблясъци осветяваха стаята, почти не можеха да я стоплят.

Той стана и преди да стигне до вратата, изтръска остатъците от сирене, паднали върху ризата му. Когато отвори, видя малко, съсухрено същество, високо не повече от три фута. То беше облечено с изтръкана, тъмноредвена, кадифяна риза и дрипави кожени панталони, под които се виждаха босите му, космати крака. Островърха шапка придаваше завършеност на целия му вид.

– Аз съм таласъмът, който живее на тавана – каза той. – Може ли да вляза?

– Разбира се – каза Корнуол, – чувал съм за тебе. Но си мислех, че съществуваш само в приказките.

Таласъмът влезе и забърза към камината. Той приклепна пред нея и простря ръцете си към пламъка.

– Защо си мислеше, че съм само една легенда? – попита той сприхаво. – Ти знаеш, че съществуват таласъми, елфи и други същества, принадлежащи към Братството. Защо трябваше да се съмняваш в мене?

– Не знам – отвърна Корнуол, – може би, защото досега никога не бях те виждал. Нито пък познавам някой, който да те е виждал. Мислех си, че това е една детска измислица.

– Добре се укривам – каза таласъмът. – Стоя си горе на тавана, а там има много скривалища. Трудно е някой да ме намери. Налага се да се крия, поради неблагоприятното на монасите в библиотеката. Някои от тях изобщо нямат чувство за хумор.

– Искаш ли малко сирене? – попита Корнуол.

– Разбира се, че искам. Що за глупав въпрос!

Той се отдалечи от огъня и се настани върху грубата пейка, поставена до масата, оглеждайки любопитно наоколо.

– Както виждам, животът ти не е лесен, не си разглезен. Стаята ти е мизерна и разхвърляна. Не се изнежваш.

– Справям се – каза Корнуол. Той измъкна ножа от калъфа, който висеше на колана му, отрязва сирене и парче хляб и ги подаде на госта си.

- Бедняшка храна – отбеляза таласъмът.
- Това е всичко, което имам. Но всъщност за какво дойде? Не е само заради сиренето и хляба, нали?
- Не е – отвърна му таласъмът. – Наблюдавах те тази вечер. Видях как открадна ръкописа.
- И какво от това? – каза Корнуол. – Какво искаш?
- Абсолютно нищо – каза таласъмът, посягайки за още едно парче сирене. – Дойдох само да те предупредя, че и монахът Ослуд също те наблюдаваше.
- Ако ме беше видял, щеше да ме спре или да ме предаде.
- Не знам защо, но ми се струва, че изобщо не чувстваш някаква вина – продължи таласъмът – Дори не се опита да отречеш.
- Ти си ме видял – обясни Корнуол, – но въпреки всичко не си ме издал. Явно имаш някаква по-сериозна причина да постъпиш така.
- Може би. От колко години си студент?
- Почти от шест.
- Значи вече не си студент, а учен.
- Няма, много голяма разлика между двете.
- Предполагам – съгласи се таласъмът, – но аз имам предвид, че вече не си един безгрижен ученик. Годиците за лудории са отминали.
- Така е, но май не мога да разбера какво точно се опитваш да ми кажеш.
- Говоря ти за Ослуд. Той видя, че крадеш нещо, но не те спря. Мислиш ли, че е знаел какво взимаш?
- Съмнявам се. Дори аз самият не знаех какво е, докато не го видях. Не търсех точно него. Дори не знаех, че съществува. Едва когато взех книгата от лавицата, забелязах нещо много странно. Задната корица изглеждаше твърде дебела, сякаш имаше нещо скрито между нея и подвързията.
- Ако е било толкова очевидно, как никой друг не го е намерил? Може ли още едно парче сирене?
- Корнуол отрязва нов резен и му го подаде.
- Мисля, че отговорът е много прост. Предполагам, че аз съм първият от няколко века насам, който е решил да разглежда тази книга.
- Значи, неизвестна книга – каза таласъмът. – Има много такива. Имаш ли нещо против да ми разкажеш за какво става дума в нея?
- Измислица на някакъв стар пътешественик. Написана е много отдавна. Може би преди стотици години – на някакъв древен език. Преди много години един монах я преписал като разкрасил главните букви и

добавил загадъчни маргиналии. Но ако питаш мене, напразно си е губил времето. Така или иначе тя е само една купчина лъжи.

– Тогава защо я търсеше?

– Понякога и от многото лъжи човек може да научи нещо за истината. Надявах се да се намеря нещо точно определено.

– И намери ли това, което търсеше?

– Не в книгата – обясни Корнуол, – а в скрития ръкопис. Склонен съм да мисля, че книгата е първото копие на оригинала. Може би и единственото! Този вид книги не са били преписвани много често. Вероятно старият монах в скриптория е ползвал записките на пътешественика, като се е опитвал да подражава на стила му. Създал е една великолепа книга, с която всеки би се гордял.

– За ръкописа ли говориш?

– Не. Всъщност, това, което намерих не може да се нарече точно ръкопис, защото представлява само една страница на пергамент. Страница, останала от оригиналния ръкопис. Монахът я е оставил, защото в нея е имало нещо, което той не е преписал.

– Мислиш, че съвестта не му е давала мира и той е решил да скрие страницата, която не е преписал, под корицата на книгата?

– Нещо такова. Нека сега да поговорим за причината на твоето посещение.

– Дойдох заради монаха – отговори му таласъмът. – Ти не познаваш Ослуд, както аз го познавам. Той е най-лошият от всички. Никой не може да се чувства спокоен, когато той е наблизо. За него няма нищо свято. Може би ти е минало през ума, че би трябвало да има някаква причина, поради която той не те спря?

– Изглежда, че самата кражба не те тревожи – отбеляза Корнуол.

– Така е – отвърна му таласъмът. – Аз съм на твоя страна, защото от години този проклет монах иска да превърне живота ми в ад. Опита се да ме хване, да ме преследва. Но аз успяха по един или друг начин да му отмъщавам за всеки мръсен номер. И въпреки всичко, той все още не ме оставя на мира. Както вече би трябвало да си разбрал, аз не му мисля доброто.

– Значи според тебе той иска да ме предаде на някого?

– Доколкото го познавам, той ще се опита да осведоми за случая и някой друг.

– Но кой ще иска да купи сведенията му? Кой ще се заинтересува?

– Представи си само следното: неизвестен, таен ръкопис е бил откраднат от скривалището му – една древна книга. Това не ти ли говори,

че би трябвало да има достатъчно причини ръкописът да бъде скрит, а след това и откраднат от там. Дори само тези факти звучат интригуващо, не мислиш ли?

– Предполагам, че си прав.

– Мнозина безпринципни авантюристи – и в университета, а и в града, биха се заинтересували от него.

– Значи ти мислиш, че някой ще се опита да открадне ръкописа?

– Това е повече от сигурно. Проблемът е, че може би и животът ти ще бъде в опасност.

Корнуол отрязва ново парче сирене и му го подаде.

– Благодаря ти – каза таласъмът. – А може ли да ми дадеш и парче хляб?

Корнуол му даде.

– Ти ми послужи – каза той – и затова съм ти много благодарен. Имаш ли нещо против, да ми кажеш какво очакваш да печелиш ти от цялата история?

– Според мене е повече от ясно – отговори таласъмът. – Искам този проклет монах да си получи заслуженото.

Той сложи хляба и сиренето върху масата, пхна ръка под ризата си и измъкна няколко листа пергамент. Остави ги на масата.

– Предполагам, Господин Учен, че се оправяте с перото.

– Оправям се – отвърна Корнуол.

– Добре тогава. Тук имам няколко стари пергамента, от които внимателно са изчистени някогашните писания. Сега ти предлагам да препишеш страницата, която си намерил и да я оставиш на такова място, че да бъде лесно открита.

– Но аз...

– Препиши я – каза таласъмът, – като не забравяш да направиш известни промени, така, както ти смяташ, че ще е най-добре. Малки, неуловими промени, които да ги отклонят от правия път.

– С това ще се справя без проблеми – отвърна Корнуол – но ще има трудности с мастилото. Ще си личи, че е ново. А и не мога да измисля какво да напиша. Притеснявам се също, че ще има разлики.

– Кой друг, освен тебе, знае за съществуването на ръкописа? Само ти си го виждал. Дори и да промениш стила, кой ще разбере? Пергаментът е стар, а що се отнася до заличаването на старите букви, никой не ще се усъмни. Някога това е било честа практика, поради трудностите в намирането на нов пергамент.

– Не съм сигурен.

– Ще трябва документът да попадне в ръцете на експерт, а шансовете за това са много малки. Затова не се притеснявай, че някой ще открие несъответствията. Така или иначе ти отдавна вече няма да си тук.

– Няма да съм тук?

– Разбира се. Не е възможно да останеш тук след всичко, което се случи.

– Май че си прав. И аз мисля, че ще се наложи да напусна.

– Надявам се сведенията от ръкописа да си струват всички проблеми, които той би ти създал.

– Мисля, че си струва – каза Корнуол.

Таласъмът стана от пейката и се упъти към вратата.

– Чакай малко – спря го Корнуол. – Ти дори не си каза името. Ще те видя ли отново?

– Казвам се Оливър – или поне в света на хората ме наричат така. Малко вероятно е отново да се видим. Всъщност, почакай. Колко време ще ти трябва да направиш фалшификата?

– Предполагам, не много.

– Тогава ще те изчакам. Силите ми не са много, но винаги мога да ти бъда от полза. Знам една малка магия и когато напишеш пергамента, с нейна помощ ще мога да обработя мастилото и да го променя така, че той да изглежда старинен.

– Тогава веднага се захващам – каза Корнуол. – Ти дори не ме попита какво пише в него. Мисля, че поне това ти дължа.

– Ще ми разкажеш, докато работиш – отвърна таласъмът.

ГЛАВА ТРЕТА

Лорънс Бекет и компанията му пиянстваха до късно. Преди това вечеряха обилно, за което свидетелстваха остатъците върху голямата кръчмарска маса. Върху дъската за хляб се мъдреха парче свински бут и половин самун хляб. Постоянните посетители от града вече си бяха тръгнали, но гостилничарят, който бе изпратил слугите си да спят, все още седеше зад тезгяха. Той сънливо се прозяваше, но бе вътрешно доволен – рядко се случваше кръчмата „Глиганската Глава“ да има толкова богати посетители. Студентите, които идваха и без това рядко, обикновено създаваха повече проблеми, отколкото носеха печалба. А пък местните, които се отбиваха вечер, бяха нахитряли и не му позволяваха да им кръщава виното. „Глиганската Глава“ не се намираше на главната улица на града, а на една от малките странични улички и много рядко се случваше търговци като Лорънс Бекет да се отбият насам.

Вратата се отвори и монахът влезе. Той се спря за момент, загледан в мрачния сумрак на кръчмата. Гостилничарят зад тезгяха набързо се разсъни. Някакво чувство му подсказа, че това посещение не е на добро. От години насам мъж с религиозни убеждения не бе прекрачвал прага на тази кръчма.

След моментно колебание, монахът се загърна в расото си с израз на погнуса и се отправи през стаята към ъгъла, където бе масата на Лорънс Бекет и компанията му. Спря зад един от столовете и отправи поглед към Бекет.

Бекет го погледна въпросително в очите. Монахът не каза нищо.

– Албърт – каза Бекет, – налей на тази нощна птица чаша вино. Рядко се случва да вдигнем чаши с божий служител.

Ставайки от стола си, Албърт подаде питието на монаха.

– Господин Бекет – каза монахът, – подочух, че сте в града. Бих искал да си поговорим насаме.

– Разбира се – отвърна Бекет сърдечно. – Ще си поговорим, но не и насаме. Всички тези мъже са с мен. Това, което аз мога да чуя, могат и те. Алберт, донеси на господина един стол, за да се присъедини към нас.

– Трябва да останем насаме.

– Добре тогава – каза Бекет. – Хайде вие се преместете на някоя друга маса. Ако искате, вземете и една от свещите.

– Усещам – каза монахът, – че ми се подигравате.

– Така е, защото не мога да си представя, че това, което искате да ми кажете, е от голямо значение.

Монахът се разположи на стола до този на Бекет и постави каната с вино на масата, изчаквайки другите да си тръгнат.

– Е – обърна се към него Бекет, – какво е това тайно нещо, за което искате да си говорите с мен?

– Първо – започна монахът. – бих искал да ви кажа, че не сте обикновен търговец – такъв, за какъвто се представяте.

Бекет не каза нищо, само го погледна. Но след това на лицето му не остана и следа от хумор.

– Знам, че имате достъп до църквата – каза монахът. – И ще очаквам възнаграждение за сведенията, които бих ви предоставил. За човек като вас това е нищо. Всичко, което искам, е да кажете само една-две думи там, където трябва.

– И какви са вашите сведения? – каза Бекет намусено.

– Свързани са с кражбата на един ръкопис от университетската библиотека преди около час.

– Това не изглежда особено съществено.

– Може би. Но сигурно ще ви е интересно да научите, че ръкописът бе скрит в една стара, почти неизвестна книга.

– Вие знаел ли сте за ръкописа? За това, какво представлява?

– Не знаех, докато крадецът не го намери. Наистина нямам представа за това, което пише в него.

– А нещо за старинната книга?

– Само това, че е била написана много отдавна от един пътешественик. Казвал се е Тейлър и пътувал из Опустошената Земя.

Бекет се намръщи.

– Чувал съм за Тейлър и за мълвите, които се носят около неговите открития. Но не знаех, че е написал и книга.

– Почти никой не е знаел. Била е преписвана само веднъж и преписът се намира в нашия университет.

– Вие, господине, чел ли сте го?

Монахът само повдигна рамене.

– Досега не беше възбудил интереса ми. Там има много други интересни книги за четене, пък и не може да се вярва на всичко в книгите на пътешествениците.

– Какво предполагате, че представлява ръкописът?

– След като е бил скрит толкова хитро между корицата и подвързията на книгата, би трябвало да има някаква стойност. Иначе защо е било

нужно някой да го крие?

– Интересно – каза меко Бекет. – Много интересно. Но това още не означава, че той наистина има някаква стойност.

– Ако няма никаква стойност, тогава не сте ми задължен с нищо. Но аз се обзалагам, че има.

– Тогава да сключим едно джентълменско споразумение!

– Добре – каза монахът, – джентълменско споразумение. Ръкописът бе открит от един учен – Марк Корнуол. Той живее в таванската мансарда на пансиона, който се намира на северозападния ъгъл на АЦаря и ЛиниятаА.

Бекет се намръщи.

– И какво представлява този Корнуол?

– Противен мъж, идва някъде от Запад. Добър студент, но винаги намусен. Няма никакви приятели. Живее ден за ден. Не напусна дори след като старите му състуденти си тръгнаха, доволни от знанията, които бяха получили. Според мен той остана, защото се интересува от Древните.

– По какъв начин се интересува от Древните?

– Мисли си, че все още съществуват. Някога изучаваше езика им или поне това, което се предполагаше, че представлява той. Имаме няколко такива книги. Той ги изследваше.

– А знаеш ли защо се интересува от Древните?

Монахът поклати глава.

– Не знам. Не го познавам като човек. Говорили сме си най-много един-два пъти. Вероятно интелектуално любопитство. А може би и нещо друго.

– Вероятно си е мислел, че Тейлър е споменал нещо за Древните.

– Може би. Може Тейлър и да е написал нещо за тях. Не съм чел книгата.

– Корнуол притежава ръкописа и вероятно вече го е укрил много добре.

– Съмнявам се. Дори и да го е скрил, не го е направил много внимателно. Няма как да е разбрал, че някой знае за кражбата. Аз само го наблюдавах, докато я извършваше. Оставих го да си тръгне без да се издам. Няма от къде да знае, че бях там.

– Мислите ли, господин монах, че този прилежен, крадлив приятел може да се е замесил в тази опасна игра поради принадлежност към някаква ерес?

– Това, господин Бекет, оставям на вашата преценка. Отвсякъде сме

заобиколени с признаци за всевъзможни ереси, но за да можем в случая да преценим, се нуждаем от умен човек, който да разнищи сложността на положението.

– Да не би да мислите, че става дума за политическа ерес?

– Дори не съм го и помислял.

– Така вече е по-добре. При дадени обстоятелства би било неприятно университетът и по-специално библиотеката да попаднат под подозрение, изградено върху открити в тях материали.

– Уверявам ви, че книгите ни не могат да се използват с лоша цел и в тях има единствено съвети, които предупреждават за опасността от ереси.

– След такова уверение – каза Бекет, – не би се наложило да проверяваме. Но както разбирам, вие нямате възможност да вземете ръкописа и да ни го предадете.

Монахът потрепера.

– Нямам достатъчно смелост, за да извърша такова нещо. Казах ви всичко, което знам и това стига.

– Мислите си, че имам повече възможности и няма от какво да ме е страх.

– Точно така. За това и дойдох при вас.

– А откъде разбрахте, че съм в града?

– И градът си има уши. Много рядко нещо остава скрито.

– Изглежда, че и вие слушате много внимателно.

– Превърнало ми се е в навик.

– Много добре, значи се разбрахме. Ако липсващият ръкопис се намери и наистина се окаже, че в него се съдържат някакви ценни сведения, аз ще се застъпя за вас. Такова е вашето предложение, нали?

Монахът не каза нищо, само кимна с глава.

– За да мога да изпълня споразумението ни, ще трябва да ми кажете името си.

– Аз съм брат Ослуд – каза монахът.

– Ще го запомня. Допийте си виното и да се захващаме за работа. Значи казвате на АЦаря и ЛиниятаА живеел?

Монахът кимна и се пресегна за чашата. Бекет се изправи и отиде при компанията си, след това отново се върна.

– Няма да съжालявате, че дойдохте при мене – каза той.

– Надявам се – отвърна му брат Ослуд.

Той допи виното си и остави чашата на масата.

– Ще се видим ли отново? – попита монахът.

– Не, освен, ако вие не ме потърсите.

Монахът се уви в расото си и излезе през вратата. Луната, скрила се зад покривите на къщите, наредени покрай тясната уличка, не осветяваше мястото. Затова той трябваше да върви много внимателно по неравния, хлъзгав калдъръм.

Докато минаваше покрай един вход, зад него се отдели тъмна сянка, която го последва. Острието на нож проблесна в тъмнината. Монахът се свлече с гъргорене. Ноктите му драшиха каменната стена. Поток от кръв напълни устата му. След това настана тишина. Намериха тялото му чак на сутринта.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Гиб от Блатата се събуди както винаги преди изгрев слънце. Днес той имаше много работа. Именно на този ден джуджетата бяха обещали да са готови с новата му брадва. Той се нуждаеше от нея, защото колкото и да точеше острието на своята стара, вече овехтяла и изтъпяла, то се наточваше незначително.

Обикновено сутрин, по това време на годината, блатото бе обвито от ниско стелеща се мъгла. Но днес то беше напълно ясно. Единствено от едната страна на острова, където добиваха дървения материал, се виждаха няколко пласта мъгла. На изток и на юг блатото се простираше равно и огромно, преливащо между кафяво и сребърно – цвета на тръстиките и тревите. Патици крякаха из близките езерца, а водният плъх плуваше в потока, оставяйки едно красиво v след себе си. Някъде далече квакаше чапла. На северозапад дъбовете, кленовете и хикориите, вече променени от цветовете на идващата есен, оформяха гористи хълмове, простиращи се до небето.

Гиб наблюдаваше хълмовете – някъде там, в тази плетеница от гори, живееше неговият добър приятел Хол от Кухото дърво. Почти всяка сутрин, когато нямаше мъгла и хълмовете се виждаха, той се опитваше да го открие с поглед, но никога до сега не бе успявал, защото от такова разстояние не бе възможно да различиш едно дърво от друго. Днес нямаше да може да посети приятеля си и той го знаеше. Трябваше да получи брадвата си и след това да уважи самотния, стар отшелник, който живееше във варовикова пещера в един от хълмовете отсреща в далечината. Вече бе изминал месец от последната им среща.

Гиб сгъна гъсешката наметка и вълненото одеяло, с които бе спал и ги прибра в колибата, разположена в центъра на сала. Той винаги спеше на открито с изключение на дните, когато беше студено или валеше. Той се зае да пали огън върху металната плоча, поставена в предната част на сала. Използваше сухата трева и праханта, които пазеше в изгнилия дънер, за подпалки, а търкайки кремъка и стоманата получи искрата, която да даде живот на огъня му.

Когато той се разгоря, Гиб простря ръка към мрежата, потопена зад сала и измъкна някаква пляскаща риба. Уби я с един замах на ножа и бързо я изчисти. Сложи филето в тиган, който постави на скарата над огъня. Приклезна, за да наблюдава готвенето.

Блатото беше спокойно, ако се изключи нежното крякане на патките и обичайното „плюп“ на някоя скачаща риба. Всъщност по това време на деня то винаги беше такова. Едва по-късно щяха да се появят косовите и техните врякания в тръстиките, шумящите крила на прелитащи водни птици и дрезгавите писъци на крайбрежните птици и чайки.

На изток изсветля и блатото, по-рано обагрено в кафяво и сребърно, започна да придобива нов вид. В далечината, между него и реката, се издигаше малка височина, по чийто склон се виждаше редица от върби. Папурът, разположен близо до хълма, покрит с гори, вече можеше да бъде разпознат. Неговите кафяви стъбла се полюшваха от скитащия вятър.

Салът нежно се поклащаше, докато той похапваше от тигана, защото не си струваше да се занимава с чинии. Той се чудеше как ли се живее на твърда земя, без това постоянно полюшване. С него бе прекарал целия си живот и знаеше, че то изчезва единствено когато реката замръзне, поради големия студ.

Споменът за студа му припомни за нещата, които трябваше да приготви за идващата зима. Трябваше да опуши още риба, да събере корени и семена, да улови няколко водни плъха, от чиято кожа да си ушие дреха за зимата. И да събере дърва. Но въпросът с дървата щеше да бъде по-лесно изпълним, когато се сдобиеше с новата брадва от джуджетата.

Гиб изми тигана, в който бе пържил рибата, след което постави в лодката, вързана до сала, вързопите, които бе направил вчера преди да си легне. В тях имаше сушена риба, пакетче с див ориз и подаръци за джуджетата и отшелника. В последния момент се сети да вземе и старата си брадва, защото джуджетата можеха да използват метала ѝ и да измайсторят нещо друго от него.

Той гребеше смълчано по канала, за да не наруши утринната тишина. Слънцето изгря на изток, а върху отсрещните хълмове запламтяха с великолепието си първите есенни цветове. Почти бе наближил брега, когато обикаляйки завоя видя друг сал, чиято предна част бе привдигната върху тревата, а другите се простираха в канала. Един вече поостарял мъж, принадлежащ към Блатните хора, седеше в задната част на сала и кърпеше някаква мрежа. Веднага след като Гиб попадна в кръгозора му, старият човек вдигна поглед и тържествено издигна ръка за поздрав. Това беше Старият Друуд и Гиб се чудеше какво ли прави той тук. Последният път, когато бе чул нещо за него, салът му се намираще близо до Върбовия рид, а това не беше близо до реката.

Гиб изтегли лодката си до сала, извади греблата и я остави така.

– От много време не съм те виждал – каза той. – Кога се преместихте насам?

– Преди няколко дни – отвърна му Друуд.

Той престана да кърпи мрежата си и приседна до лодката. Вече започваше да остарява, отбеляза си наум Гиб. Той си спомняше, че още едно време го наричаха Старият Друуд, въпреки че беше млад. Но сега годините вече си личаха и сякаш се опитваха да му покажат, че си е заслужил името – бе посивял.

– Имам намерение да потърся малко дърва – там, на брега – каза Друуд. – Отвд реката е останала само върба, а тя не гори добре.

С поклащаща се походка от колибата се появи Мисис Друуд. Тя говореше с висок, писклив глас.

– Стори ми се, че чух нечий глас. Ти ли си, млади Гиб? Тя погледна към него със слабите си очи.

– Здравейте, мисис Друуд – поздрави я Гиб. – Радвам се, че сте ми съсед.

– Сигурно няма да останем за дълго – каза Друуд. – Само искаме да натоварим малко дърва.

– Колко сте събрали до сега?

– Много малко – отвърна му Друуд. – Работата върви бавно. Няма кой да помага. Децата поеха по собствени пътища. Пък и аз не мога да работя като някога.

– На мен цялата работа не ми харесва – намеси се мисис Друуд. – Притеснявам се от многото вълци.

– Бравата ми няма да остави никакви си вълци да ме притесняват – отвърна й Друуд.

– Значи всички деца си заминаха? – попита Гиб. – Когато ви видях последния път, Дейв и Алис все още бяха при вас.

– Алис се омъжи преди три-четири месеца – обясни му Друуд. – За един млад човек. Живее в южния край на блатото. А пък Дейв сам си построи сал – добра работа свърши. Дори не ми позволи да му помогна. Каза, че искал сам да се справи. И наистина успя – построи хубав сал. След това замина на изток. Често се виждаме – и с него, и с Алис.

– Имаме бира – каза мисис Друуд. – Искаш ли чашка? Забравих да те питам и дали си закусвал. Не се притеснявай, ще ми отнеме само минутка.

– Много ви благодаря, мисис Друуд, но вече закусих – каза Гиб. – С удоволствие, обаче, бих приел чаша бира.

– Донеси една и на мен – каза Друуд. – Не мога да оставя Гиб без

компания.

Поклащайки се мисис Друуд се отправи към колибата.

– Да, господине – каза Друуд, – не е лесно да се отиде в гората. Но ако се опитам, ще успея. Там има много хубаво дърво. Преди всичко бук и клен. Много са – при това сухи и готови за огъня. Никой не ги е докосвал с години. Единствено товарните тренове, които ношуват тук наоколо, когато ги застигне нощта, взимат малко дърва. Горے на хълма има много места, където расте хикория, а това е най-доброто дърво. Много е пътят до там, въпреки че...

– Днес съм зает – прекъсна го Гиб, – но утре, а и на следващия ден мога да ти помогна с дървата.

– Няма нужда, Гиб. Мога и сам да се оправя.

– Аз самият бих си взел малко от тази хикория.

– Добре тогава. Щом и ти имаш нужда, ще отидем заедно. Да знаеш, че страшно много ти благодаря.

– Няма защо.

Мисис Друуд се върна с три чаши бира.

– Донесох една и за мен – каза тя. – Нямаме често гости. Ще поседя при вас само, докато си изпия бирата.

– Утре Гиб ще ми помогне с дървата – каза й Друуд. – Ще съберем от онази, голямата хикория.

– Хикорията е добро дърво – каза мисис Друуд.

– Сега отивам да си взема новата брадва. Старата вече за нищо не я бива. Някога баща ми ми я подари.

– Доколкото чувам, роднините ти са тук, наблизо, до Куун Холол – каза мисис Друуд.

Той кимна.

– Бях там за малко. Прекрасно място е. Има хубаво дърво, богат улов, много водни плъхове, а в малкото блато расте много див ориз. Мисля, че те ще останат там.

– Джуджетата ли ще ти дадат новата брадва? – попита Друуд.

– Точно така – отговори му Гиб. – Наложил се да изчакам малко. Говорих с тях още миналото лято.

– Джуджетата са добри работници – каза разсъдливо Друуд. – И желязото, което използват, е хубаво. Жилката, която обработват е от висококачествена руда. Непрекъснато идват товарни тренове, които натоварват почти всичко, което са произвели. Тяхната руда има добра репутация и никога няма проблеми при нейната продажба. Понякога направо се чудя, защо се чуват толкова ужасни, а понякога и презрителни неща

за джуджетата. Но нашите са добри. Те са тук от години, всъщност от- както всички се помним.

– Може би нещата вървят добре, защото имат добри сърца – каза мисис Друуд.

– Джуджетата не са хора, майко – напомни ѝ Друуд.

– Както и да е, това няма значение – каза мисис Друуд. – И те са същества, а и не са много по-различни от нас. Различията ни с хората обикновено са много повече, отколкото с тях. А най-много като че ли си приличаме с Хората от Хълма.

– Най-същественото нещо, е, че всички успяваме да се съобразяваме един с друг – каза Друуд. – Вземи например нас и хората. Те са два пъти по-големи от нас и имат гладка кожа, докато нашата е покрита с косми. Те могат да пишат, а ние не можем. Те имат пари, а ние нямаме. Ние търгуваме, за да получим това, което искаме. Хората притежават много неща, които ние нямаме, но ние не им завиждаме и те не ни подценяват. След като се разбираме добре, тогава всичко е наред.

Гиб изпи бирата си и каза:

– Трябва да тръгвам. Имам да върша много работа. Трябва да взема брадвата, а след това да се отбия при отшелника.

– Чух, че той не бил съвсем добре. – каза Друуд. – Годиците му вече напредвали.

– При отшелника ли ще се отбиваш? – попита мисис Друуд.

– Ти не слушаш ли? Той току-що го каза – каза ѝ Друуд.

– Тогава ще те помоля да почакаш малко. Искам да ти дам да му занесеш гърне с див мед. Дадох ми го хората от Хълма.

– Този подарък ще му хареса – каза Гиб.

Мисис Друуд заприпка към колибата.

– Често съм се питал, какво ли е получил отшелникът от живота, след като почти целият го е прекарал горе на върха на хълма, в пещерата си. Той винаги си е стоял там, без да ходи някъде или пък да прави нещо.

– Роднините му го посещават – отговори му Гиб. – Събрал е много лекове – за стомах, за гърло, за зъби. Но те не винаги идват заради тях. Някои идват само, за да си поприказват с него.

– Да. Предполагам, че се среща с много хора.

Мисис Друуд се върна, носейки пакет, който подаде на Гиб.

– Да се отбиеш за вечеря – каза тя, – независимо колко е късно. Ще запазя малко от нея за теб.

– Благодаря ви, мисис Друуд – каза Гиб.

Той се отблъсна от сала и започна да гребе по извиващото се корито на канала. Косовете, издавайки писъци, се рееха в небето над него. Те се виеха, в чернокрил полет, след което поспираха върху далечните тръстики и отново се издигаха към небето.

Той се доближи до брега. Земята рязко се издигаше от повърхността на блатото. Виждаха се огромни дървета, чиито клони се простираха над тревата и водата. Един голям дъб растеше толкова близо до нея, че някои от корените му, намиращи се някога под земята, която сега бе отмиа, се простираха от брега като сграбчващи пръсти.

Гиб завърза лодката за един от корените, прехвърли багажа и старата си брадва на брега, след което се изкатери върху него. Нарамн багажа си и тръгна по тясната пътека, която следваше котловината, образувала се между двата извисени хълма. Достигна до една поутъпкана пътека, която се използваше от рядко минаващите товарни тренове, които или просто преминаваха или пък идваха да търгуват с джуджетата. Пресече я и продължи напред.

Блатото бе изпълнено с кръсците на косовете, но колкото повече навлизаше в гористите хълмове, толкова повече смълчаната тишина го обгръщаше. Листата шумоляха от вятъра, а от време на време той дочуваше мекото тупване на някой падащ желъд при допира му със земята. Ако беше по-рано сутринта, катеричките щяха да си бъррят и да приветстват утринното слънце, но сега те тихо се занимаваха със своята си работа – да търсят срана. Виждаха се тъмните им сенки, които се прокрадваха по дърветата.

Наклонът беше стръмен и Гиб спря за малко, подпирайки се на един покрит с мъх камък. Помисли си колко не обича горите. Той много обичаше блатото и когато дори за малко се наложеше да се отдели от него, усещаше силно липсата му. В горите имаше нещо скрито зловещо, докато блатото беше открито. Там той винаги знаеше къде се намира, докато тук всеки много лесно можеше да се обърка и да се загуби.

ГЛАВА ПЕТА

Джуджето Снивли каза:

– Значи си дошъл да си вземеш брадвата?

– Да, ако е готова – отвърна му Гиб.

– Вече е достатъчно готова – Снивли измърмори. – Още от вчера. Влез, седни. Дори за млад, като тебе изкачването е уморително.

Входът на пещерата се намираще от страната на хълма. Близко до отвора ѝ и разположена под него се намираще огромна купчина от пръст и сгурия, която наполовина изпълваше тъмната клисура. Около нея се виждаше следата, оставена от количките. В единия си край тя достигаше до мястото за смет. Толкова стара беше тази купчина от пръст и сгурия, че дърветата, растящи върху нейните наклонени страни, се бяха извисили и достигнали внушителни размери, а странно преплетените клони на някои от тях се простираха над клисурата с причудливи форми. Навътре в пещерата, която се простираше дълбоко под хълма, се виждаха светлините от огъня в ковачниците. Чуваше се усиленото чукане на джуджетата.

Снивли го въведе в някаква малка, странична пещера, свързана с водещата към мината голяма пещера.

– Ето тук – каза Снивли – ще можем да поседнем необезпокоявани и няма да се притесняваме от шума наоколо. Освен това, няма да сме на пътя на натоварените колички, идващи от мината.

Гиб постави една от торбите на тезгяха, разположен до стената.

– Тук има опушена риба – обясни той, – а и някой други неща. Другата торба е за отшелника.

– Него от години не съм го виждал – каза Снивли. – Заповядай, седни на този стол. Съвсем наскоро го покрих с тази нова овнешка кожа. Стана много удобен.

Гиб седна на посочения стол, а джуджето си взе друг и го разположи така, че да наблюдава госта си.

– Всъщност – каза то – само един-единствен път съм се отбивал при отшелника. Нещо като акт на добросъседство. Занесох, му и подарък – два чудесни сребърни свещници. След това не съм ходил. Притеснявам се, че съм го отегчил. Чувствах, че с нетърпение очакваше, да си тръгна. Разбира се, не ми каза нищо.

– И никога не би ти казал. Той е един много мил човек.

– Изобщо не трябваше да го правя – каза джуджето. – Вероятно се получи така, защото от много отдавна живея тук, в земята на хората и непрекъснато общувам с тях. Престанал съм да правя разлика между себе си и хората. Сигурно напомням на отшелника, а предполагам и на много други хора, за другия съществуващ свят, където всъщност ми е мястото. Сигурно хората все още изпитват омраза и отвращение към него, предполагам с основание.

С векове хората и многобройният народ от моя свят воюваха упорито и безпощадно едни срещу други. Дори, според мене, в повечето случаи без капка чест. И като резултат от това, отшелникът, който е, както ти казваш, един от най-добрите хора по света, не знаеше как точно да се отнася към мен. Сигурно е знаел, че съм напълно безопасен и че не съм някаква заплаха за него или за някой друг от расата му, но въпреки това, бе нетърпелив да си тръгна.

Защото, ако бях дявол или някакъв демон, той щеше да знае как да действа – със светена вода и святи молитви. Аз не бях дявол, а той въпреки това по някакъв странен начин ме свързваше с представата си за него. През всичките тези години само съжалявах, че го посетих.

– И въпреки всичко, той прие свещниците?

– Да, прие ги и то много любезно, с големи благодарности. Беше прекалено джентълмен, за да ми ги върне обратно. Дори в замяна ми даде една дължина златен плат. Предполагам, че някой благороден посетител му го е подарил, защото отшелникът не би имал пари да купи един толкова скъп подарък. Много често съм си мислил, че той трябваше да го запази и да ми даде нещо много по-скромно. През всичките тези години се чуда какво да правя с подаръка му. Прибрал съм го в сандъка и само от време на време го вадя, за да го разгледам. И това е всичко. Предполагам, че бих могъл да го разменя за нещо по-полезно, но се колебая, защото това е подаръкът, който ми даде отшелникът и за мен в него има някаква сантиментална ценност. Никой не продава дарове, а пък да не говорим, когато са подарени от един толкова добър човек.

– Мисля си – каза Гиб, – че трябва по-добре да разбереш неговото отегчение. Аз, например, нямам такова отношение към теб. Въпреки, че ако трябва да бъда честен, трябва да си призная, че всъщност не съм човек.

– Да, но си много повече такъв, отколкото съм аз. И може би затова съществува тази разлика.

Той се изправи.

– Ще отида да ти донеса бравдата – каза той. – Има и нещо друго,

което искам да ти покажа.

Той потупа торбата, която Гиб бе поставил на тезгяха.

– Ще ти дам кредит за нея, въпреки че ти е останал още, включително като сметнеш и брадвата.

– Винаги съм искал да те попитам нещо, но досега не се осмелявах – каза Гиб. – Хората от Блатото, Хората от Хълма, дори много от хората, които знаят да пишат, ти носят различни стоки, а в замяна ти им даваш кредити. Това ме кара да си мисля, че би трябвало да можеш да пишеш.

– Не – отговори му джуджето. – Не мога. Но някои джуджета знаят как. Вероятно и някои таласъми. Особено тези от тях, които по цял ден висят в университета. Но ние джуджетата, бидейки търговци, сме си изработили система за означаване на числата. Тя е много справедлива.

– Да – отвърна му Гиб. – Много справедлива и изключително точна.

Снивли отиде в дъното на стаята и започна да тършува из лавиците. След това се върна обратно с брадвата, прикачена на дръжка, направена от хикория.

– Мисля – каза той, – че е добре балансирана. Но ако не е, донеси ни я обратно и ще го оправим.

Гиб възторжено я вдигна.

– Чувствам я прекрасно – каза той. – Точно така, както би трябвало. Ако имам нужда от някакви малки поправки, ще се справя и сам.

Той взе острието в ръце и прекара пръсти по блестящия метал.

– Прекрасно! – каза той. – Великолепно! Ако се грижа добре за нея, ще ми върши работа през целия ми живот.

Снивли беше очарован.

– Харесва ли ти? – попита той.

– Майсторски свършена работа – отговори му Гиб. – Бива си я.

– Ще видиш – каза джуджето, – че ще ти върши чудесна работа. Острието ѝ няма да се промени. Само внимавай с камъните, защото никога брадва не може да устои на камък.

– Ще внимавам – каза Гиб. – Знам, че брадвата е много нежно сечиво и никога не бих се отнесъл зле към нея.

– А сега, искам да ти покажа нещо друго – каза джуджето.

Той седна и постави нещо, внимателно увито в агнешка кожа, на коленете си. Отви го почти със страхопочитание.

Когато агнешката кожа се махна, предметът, който тя покриваше, заблестя, осветен от светлината. Гиб се наведе към него. Вторачи се в

него като омагьосан.

– Меч! – възкликна той.

– Човешки меч – уточни Снивли. – Твърде голям, твърде дълъг, твърде тежък за такива като теб и мен. Боен меч. Без безвкусни украшения по него, без лъжливо блещукане. Сечиво – такова, каквото е твоята бравда. Със скромно острие. Мечовете, които сме изработили, откакто аз съм тук, се броят на пръстите на едната ти ръка. А този е най-добрият измежду тях.

Гиб се протегна и докосна острието.

– Има си собствена самоличност – каза той. – Той е от вида оръжия, на които се дават имена. Старите поверия говорят, че някога хората кръщавали мечовете си с имена, така както давали и на конете си.

– Намерихме залежи на по-богата руда, съвсем малко количество – обясни Снивли. – Много внимателно я добихме и я скътахме настрана. Много рядко се случва да попаднеш на такава руда. Използваме я само в специални случаи – както с този меч или с твоята бравда.

– Искаш да кажеш, че бравдата ми...

– Бравдата и мечът са братя.

– Нека да се надяваме, че мечът ще попадне в добри ръце.

– Ще внимаваме това да се случи – каза Снивли.

– Донесох ти старата ми бравда – каза Гиб. – Металът все още е добър, но откосът вече толкова се скъси, че не може да се наточи както трябва. По нея няма никаква ръжда. Мислех си, че бихте могли да използвате метала. Не очаквам да получа кредит за него.

Той я вдигна от земята и я подаде на джуджето.

– Била е добра бравда – каза Снивли. – Била е на баща ти, нали?

Гиб кимна с глава.

– Даде ми я, когато си построих сала.

– Ние му я направихме – каза му Снивли. – Беше добра бравда, но разбира се не толкова добра, колкото твоята.

– Баща ми ти изпраща много поздравя. Също и майка ми. Споменах им, че ще те видя.

– Добър живот си живеете – каза джуджето, – там долу в блатото. От години насам. Нямате никаква история, нали? Не си спомняте откога сте там.

– Не можем да описваме събитията. Не можем да пишем – каза Гиб. – Знаем само старите поверия. Те се предават от баща на син. Може би има истина в тях, но не знам колко.

– Откакто джуджетата обитават хълмовете, вие живеете там, в

блатото – каза Снивли. – Дори още преди ние да дойдем. И ние си имаме легенди. Например за този, който пръв е открил руда тук, горе и е развил мината. Но както и вие, и ние не можем да знаем със сигурност истината.

Гиб вдигна на рамо торбата, предназначена за отшелника.

– Трябва да тръгвам – каза той. – Има още много изкачване до пещерата на отшелника. А искам да се върна вкъщи преди да падне нощта.

Снивли кимна с глава.

– Добре е така да направиш. Тази година има много вълци. Повече от всяка друга година. Ако стане много късно, отбий се насам, за да прекараш нощта. Винаги си добре дошъл.

ГЛАВА ШЕСТА

Отначало Гиб си помисли, че отшелникът го няма в къщи, въпреки че това беше твърде странно. Последните няколко години, през които здравето му се влоши, го принудиха да не напуска пещерата, с изключение на дните, през които търсеше корени, билки, листа и кори от дърво, от които правеше своите лекарства.

Огънят в пещерата бе угаснал, а липсата на дим показваше, че това се е случило отдавна. Върху грубата маса се виждаше вече изсъхнал жълтък от яйце, прилепнал за самотната чиния.

Гиб се промъкваше в тъмнината.

– Отшелнико – изрече слабо той. Изведнъж притиснат от някакво опасение, което не можеше да проумее, той се страхуваше да говори. – Отшелнико, тук ли си?

Слаб звук дойде от ъгъла. Беше възможно да е от мишка.

– Отшелнико – изрече Гиб отново. Звукът се повтори.

Внимателно Гиб отиде към ъгъла. Приведе се, за да вижда по-добре.

– Тук – слабо изрече отшелникът. Звукът не беше по-силен от по-вея на лист.

Тогава Гиб, чиито очи вече бяха привикнали на тъмнината, различи в ъгъла ниско долу нещо тъмно, а след това видя бледото лице.

– Отшелнико, какво ти има?

Гиб се приведе над сламеника и видя чезнещата фигура, одеялото, притеглено до брадичката.

– Наведи се още – промълви отшелникът. – Трудно ми е да говоря.

– Болен ли си? – попита Гиб.

Бледите устни едва се помръднаха.

– Аз умирам – каза той. – Слава Богу, че дойде.

– Имаш ли нужда от нещо? Вода? Супа? Мога да ти приготвя малко супа.

– Слушай – каза му отшелникът. – Недей да говориш, а ме слушай.

– Слушам те.

– Виждаш ли стаята там, срещу стената?

– Да, виждам я.

– Ключът за нея е около врата ми. Виж връвта.

Гиб протегна ръката си.

– Не, почакай.

– Какво има?

– В стаята – в стаята. Отшелникът говореше с мъка. – Там има книга с кожена подвързия и юмручна бравичка, направена от камък. Вземи ги двете и ги занеси на свещеника.

– Кой свещеник?

– Свещеника от Кулата. Нагоре по реката. На северозапад. Питай. Хората ще ти кажат.

Гиб чакаше. Отшелникът не говореше. Дори не се и опитваше.

Внимателно Гиб протегна ръка за връвта на шията на отшелника. Той повдигна главата му, за да може да я изхлузи. Най-накрая малък ключ се разлюля на връвта.

Той отново постави главата на отшелника върху възглавницата.

Изчака малко, но отшелникът не помръдна. Тогава се изправи и отиде да отключи стаята. Книгата беше там – малка и обвита с кожа. До нея се намираше и бравичката. Никога през живота си Гиб не бе виждал такава като нея. Беше направена от камък и заострена в единия си край. Въпреки че беше направена от камък, имаше гладкостта на метал. Само много зорък поглед би могъл да различи слабото нащърбване, причинено от олюспилите се пластове при нейното оформяне.

В стаята имаше и разни други принадлежности – бръснач, ножици, гребен, малка стъкленница, изпълнена с някаква синя течност.

Той взе книгата и бравата и се върна при сламеника.

Отшелникът отвори замъглените си очи и го погледна.

– Вече ги взе? Чудесно – каза той.

– Ще ги занеса на свещеника.

– Ти си Гиб, нали? И преди си идвал тук.

Гиб кимна.

– Ще чакаш ли?

– Да. Има ли нещо, което мога да направя за теб? Да ти донеса ли вода?

Отшелникът поклати глава.

– Не искам нищо – каза той.

Гиб чакаше до сламеника, подпрян на коленете си. Дишането на отшелника беше толкова слабо, че едва издигаше гръдния му кош. Между всяко от вдишванията му минаваше много време. Понякога, когато отшелникът издишаше въздуха, някой косъм от брадясалото му лице леко се размърдваше.

– Гиб?

– Да?

– Остави ме тук. Когато всичко свърши, остави ме тук.

Гиб не отговори нищо. Настана тишина. Немощното дишане продължаваше. След малко отшелникът каза:

– Зазидай пещерата. Нали ще го направиш?

– Да – каза Гиб. – Ще го направя.

– Не бих искал вълците да...

Той не довърши изречението си. Гиб продължаваше да седи до сламеника. Един-единствен път отиде до отвора на пещерата и погледна навън. Слънцето вече преминаваше зенита си и се устремяваше на запад. От високото място на пещерата, той виждаше тази част от блатото, откъдето се беше отправил за насам тази сутрин. Погледът му можеше почти да достигне до реката.

Гиб се върна обратно и поднови бдението си. Опита се да мисли и откри, че е неспособен да го направи. Имаше прекалено много неща, за които трябваше да мисли. Не можеше да ги подреди по никакъв начин. Мозъкът му се беше объркал.

Известно време не наблюдаваше отшелника, а просто си седеше там. И когато изведнъж се вгледа в него, не откри и следа от дишане. Изчакваше, защото си спомни, че вече няколко пъти същото се беше случило. Но времето минаваше, а горната устна не помръдваше. Нямаше никакви признаци за живот. Наведе главата си до гърдите му и не усети биенето на сърцето. Повдигна клепача на окото му. То беше изцъклено.

Вече беше разбрал, че отшелникът е мъртъв, но продължаваше да седи до него, сякаш се надяваше бдението му да го върне от смъртта. Откри, че способността му да мисли се беше върнала. Имаше ли нещо, което бе могъл да направи, се питаше той. С ужас си припомни, че дори не му бе дал вода. Вярно беше, че той каза, че не иска, но беше ли това причина да не му даде поне малко? Не трябваше ли да доведе някаква помощ? Откъде ли можеше да я извика? И кой би могъл да бъде този, който би помогнал с нещо? Освен това, каза си той, не можеше да остави умиращият човек сам.

Отшелникът, мислеше си той, беше стар човек и не се страхуваше от смъртта. Гиб се чудеше, дали той не гледеше на смъртта като на с радост приветстван другар. Тази сутрин Друуд се бе чудил какво ли иска отшелникът от живота. И все още нямаше отговор на този въпрос. Но той сигурно бе получил нещо от живота, каза си Гиб, и това вероятно беше способността му да посрещне смъртта толкова спокойно.

Сега имаше толкова много неща за вършене, каза си той. Следобедът вече напредваше. Той издърпа одеялото, скръсти благоприлично ръцете върху гърдите му и покри този път и лицето му. След като свърши с тази работа, излезе навън, за да потърси камъни, с които да затвори входа на пещерата.

ГЛАВА СЕДМА

Хол от Кухото Дърво прескочи оградата, ограждаща нивата и навлезе в нея. Той знаеше, че е в безопасност. Контрабандистът и синовете му вършееха пшеница в другия край на нивата, а кучетата му отдавна спяха, уморени от среднощния си лов, който беше дълъг и доста неуспешен. Хол и Куун чакаха с часове до кухото дърво, ослушвайки се за неговото развитие. Един път кучетата се разляха в знак, че са хванали мечката, но както се разбра по-късно тя отново успя да им се изплъзне, защото скоро след това те подновиха гонитбата. Контрабандистът и синовете му следваха хрътките и на няколко пъти двамата видяха светлите от фенера им.

Тази година реколтата от пшеницата беше добра. Разбира се не благодарение на грижите на контрабандиста и недодяланото му семейство. Те я бяха прекопали само един-два пъти в самото начало, а по-късно изобщо не я бяха пипвали. Затова сега между редовете растяха огромно количество плевели. Но годината беше плодородна и натежалите класове изглеждаха повече от обикновено.

Хол отмина първите пет-шест реда от нивата. Той знаеше, че мечките и катериците обират крайните редици, въпреки че отстрани това не се забелязваше лесно. Сети се как контрабандистът разправяше, че ги преследва, защото плякосват нивата му. Но нещата не стояха точно така. В действителност контрабандистът искаше да продаде кожата им и да спечели пари. Така, както печелеше от контрабандната ракия и таралежовото месо. Защото това беше единственият начин, по който семейството му се прехранваше.

Хол започна да вършее. Искаше да привърши бързо, защото, въпреки че бе проверил къде се намират членовете на семейството, не искаше да бъде разкрит. Избра най-добрите класове, овърша ги и ги прибра в сака, който носеше.

Навън, около нивата, под есенното слънце крякаха сойки. В горичката златистите листа на орехите контрастираха на сивотата на дъбовете. Катериците се разхождаха нагоре-надолу, събирайки зърна. Гиб си помисли колко много обича есента. За него тя беше най-хубавият сезон. През тези меки, горещи, ясни дни, земята се изпълваше с плод и всеки се чувстваше доволен от спокойствието, което настъпваше. Това беше момент за отмора, преди студът и снегът отново да обгърнат всичко.

Той знаеше, че тази година ще е добре запасен за зимата. Беше събрал сандъци с орехи и пшеница, сухи плодове и добри запаси от корени и семена. През следващите няколко дни трябваше да слезе до блатото и да размени малко сушена риба с Гиб, може би и със Стария Друуд или пък с някой друг от блатото. Докато мислеше за това, внезапно се сети, че от много време не се бе виждал с Гиб и му се прииска да им се отдаде възможност пак да си поговорят.

Вдигна чантата. Оказа се по-тежка, отколкото очакваше. Класовете бяха повече, отколкото възнамеряваше да събере. Намести сака на рамото си и прецени, че ще може да се справи. Когато достигна до края на нивата, спря и се ослуша. Изглежда нямаше никой. Прехвърли тежката чанта през оградата и самият той я прескочи. След това сграбчи чантата и забърза към горите.

Едва тогава се почувства на сигурно място. Никой не можеше да го улови в гората. Той познаваше всяка педя от нея на мили от тук. Отпрати към огромното кухо дърво, като за целта промени малко посоката си. Докато вървеше, очите му без много усилия или внимание търсеха и отбелязваха много различни неща – искрящото тъмночервено на узрелите къпини; черният глог, отрупан с малки гроздчета от плодове, които щяха да стават за ядене при настъпването на студовете; натежалите от плод лози, замаскиращи дърветата, около които се увиваха; сребристото блещукане на изхлузилата се змийска кожа, останала от лятото, вече наполовина покрита с опаднали листа.

След около половин час той достигна до дъба – един гигант, който премерен в основата си беше около десет фута в диаметър. В стъблото му на около двадесет фута височина се виждаше дупка с широчина около два фута. За да се достигне до нея, в дървото бяха забити колчета, които оформяха нещо като стълба.

Куун не се виждаше никъде. Вероятно изследваше нещо някъде навън. По това време на деня, беше твърде необичайно той да е вътре и все още да спи.

Хол облегна чантата с пшеницата на дъба, изкачи се по стълбата, промъкна се през отвора и отново слезе надолу по други колчета, разположени във вътрешната част на дъба.

Той бе издълбан отвътре и около кухината, която се оформяше, имаше стена не по-дебела от един фут. Някой ден, помисли си Хол, вятърът може би щеше да го отнесе и тогава той трябваше да си търси нов дом. Но засега вятърът не беше силен. Тук, навътре в гората, многобройните дървета му пречеха да навлезе. Предпазваше го и планинската

верига, която спираше преобладаващия западен вятър. Кухината се простираше на около двадесет фута над отвора и на много места кората бе пробита, за да може слънчевата светлина да я осветява. Подът бе направен от изгнило дърво, което се бе натрупало с годините.

В едната ѝ част се намираше малко огнище. Също маса, столове, скрин и кофа за боклук.

– Здравсти – разнесе се глас зад гърба му. Той се обърна на пети, с ръка посягаща към ножа на колана му. На ръба на леглото му седеше някакво съсухрено същество с големи уши, облечено в дрипави кожени панталони и старо, тъмнозелено яке над тъмночервената му риза. На главата му се мъдреше островърха шапка.

– Кой по дяволите си ти? – попита Хол. – Явно имаш голямо самообладание.

– Аз съм таласъмът, обитаващ тавана на университет Уалузинг – обясни му съществото – и се казвам Оливър.

– Така вече е по-добре – каза вече успокоено Хол. Все пак ще ми кажеш ли какво търсиш тук?

– Дойдох, за да се срещна с тебе – отговори му таласъмът. – Но тебе те нямаше в къщи. А пък аз ставам нервен, когато седя на открито. Разбираш ме, нали съм таласъм.

– Значи влезе вътре, за да ме изчакаш. За твой късмет Куун не е бил вътре, иначе е щял да те изкара от тук.

– Куун?

– Голяма миеша мечка. Той е мой приятел. Живее с мен.

– А, домашен любимец значи.

– Не. Приятел.

– Ще ме изгониш ли?

– Не. Ти просто ме изплаши. Гладен ли си?

– Малко – отговори таласъмът. – Имаш ли малко сирене?

– Нямам никакво – каза Хол. – Но мога да ти предложа царевична каша или ябълков пай.

– Царевична каша ми звучи добре.

– Добре тогава, това ще вечеряме. Мисля, че имам и малко мляко. Купувам го от дърваря. Вярно е, че живее далече, но наоколо той е единственият притежател на крава. Имам и кленов сироп за подслаждане.

Таласъмът облещи очи.

– Та това звучи фантастично! – каза той.

– Ще стъкмя огън. Мисля, че би трябвало да са останали въглени.

Отдалече идвате, господин таласъм.

– Пътувах надлъж и нашир – обясни му таласъмът. – Краката ми са уморени, а духът ми изтерзан. Налагаше се да бъда непрекъснато на открито, а все още не съм привикнал.

Хол се отправи към огнището и разрови пепелта. Разкриха се червеникави светлинни. Той постави малко прахан и се наведе, за да раздуха въглените. Припламна малка искра, която угасна, а след това отново заблещука. Хол добави няколко съчки. Той приклезна и каза:

– Сега вече си имаме огън. Има и пшеница, но трябва да я донесем тук вътре. Това можем да свършим и по-късно. Вероятно ще се наложи да ми помогнеш.

– От все сърце ще го направя – каза Оливър.

Хол отиде към шкафа и от там взе дървена лъжица и съд за разбъркваме. От скрина, намиращ се под шкафа, взе царевично брашно и го изсипа в съда.

– Ти каза, че си дошъл, за да се срещнеш с мене.

– Да, хората ми казаха да отида и да се срещна с Хол от Кухото Дърво. Те казаха, че Хол е в течение на всичко, което се случва, а и че той познава горите и всичко в тях. Дърварят ми обясни как да намеря дървото ти. Сигурно това е този с кравата, за който вече ми разказа, въпреки че аз не я видях.

– Какво искаш да ме питаш?

– Търся един човек. Учен, казва се Корнуол. Дочух, че пътувал с товарния трен, отпразил се на север. Много е важно да го намеря.

– Защо е толкова важно да го намериш?

– Защото той е в опасност. В много по-голяма опасност, отколкото предполагам.

ГЛАВА ОСМА

Слънцето вече бе залязло, но дори тук, между дърветата, тъмнината все още не се бе простряла навсякъде. На запад небето беше ясно. Здравчът вече се промъкваше, но все още не бе успял да надвие светлината.

Гиб бързаше. Оставаше му повече от миля път, а по това време на годината нощта настъпваше внезапно.

Пътеката водеше надолу. Той трябваше да внимава много с камъните и стърчащите корени, в които можеше да се препъне. За малко се бе отбил при мината на джуджетата, за да каже на Снивли, че отшелникът е умрял. Бяха му предложили да остане за през нощта, но той не пожела, защото бързаше да се прибере у дома.

Той знаеше, че джуджетата ще разпространят вестта за смъртта на отшелника и ще се погрижат никой да не размести стената от камъни, която той бе поставил, за да превърне пещерата в гробница.

Мракът се сгъсти, докато той изминаваше последната част от пътеката, преди да отбие по следите, оставени от товарния трен. Точно когато започна да слиза по тях, дочу ръмжене някъде надблизо. Смрази се от ужас и спря, напрягайки слуха си. Сега, когато ръмженето изчезна, му се стори, че му се е причуло. След това се разнесе друг продължителен шум – полуръмжене, полуплач, а след това ужасен звук от разкъсващи зъби – лигави и раздиращи.

„Вълци! – помисли си той. – Вълци в атака.“ Почти инстинктивно, с всички сили, той нададе свиреп вой и с вдигната брадва се затича по пътеката. Когато по-късно си мислеше за това, което се случи, знаеше, че това е било единственото нещо, което е можел да направи. Ако се бе опитал да се върне или да ги заобиколи, независимо колко внимателно, те щяха да го усетят и действията му само щяха да ги накарат да го нападнат. Но тогава той изобщо не помисли за това, просто се хвърли напред с вой.

Когато успя да се промъкне през непроходимата гора и излезе на пътеката, веднага разбра какво се бе случило. Един-единствен поглед разкриваше всичко. Върху самата пътека имаше струпани тела – трупове на мъже и коне. Глутница вълци ги бяха заобиколили отвсякъде и се биеха помежду си за тях. Те бяха едри, лигави същества, които веднага се извъртяха или вдигнаха глава от пира, за да го погледнат.

Той видя и нещо друго – един мъж, все още жив, застанал на

колене и обхванал с ръце гърлото на един вълк, опитвайки се да го отдалечи от себе си.

С яростен вик и високо вдигната брадва, Гиб скочи върху вълка. Вълкът се опита да избегне удара, но здравата хватка на коленичилия мъж го принуди да не помръдне. Това беше достатъчно, за да може острието на брадвата да достигне навътре в черепа му. Вълкът падна настрана. Задните му крака се мърдаха конвулсивно. Мъжът се отпусна напред и падна върху лицето си.

Гиб веднага се обърна, за да погледне глутницата. Тя отстъпи крачка или две, но запази позицията си. Ръмжаха по него и от едната му страна един от тях крадешком се промъкна напред. Гиб пристъпи към него, размахвайки брадвата и той отново се върна назад. Стори му се, че са около девет-десет, но не ги преброи. Те бяха високи колкото него. Главите им бяха на едно и също ниво с неговата.

Това положение нямаше да се запази за дълго. Сега те го премерваха и оценяваха и съвсем скоро щяха да знаят какво да правят. Щяха да го нападнат неочаквано и да го повалят на земята. Нямаше никакъв смисъл да се опитва да избяга, защото щяха да го догонят и просто да го повлекат със себе си.

Той направи единственото нещо, което му оставаше. Тъй като бе решил, че най-големият и леко посивял измежду тях е водачът на глутницата, с див вик се хвърли към него. Уплашен, големият вълк се обърна, но брадвата достигна до рамото му и го прониза. Друг вълк се отправил към него и той бързо се извъртя, за да го посрещне. Замахна с брадвата си дъгообразно и с острието засегна атакуващото чудовище в муцуната. То се свлече, падна на една страна и се отпусна безчувствено на земята.

След това глутницата изчезна. Потънаха в тъмните храсти и повече нямаше знак от тях.

Все още с брадва в ръка, Гиб се обърна към мъжа, който се биеше с вълка. Хвана го здраво за рамената и го повдигна. Влачейки го отиде до пътеката, която водеше към блатото. Мъжът бе тежък, но най-трудното вече бе отминало. Пътеката рязко се спускаше надолу и ако вълците не дойдеха скоро, той може би щеше да достигне до водата. Знаеше, че те щяха да се върнат, но може би времето щеше да му стигне. Той продължи да слиза надолу, влачейки мъжа. Достигна до голямата височина, която водеше към водата и с големи усилия го повдигна. Тялото на мъжа се изтъркаля и падна във водата. Гиб също навлезе в нея, повдигна мъжа и го постави в седнало положение. За сега, каза си той, и двамата бяха

на сигурно място. Би било необичайно, мислеше си той, вълците, които имаха възможност да пируват там горе на пътеката, да ги последват. А пък и да го направеха, достигайки до водата, щяха да се поколебаят дали да влязат в нея.

Мъжът вдигна ръката си и го избута, сякаш искаше да го отблъсне.

Гиб го сграбчи за рамото и го разтърси.

– Опитай се да седиш изправен – каза му той. – Недей да падаш. Не се помръдвай. Ще отида да взема лодката ми.

Той знаеше, че лодката му, която не беше дълга повече от шест фута, няма да може да издържи теглото му. Реши, че ще я използва като помощно средство, което нямаше да му позволи да потъне, когато достигнеха до дълбокото. Нямаше да се наложи да пътуват дълго, ако Салът на Друуд беше там, където го намери сутринта.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Корнуол се загледа към блатото. По позицията на слънцето установи, че е почти обяд. Блатото се простираше много надалеч. Тук и там растяха групички дървета, вероятно върху някакви островчета, за да има къде да се задържат корените им. Някъде далеч облак от птици изникна внезапно из тревите и тръстиките. Той се издигна в небето, изви се с военна точност и кацна за почивка.

Някаква лодка се появи иззад завоя на канала и се отправи към сала. Посивял мъж, принадлежащ към хората от блатото, седеше в задната ѝ част. С удар на греблата ѝ той приближи лодката към сала.

– Аз съм Друуд – представи се той на Корнуол. – Изглеждаш къде къде по-наперен от снощи.

– Чувствам се добре – отвърна му Корнуол.

– Имаш сериозно нараняване на черепа – каза Друуд. – Скалпът ти се бе отворил. А раната на ръката ти бе толкова дълбока, че достигаше до костта.

Той слезе от лодката и я завърза за сала. С тежки движения се приближи към Корнуол и приклепна до него, за да го наблюдава в лицето.

– И все пак, ти излезе щастливец – каза му той. – Всички други са мъртви. Тази сутрин претърсихме гората. Явно никой не е успял да се измъкне. Предполагам, че това са били бандити. Дошли са от много далеч. Едно време имаше такива по тези места, но се магнаха. Не сме чували за тях от години. Какъв товар пренасяхте?

Корнуол намести главата си.

– Не знам със сигурност. Всякакви видове стоки, предполагам. Мисля, че преди всичко платове. Не бях част от тях. Само пътувахме заедно.

Мисис Друуд, която носеше някаква купа, се приближи иззад колибата.

– Това е Майчето – каза Друуд. – Донесла ти е малко супа. Изяж колкото можеш. Имаш нужда от нея.

Тя му подаде лъжица.

– Яж, аз ще държа купата пред теб. Само с една ръка не можеш да се справиш сам.

Супата беше топла и вкусна. След първата лъжица усети колко

ужасно е изгладнял. Опита се да си спомни кога за, последен път бе ял, но паметта му му изневери.

– Сигурно е много хубаво – каза Друуд – някой да те храни по този начин.

Корнуол изяде купата.

– Искаш ли още? – попита го Майчето. – Има още много в гърнето.

Корнуол поклати глава.

– Не, благодаря. Много беше вкусно. Беше много любезно от ваша страна.

– Сега обратно в леглото – каза тя. – Вече седя достатъчно време. Можеш да си полегнеш и да си поговориш с Татенцето.

– Не искам да ви притеснявам. Вече достатъчно ви натоварих. Ще си тръгна веднага след като се срещна с Гиб и му благодаря.

– Никъде няма да отиваш – каза му Татенцето. – Не си в състояние да си тръгваш. Ние се гордеем с теб и изобщо не си ни в тежест.

Корнуол легна по гръб, след това се обърна на една страна и загледа приклеknалия мъж.

– Хубаво място – каза той. – От отдавна ли живеете тук?

– Тук съм прекарал целия си живот – започна да му разказва Друуд. – Също и баща ми и неговият баща и всички преди него. Ние, Хората от Блатото не обикаляме много. Но разкажи нещо за себе си. Домът ти надалеч ли е от тук?

– Да. Идвам от запад.

– Дива страна е там – каза Друуд.

– Да, така е.

– И сега се връщаше там?

– Може и така да се каже.

– Ти си много мълчаливо същество. Човек с мъка може да научи нещо от теб – каза Друуд.

– Предполагам, че се получава така, защото нямам какво толкова да разказвам.

– Сигурно си прав. Не искам да си пъхам носа, където не ми е работата. Почивай сега. Съвсем скоро и Гиб ще се върне.

Той стана и точно се обърна да си тръгва, когато Корнуол го спря.

– Почакайте малко, Господин Друуд. Бих искал да ви благодаря за всичко, което направихте за мен.

Друуд кимна, а очите му се извиха в усмивка.

– Няма защо, млади човече. Чувствай се като у дома си.

Слънцето, което се изкачваше по небосклона, го стопляше и той

затвори очи. В момента, когато го направи, пред него изникна картината от предишната вечер – внезапното нападение, мъжете изскачащи от гората, многобройните стрели, неясното просветване на остриетата. Всичко бе извършено тихо – без викове или шум, с изключение на този, който издадоха наранените мъже. А и не всички от тях извикаха, защото много от тях умряха почти веднага. Стрели пронизваха сърцата им.

Как се бе случило така, че той оживя? За това той си спомняше много малко – някакъв меч, който се приближаваше към главата му, инстинктивната му реакция да протегне ръце, за да отбие удара, след това падна. Спомняше си падането от коня, който яздеше, но нямаше спомени за земята. Просто знаеше, че е паднал, но не се е ударил – вероятно заради някакъв хруст. Това бе логично, защото навсякъде около пътеката имаше гъсти храсти. Когато е паднал, са си помислили, че е умрял. След това изобщо не са го забелязали.

Той чу някакъв стържещ звук и отвори очи. Някаква друга лодка се приближаваше към сала. В нея седеше млад блатен човек, а пред него имаше кошница, пълна с миди. Корнуол седна.

– Ти би трябвало да си Гиб – каза той.

– Точно така – отвърна му Гиб. – Радвам се, че вече си по-добре.

– Казвам се Марк Корнуол. Те ми казаха, че си ми спасил живота.

– Радвам се, че успях. Бях там точно на време. Бореше се с един вълк с голи ръце. Доста кураж е нужен за такова нещо. Спомняш ли си?

– Много слабо – отвърна му Корнуол. – Само някои откъслечни неща.

Гиб слезе от лодката и сложи кошницата с миди върху сала.

– Ще можем да си сготвим много миди с лук. Нали обичаш?

– Да, много.

– Никой друг не ги прави така, както Мисис Друуд. Той се приближи и застана до Корнуол.

– Аз и Друуд отидохме там, тази сутрин. Намерихме телата на седмина. Всичко ценно бе свалено от тях. Не бяха оставили нищо – дори нож или поне кесия. Всичко им бе отнето. Дори седлата на конете. Било е дело на бандити.

– Не съм съвсем сигурен – каза Корнуол.

– Какво искаш да кажеш с това, че не си сигурен?

– Виж, ти ми спаси живота. Дължа ти нещо. А единственото, което мога да ти дам е истината. Друуд ми задаваше въпроси, но на него нищо не съм му казвал.

– Можеш да се довериш на Друуд – каза Гиб. – С него няма да

имаш проблеми. Можеш да се довериш на всеки от блатото. Освен това, не трябва да ми казваш нищо. Не е необходимо да знам.

– По някакъв начин чувствам, че трябва да ти кажа – отвърна му Корнуол. – Аз не съм търговец. Аз съм или по-точно аз бях студент в университета Уалузинг. Откраднах един документ от университетската библиотека. Един приятелски настроен към мен таласъм ме предупреди да избягам, защото и други се интересували от този същия документ. Така че аз намерих един търговец и му платих, за да ми позволи да пътувам с него.

– Значи ти смяташ, че някой ви е нападнал, за да може да се отърве от теб? Или пък за да вземе документа? Убили са всички, за да се отърват от теб? А взели ли са документа?

– Мисля, че не. Би ли събул десния ми ботуш? Само с една ръка не бих могъл да се справя.

Гиб се наведе и издърпа ботуша.

– Потърси из него – каза му Корнуол.

Гиб потърси малко, след което се обади.

– Тук има нещо – и го извади.

– Точно това е – той несръчно разгъна единствената страница и я показа на Гиб.

– Не мога да чета – каза той. – Измежду нас няма никой, който да може.

– То и без това е на латински.

– Нещо не мога да проумея – каза Гиб – и това е защо този документ се намира в тебе, а не у тях? Би трябвало да са те претърсили за него.

– Не, не е трябвало да ме претърсват. Те си мислят, че притежават документа. Оставих едно скрито копие на този оригинал на такова място, че да го намерят без много проблеми.

– Но след като си оставил копието.

– Аз го промених. Разбира се не много. Само на някои съществени места. Ако го бях променил много, щеше да стане твърде подозрително. Може би някой знае или пък се досеща за нещо, което пише в него. Малко е вероятно, не е възможно. Затова мисля, че те не търсеха документа, а мен. Някой иска да не съм между живите.

– Ти ми се доверяваш – каза Гиб. – Не трябваше. Нямахше нужда да ми разказваш това.

– Напротив, имаше – каза Корнуол. – Ако не беше ти вече щях да съм умрял. Може би те заплашва опасност като ме държиш при себе си.

Ако искаш мога да изчезна. Само трябва да ми помогнеш да стигна да брега. А след това, ако някой те пита за мен, можеш да му кажеш, че никога не си ме чувал или виждал. Честно е да знаеш на каква опасност се подлагаш.

– Не – каза Гиб.

– Какво не?

– Не, ние няма да те оставим да си тръгнеш. Никой не знае къде си. Никой не те е виждал, а и аз не съм казвал на никого. Така или иначе, те ще си мислят, че си умрял.

– Предполагам, че си прав.

– Така че ти ще останеш тук, докато не се възстановиш. След това можеш да ходиш, където си искаш.

– Няма да чакам много. Предстои ми дълго пътуване.

– И на мен също – каза Гиб.

– И на теб? Мислех си, че вашият народ никога не напуска блатото.

Друуд каза.

– Обикновено е така. Но там, между хълмовете живееше стар отшелник. Преди да умре ми предаде книга и една юмручна брадвичка. Помоли ме да ги занеса на един човек. Наричат го Свещеника от Кулата.

– Живее на северозапад от тук, нали?

– Така ми каза и отшелникът. Нагоре по течението на реката, на северозапад. Познаваш ли Свещеника от Кулата?

– Чувал съм за него. Живее на границата с Опустошената земя.

– Опустошената земя? Не знаех. Имаш предвид омагьосания свят?

– Точно така – отговори Корнуол. – Аз отивам именно на там.

– Значи можем да пътуваме заедно?

Корнуол кимна.

– До кулата да. Аз продължавам и след това.

– Знаеш ли пътя?

– До кулата ли? Не. Имам представа само най-общо от посоката. Има карти, но на тях не може много да се разчита.

– Имам един приятел – каза Гиб, – Хол от Кухото Дърво. Той пътува много. Вероятно той знае. Може да иска да дойде с нас, за да ни води.

– Преди да решиш дали искаш да пътуваш с мен, трябва да вземеш в предвид, че вече имаше един опит да ме убият. Може да има и други.

– Но този, който е бил заинтересуван, те смята за мъртъв.

– Да, засега това е така. Но по пътя ни ще има много чужди очи и много зли езици. Пътешествениците винаги се забелязват и обсъждат.

– Ако Хол дойде с нас, няма да се наложи да пътуваме по нечии пътища или следи. Ще пътуваме през горите. Много малко ще бъдат тези, които ще имат възможността да ни видят.

– Звучи така, сякаш искаш да пътуваш с мен, дори след като знаеш.

– Ние от блатото сме боязлив народ – каза Гиб. – Чувстваме се не сигурни, когато се отделим от него. Доста треперя при мисълта за това пътуване. Но при условие, че ти и Хол ще ме придружавате.

– Добър приятел ли си с Хол?

– По-добър от него нямам. Взаимно си ходим на гости. Той е млад, почти колкото мен, и по-силен. Познава горите. Не се страхува от нищо. Краде от нивите, обира разни градини.

– Изглежда е свестен човек.

– Той е много повече от това – каза Гиб.

– Мислиш ли, че ще иска да дойде с нас?

– Мисля, че ще иска. Той не е от тези, които с лека ръка отхвърлят някакво приключение.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Джуджето Снивли каза:

– Значи искаш да купиш меча? За какво, ти е? Той не е пригоден за такива като тебе! Та ти с мъка ще го повдигнеш! Той е предназначен за човек. Това не е просто някакво хубаво парче стомана, а меч, който ще се използва от боец.

– От години се знаем – каза Гиб. – Ти познаваш моя народ и Хората от Хълма. Мога ли да споделя с теб нещо поверително?

Снивли подръпна ушите си, след това се почеса и каза:

– Не би трябвало да ме питаш, а сам да знаеш. Ние джуджетата не сме бърбивици. Ние сме делови хора и не сме клюкари. Чуваме за много неща, но те не преминават през нас. Разхлабените езици са плодотворен източник на неприятности. Ти прекрасно знаеш, че ние от Братството – таласъмите, елфите и всички други – обитаваме земята на хората с тяхното мълчаливо съгласие. Не си пъхаме носа където не ни е работата, а си гледаме занаята и така успяваме да оцелеем. Инквизицията открай време души наоколо, но много рядко действа срещу нас, ако успеем да бъдем невидими. Само да прекратим за малко това примерно поведение и веднага някой човек, желаещ да ни навреди, ще отиде да ни издаде. И тогава Бог да ни е на помощ. Мисля, че аз трябва да съм този, който да попита дали тази поверителна информация, която искаш да споделиш с мен, няма да ни навреди.

– Мисля, че не – каза му Гиб. – Ако мислех така, никога не бих дошъл. Ние, Хората от Блатото, се нуждаем от вас. През всичките тези години винаги сте били честни към нас. Вероятно вече си чул за клането, извършено върху товарния трен преди две нощи?

Снивли кимна.

– Ужасна работа. Вашите хора погребяха ли ги?

– Да, поне това, което бе останало от тях. Изравнихме и прикрихме гробовете. Завлякохме умрелите животни навътре в блатото. Не оставихме никакъв знак за това, което се бе случило.

– Добре сте се справили – кимна Снивли. – Ще решат, че тренът се е изгубил. Вероятно властите ще направят разследване. Но мисля, че няма да бъде такава, каквото е обичайното. Тук сме в граничната земя и чиновничеството не може да действа много свободно. Ако имаше някакви досадни доказателства, щеше да се наложи разследване, а това не би

било добре. Нито Хората от Блатото, нито Хората от Хълма, а също и ние от Братството бихме искали разни полицейски агенти и ловджийските им хрътки да шпионират по нашите земи.

– Само едно нещо не беше както трябва – каза Гиб. – Не можахме да ги съпроводим с уместни думи на гроба им. Не ги знаехме. А дори и да ги знаехме, не бяхме ние тези, които трябваше да ги кажем. Погребвахме ги неопростени.

– Те такива си умряха – възрази Снивли. – Освен това, това са глупости.

– Не са по-големи от който и да е от нашите обичаи.

– И сега достигаме до момента – каза Снивли – как всичко това е свързано с желанието ти да купиш меча.

– Не всички бяха убити. Аз случайно попаднах на мястото, където се бе състояло същата вечер клането. Натъкнах се на един все още жив. Той е този, който се нуждае от меча.

– Той е носел меч, но са му го плякосали?

– Не само меча, но и ножа и торбата. Убийците са отнели всичко, което е носел тренът. Ограбили са и телата. Мечът му е бил на неговия праждо. И сега той има нужда от нов и добър.

– Имам и други мечове – каза Снивли.

Гиб поклати глава.

– Трябва му най-добрият. Той отива към Опустошената земя. Там ще търси Древните.

– Та това е чиста лудост – каза Снивли. – Сигурно вече никой от Древните не е измежду живите. Ние, джуджетата, сме чували древни легенди за тях. Но това са просто приказки. Дори и да ги открие, за какво са му?

– Иска да говори с тях. Той е учен и това е неговото желание.

– Никой не може да говори с тях. Никой не знае техния език.

– Преди много години, вероятно преди няколко хиляди, един човек е живял известно време с тях и е записал езика им или поне доста думи от него.

– И това трябва да е легенда, защото когато Древните срещнали човек, те го разкъсвали – малко по малко.

– Не знам. Това е всичко, което този Марк ми каза.

– Марк? Това ли е човекът, за който ми говориш?

– Казва се Марк Корнуол. Идва от запад. Прекарал е последните шест години в университета Уалузинг. От там е откраднал един ръкопис.

– Значи е крадец!

– Не толкова крадец, колкото откривател. Този ръкопис е бил скрит с векове. Никой не е знаел за неговото съществуване. И така е щяло да продължи, ако той случайно не бил попаднал на него.

– Едно нещо ми се върти в главата – каза Снивли. – Ти ми показва една книга и бравичката, които умиращият отшелник ти е дал. Доколкото си спомням, трябваше да ги дадеш на някакъв свещеник. Да не би случайно ти и този Марк да сте решили да пътувате заедно?

– Точно това възнамеряваме да направим – отговори Гиб. – Ще пътуваме заедно до Свещеника от Кулата. След това той сам ще продължи през Опустошената земя.

– Ти искаш да отидеш с него и нататък, нали?

– Да, но той няма да ми позволи.

– И аз така се надявам. Имаш ли представа какво представлява Опустошената земя?

– Това е омагьосаната земя.

– Точно така. Тя е последната крепост на Братството.

– Но вие...

– Да, ние принадлежим към Братството. Тук преживяваме без проблеми, защото е Граничната Земя. Вярно е, че тук има хора, но те са предимно мелничари, дървари, въглищари, дребни фермери и контрабандисти. Институциите на хората, тяхното правителство и църква не могат да ни се месят. Някога виждал ли си земите на югоизток?

Гиб поклати глава.

– Там – каза джуджето – може да откриеш някои от нас. Те живеят в разни скрити места, а не свободно като нас. Тези, които някога са живели там и след това са били изгонени, са отишли в Опустошената земя. Както може да се предположи, те таят омраза към всички от човешкия род. Опустошената земя е мястото, което се обитава от тези, които са били принудени да отидат там и тези, които никога не са го напусkali, запазили мрачни спомени за някогашния начин на живот.

– Но вие сте ги напуснали.

– Да, преди векове. Група от джуджета изследователи попаднали на залежите в тези хълмове. В продължение на хилядолетие джуджетата са били ковачи и миньори. Затова ние се преместихме тук. Не се оплакахме от нищо. Но ако тъй наречената човешка цивилизация се е опита да завладее Граничната Земя, ще се наложи ние да се преместим.

– Хората някога са пътували из Опустошената Земя – каза Гиб. – Такива, като този стар пътешественик, който е написал разказа, който е

прочел Марк.

– Той трябва да има могъщ талисман – каза Снивли. Твоят приятел притежава ли такъв?

– Мисля, че не. Никога не е споменавал.

– В такъв случай, наистина е луд. Не може да бъде извинен, ако щеш дори защото не търси някакво съкровище. Искал, моля ти се, да открие Древните. Кажете ми, какво ще прави, след като ги намери?

– И старият пътешественик не е търсил съкровища – каза Гиб. – Просто е отишъл, за да види какво може да бъде разкрито.

– Значи и той е бил луд. Мислиш ли, че има, някакъв начин да разубедиш този твой приятел?

– Мисля, че не. Няма начин някой да го спре.

– Тогава – каза Снивли – той наистина се нуждае от меч.

– Значи ще ми го продадеш?

– Да ти го продам? Знаеш ли каква му е цената?

– Имам кредит при теб, Друуд също, а ще има и други от блатото, които биха...

– Взemi, ако щеш три блата като това и пак няма да събереш необходимия кредит, с който да можеш да закупиш меч. Знаеш ли какво е вложено в него? Знаеш ли колко грижи, умение и магия са използвани?

– Магия?

– Да, магия. Мислиш ли, че оръжие като това, може да се изкове само с огън и нечий ръце? Само с чук и наковалня?

– Но моята брадва...

– Твоята брадва е направена с умение, но без каквато и да било магия.

– Съжалявам – каза Гиб, – че те притесних.

Снивли изсумтя, почеса се по ушите и каза:

– Ти не ме притесни. Ти си стар приятел. Затова няма да ти продам меч, а ще ти го подаря. Разбираш ли какво ти казвам? Ще ти го подаря. Ще добавя пояс и ножница, защото предполагам, че този човек, за когото ти ги давам, не притежава нито едно от двете. Също и щит. Ще има нужда и от него. Предполагам, че и такъв не притежава.

– Няма, вярно е. Вече ти казах, че няма нищо – каза Гиб, – но аз, аз не разбирам.

– Ти подценяваш моето приятелство с Хората от Блатото. Подценяваш гордостта, която бих изпитал, когато този меч, измислен от мен, би се борил срещу отвратителните ужаси на Опустошената земя. Също така подценяваш моето възхищение от този малък човек, който знае какво

представлява Опустошената Земя и въпреки това не се страхува да се спречка с нея и с нейните обитатели, само заради един свой блян.

– Все още не мога да те разбера напълно. Но ти благодаря от все сърце.

– Отивам да ти донеса меча – каза Снивли, надигайки се от стола. Още не се бе изправил, когато в стаята нахълта някакво друго джудже. То носеше тежка, кожена престилка. Лицето и ръцете му бяха покрити със сажди, което говореше, че досега е работило в ковачницата.

– Имаме гости – извика то.

– Защо трябва да вдигаш толкова шум около някакви си гости? – каза Снивли малко гневно. – Това е нещо обичайно.

– Но един от тях е таласъм – изпищя джуджето.

– Значи един от тях е таласъм.

– Но най-близкият таласъм можеш да откриеш в Кат Ден Пойнт. А до там са най-малко двадесет мили.

– Здравейте всички! – поздрави Хол от Кухото Дърво. Каква е тази препирня?

– Здравсти Хол! – каза Гиб. – Точно мислех да те посетя.

– Можем да се върнем заедно – каза Хол. – Как си, Снивли? Доведох ти един пътешественик – Оливър. Той е таванен таласъм.

– Здравсти, Оливър – каза Снивли. – Би ли ми обяснил моля ти се какво пък означава това „таванен“. Чувал съм за какви ли не видове таласъми.

– Моето родно място – обясни Оливър – е таванът над библиотеката, намираща се в университета Уалузинг. Дойдох тук, защото търся един човек.

Куун се промъкна тайно зад Хол, хвърли се към Гиб и скочи в скута му. Подуши врата му и нежно го захапа за ушите.

– Махай се от мен – каза Гиб. – Мустаците ти ме гъделичкат, а зъбите ти са остри.

Куун продължи да го хапе.

– Той те харесва – каза Хол. – Винаги те е харесвал.

– Чухме за нападението над товарния трен – каза таласъмът Оливър. – Това много ме притесни и затова дойдохме да ви попитаме за някакви подробности.

Снивли посочи Гиб.

– Той може да ви разкаже всичко. Открил е един жив измежду тях.

Оливър се обърна към него.

– Имало е един оживял? Все още ли е жив? Знаеш ли как се казва?

– Да, все още е жив. Каза се Марк Корнуол.

Оливър бавно се свлече на пода.

– Благодаря на всички сили! – промърмори той. – Значи все още е жив и се чувства добре?

– Ударен е в главата – каза Гиб. – Ръката му също е наранена, но и двете в момента са в процес на лекуване. Ти ли си таласъмът, за който той ми разказа?

– Да, аз съм. Посъветвах го да потърси компанията на някакви търговци и да избяга с тях. Но това се случи преди да разбере на кого проклетият монах е продал информацията си. Единственото добро нещо, което се случи, бе че му прерязаха гърлото заради сделката, която сключи.

– За какво говорите? – попита Снивли. – Какви са тези приказки за прерязване на гърла и бягства? Това не ми харесва.

Оливър набързо му разказа историята.

– Чувствах се отговорен за момъка – след това каза той. – В края на краищата аз го въвлякох в цялата тази история.

– Ти спомена нещо за човека, на когото монахът е продал информацията.

– Именно там е проблемът – започна да обяснява Оливър. – Той се нарича Лоурънс Бекет и се представя за търговец. Не знам какво е истинското му име, но предполагам, че то няма никакво значение. Единственото, което със сигурност знам, е че не е търговец, а агент на Инквизицията. Той е най-големият главорез, който може да бъде открит из цялата гранична земя.

– Но Инквизицията – каза Снивли – Тя е...

– Разбира се – каза Оливър. – Вие знаете какво всъщност тя би трябвало да бъде – войнствената страна на Църквата. Целта ѝ е да изкоренява ересите, въпреки че под ерес се разбира нещо много по-различно от това, което би трябвало тя да бъде. Когато агентите ѝ озлобят, а това се случва с повечето от тях, те започват да олицетворяват сами закона. И тогава вече никой не е в безопасност, предателството е нещо често срещано.

– Значи според теб – каза Гиб – този Бекет и хората му са изклали товарния трен?

– Съмнявам се, че самите те са извършили клането. Но съм сигурен, че Бекет го е организирал. Просто е казал на някого.

– Надявайки се така да убие Марк?

– С увереността, че ще го убие. Това е била единствената му цел. Трябвало е всички да умрат. Според твоите думи, те са го ограбили,

взели са всичко, което е притежавал. Те са си мислели, че е мъртъв. Сигурно изобщо не са имали представа, че целта на нападението е смъртта на един-единствен човек.

– Те не са открили страницата от пергамент, която той бил скрил в ботуша си.

– Те не са я и търсили. Бекер си е мислел, че я притежава. Той я открадна от стаята на Марк.

– Но е взел фалшифицираното копие, нали? – каза Хол.

– Точно така – потвърди Оливър.

– Значи ти си пропътувал целия този маршрут само за да предупредиш Марк, преди да е станало твърде късно?

– Чувствах се отговорен. Но закъснях. Фактът, че е жив, не се дължи на мен.

– Струва ми се – каза тържествено Снивли, – че ключът към цялата загадка може да научим, ако знаем какво пише във фалшифицираното копие, което Бекет притежава. Можеш ли да ни кажеш нещо повече за него?

– Ще го направя с удоволствие – отвърна Оливър. – Ние заедно го измислихме и доколкото си спомням, бяхме много доволни, защото се справихме изкусно. Оставихме някои от нещата както си бяха, защото монахът със сигурност щеше да каже на този, на когото продава информацията си, къде сме намерили пергаментата. А той бе скрит в една книга, написана от Тейлър, в която се описваха пътешествията му из Опустошената Земя. В нея има доста лъжи. Съмнявам се, че той изобщо е стъпвал там. Но както и да е, наложи се само да махнем всичко, където се споменава нещо за Древните. На тяхно място вмъкнахме история, изградена върху някаква потайна легенда, за която Марк бил прочел в някаква древна книга. В нея се описва един скрит, легендарен университет, където се намират много древни и ценни книги и където са скътани едновременни съкровища. Намекнахме, че той се намира в Опустошената Земя и че Тейлър е дочул за това.

– Вие луди ли сте? – извикал Снивли. – Знаете ли какво сте направили с това ваше глупаво хрумване?

– Какъв е проблемът? – попита Оливър. – Какво искаш да кажеш?

– Вие, слабоумни! – викаше Снивли, – Вие, кретени! Трябвало е да знаете, че този университет съществува!

Той се спря по средата на изречението и втренчи поглед в Гиб, а след това и в Хол.

– Вие двамата – каза той, – не би трябвало да знаете. Никой извън

Братството не трябва да знае. Това е древна тайна. Тя е свещена за нас.

Той сграбчи Оливър за рамото и го разтърси.

– Но как е възможно ти да не знаеш?

Оливър се сви.

– Какво да направя? Никога не съм знаел това. Никога не съм чувал за това. Аз съм само един низш таласъм. Кой ще ми каже точно на мене? Мислихме, че е само една измислица.

Снивли отпусна хватката си. Куун, хленчейки, отново скочи в скута на Гиб.

– Никога през живота си – каза Хол на Снивли – не съм те виждал толкова разстроен.

– И с право съм разстроен – каза Снивли. – Купчина глупаци. Тъпанари, които са се навряли там, където си нямат никаква работа. А найлошото е, че и агент на Инквизицията е научил за това. Една фалшифицирана информация, която се оказала истина. Знаете ли какво ще направи сега той? Аз знам. Ще се упъти директно към Опустошената земя. И то не заради съкровището, за което споменавате, а заради древните книги. Не разбирате ли каква власт и сила би добил някакъв си църковен агент, когато открие древни езически книги и ги хвърли в пламъците?

– Може би няма да успее да се добере до тях – каза с надежда в гласа Гиб. – Може да се опита да ги намери, но да не успее.

– Разбира се, че няма да успее – каза Снивли. – Той няма никакъв шанс. Адските Хрътки, обитаващи Опустошената Земя, ще бъдат по петите му. Всеки човек, който би могъл да се измъкне от ноктите им, трябва да знае, че е имал страхотен късмет. От векове насам имаше мир – понякога и нежелан – между хората и Народа на Братството. Но сега тази грешка отново ще възпламени огъня. Граничната Земя вече няма да е безопасна. Ще има нова война.

– Има нещо, което ме озадачава – каза Гиб. – Ти нямаше никакви особени възражения срещу желанието на Корнуол да отиде в Опустошената Земя. Каза, че това било глупост, но нищо повече. Дори се възхищаваше от куража му и пожела да му дадеш меч.

– Виж какво, приятелю – прекъснато Снивли. – Има огромна разлика между този учен, който иска да отиде в Опустошената Земя, за да извърши академично и интелектуално изследване и този любимец на Църквата, който ще се развява там с огън и меч. Ученият, за когото ще се знае, че е такъв, би имал някакъв шанс да се завърне жив. Това разбира се не значи, че той ще бъде напълно в безопасност, защото там съществуват разни гадни животинки, към които изпитвам много слаба

симпатия. Но все пак има шансове да бъде пощаден, защото няма да е източник на неприятности за моите хора. Той няма да доведе до война. Ако случайно го убият, това ще бъде извършено така, че никой няма да разбере. Ще бъдат малко тия, които ще знаят, че той е отишъл там. А освен това, той може и да се върне. Можеш ли сега да направиш разликата?

– Мисля, че да – каза Гиб.

– Чакай сега да видим дали правилно съм разбрал всичко – каза Снивли. – Значи, имаме едно пътуване, което ти си обвързан да изпълниш и то е въпрос на чест. А именно, да занесеш книгата и брадвичката, които ти е дал отшелникът, на Свещеника от Кулата. И през това пътуване ще те придружава твоят скъпоценен учен, който след като ти достигнеш до целта си ще продължи напред към Опустошената Земя. Правилно ли съм разбрал всичко?

– Да – отговори му Гиб.

– И ти нямаш никакви намерения да продължиш с него през Опустошената Земя, нали?

– Предполагам, че нямам.

– Но аз възнамерявам – обади се таласъмът. – В началото бях с него. Ще трябва да съм до него и в края, независимо какъв ще бъде той. Дошъл съм чак до тук и нямам никакво намерение да се връщам.

– Но ти ми каза, че ужасно се страхуваш от откритото пространство. Нарече го с някакво име.

– Агорафобия – допълни го Оливър. – И все още го имам. Потреперавам само при мисълта да дишам навън. Откритото небе ме потиска. Но смятам да продължа. В таванската стая на университета Уалузинг започнах нещо и не мога да го оставя на средата.

– Ти ще бъдеш аутсайдер – каза му Снивли. – Ти си наполовина от Братството, наполовина не си. Ще бъдеш в истинска опасност. Почти в същата, в която би бил човек на твое място.

– Осъзнавам това, но въпреки всичко отивам – каза Оливър.

– А каква е тази история за някакво твое пътуване до Свещеника от Кулата? – попита Хол Гиб. – Нищо не си ми споменавал за това.

– Възнамерявах да те попитам, дали не би искал да дойдеш с нас, за да ни показваш пътя – каза Гиб. – Искаме да пътуваме през горите, а ни е страх, че може да се загубим, Ти би трябвало да знаеш пътя.

– Никога не съм ходил там – каза Хол, – но познавам тези хълмове. Ще трябва да не минаваме по пътищата и пътеките, особено когато и този агент на Инквизицията ще минава по същия път. Все още не сме чули

нищо за него.

– Ако бе минал насам – каза Снивли, – аз със сигурност щях да знам.

– След като е решено, че ще идвам и аз – каза Хол, – за кога трябва да се приготвя?

– Няма да тръгваме в близките няколко дни, защото Марк трябва да се възстанови. Пък и обещах на Друуд да му помогна да насечем малко дърва.

Снивли поклати глава.

– Това не ми харесва – каза той. – Изобщо не ми харесва. Усещам само неприятности. Но във всички случаи, ако ученият възнамерява да заминава, той се нуждае от меча. Вече му я обещах, а би било много тъжно ако дойде денят, в който джуджетата престанат да спазват обещанията си.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Пътуваха вече пети ден. Времето беше слънчево. Есента бавно превръщаше листата на дърветата в горящо злато, тъмно кървавочервено, сияещо кафяво и розово и създаваше такава красота, от която на човек му секваше дъха.

Яздейки сам, Марк Корнуол непрекъснато си спомняше за изминалите шест години, през които бе загубил някаква частица от живота си. Затворен между студените каменни стени на университета, бе забравил мириса, цвета и опиянението на есенната гора. А най-лошото бе, че изобщо не бе разбрал, че се е случило.

Обикновено Хол водеше групата между хребетите. Но понякога се налагаше да преминат от едно било на друго или да слязат на по-ниско, когато гребенът бе оголен, за да не може някой дървар или фермер да забележи тяхното присъствие. Дори някъде да ги посрещнеха с гостоприемство и добре дошли, те предпочитаха да пътуват сами и се стремяха да ги забелязват минимално. Тук всичко се разпространяваше бързо, особено за една такава разнородна група като тяхната. Колкото по-малко хора знаеха за тяхното пътуване, толкова по-безопасно щеше да е то.

Когато от хребетите слизаха в дълбоко прорязаните клисури, простиращи се между хълмовете, навлизаха в един различен свят – дълбок, притихнал и скрит. Там дърветата растяха огромни и се разполагаха близо едно до друго, скалите се издаваха от стръмните хълмове, а в коритата на шуртящите поточета се разполагаха масивни камъни. Някъде от далече се дочуваше шумът на вятъра, блуждаещ из хребетите, но тук долу, между стръмните клонове и отвесните скали, неговото присъствие бе почти неуловимо. На фона на тишината наоколо, дори шумът, предизвикан от внезапно притичване на някоя уплашена катерица, а също и внезапният шум от криле на някоя птица, прелитаща устремено нанякъде като мрачен призрак през оплетените корони на дърветата, бе сам по себе си плашещ.

В края на деня те достигнаха до една дълбока падина между хълмовете, където откриха удобно място за лагер. Хол, който бе разгледал местността преди тях, бе открил едно скално убежище, издълбано във варовика, което щеше да им даде достатъчно защита. Огънят бе малък, но излъчваше достатъчно топлина, за да ги предпази от студа, който наставаше през нощта. Той им създаваше малко пространство,

изпълнено със сигурност и удобство сред тези гори, които при настъпването на нощта ставаха доста враждебни.

Винаги бяха снабдени с месо, защото Хол познаваше много добре горите и боравеше много добре с лъка. Той им носеше катерици и зайци, на втория ден от пътуването донесе сърна, а друг път яребица. По този начин, те почти не използваша провизиите, които носеха. Те се състояха от див ориз, опушена риба, зърнени и разни други храни, които бяха трайни и удобни за пренасяне.

Вечерта, докато седеше около огъня, Корнуол си припомни разочарованието на Мисис Друуд, когато я убедиха да не прави празненство по случай тяхното заминаване. Тя искаше да го отпразнува, като покани Хората от Блатата, джуджетата и Хората от Хълма. Това разбира се щеше да бъде хубаво празненство, мислеше си той, но щеше да подчертае тяхното заминаване, а всички те бяха съгласни, че то трябва да се извърши с най-малкия възможен шум.

Пет дни времето бе слънчево, но следобед на шестия ден заваля дъжд. От начало беше съвсем слаб, но колкото повече време минаваше, толкова повече той се усилваше, докато накрая постепенно не излезе и вятър от запад. С приближаването на нощта, дъждът се изливаше като из ведро, а след това, благодарение на вятъра, се превърна в град, който жилеше лицата им.

Целият следобед Хол прекара в търсене на някакво убежище, но не можа да открие нищо, което да им даде макар и минимална защита от разгръщащата се буря.

Корнуол беше последен в колоната. Пред него вървеше Куун, който неутешимо вървеше приведен. Козината му се бе сплъстила от влагата, а опашката му се влачеше по горския килим.

Пред Куун вървеше Гиб, заедно с таласъма. Козината на блатния човек блещукаше на меката светлина, която все още ги заобикаляше, а таласъмът, накуцващ и уморен едва-едва се влачеше напред. Този преход, мислеше си Корнуол, се отразяваше най-зле върху таласъма. Дните, през които бе вървял от Уалузинг до кухото дърво на Хол и последните шест дни преход го бяха изтощили до крайност. Животът, който бе прекарвал на тавана на университета, не го бе пригодил към такива условия.

Корнуол забърза напред, изпреварвайки Куун. Той протегна ръка надолу и докосна рамото на таласъма.

– Бързо, качвай се на гърба ми – каза му той. – Заслужаваш почивка.

Таласъмът го погледна.

– Много любезно от ваша страна, сър – каза той, – но няма нужда.

– Настоявам – каза Корнуол. Той се наведе надолу и таласъмът се изкатери на рамото му като балансираше с ръката си, с която бе обгърнал врата му.

– Уморен съм – призна си той.

– Много си пътувал – каза Корнуол. – Тръгнал си от деня, когато дойде да ме видиш.

Таласъмът се изсмя тихо.

– Ние с тебе започнахме развитието на толкова много последвали събития – каза той. – И все още не сме ги завършили. Мисля, че знаеш, че идвам с теб в Опустошената Земя.

Корнуол изсумтя.

– Не очаквах толкова много. Но ще бъдеш добре дошъл, мой малък приятелю.

– Ужасът, малко по малко ме напуска – каза Оливър, таласъмът. – Небето вече не ме плаши така, както някога. Опасявам се, че сега току-виж дори започнало да ми харесва. А това е едно от най-ужасните неща, които биха могли да се случат на таванен таласъм.

– Да, да, нима? – полюбопитства Корнуол.

Те вървяха напред, а Хол все още не се бе появил. Тъмнината вече започваше да обгръща гората. Трябваше ли, да продължат да вървят и през нощта, чудеше се Корнуол. Виждаше ли му се краят? Силата на бурята не намаляваше. Дъждът, идващ от северозапад, удряше лицето му. Сякаш вятърът ставаше по-студен и по-остър.

Хол изведнъж изникна от тъмнината пред тях, придвижвайки се като тъмен дух измежду стволите на дърветата. Те спряха, за да го изчакат да се приближи към тях.

– Подуших дим – каза той – и го проследих. Можеше да идва от Бекет и неговите хора, които да са спрели за през нощта, можеше да идва от някоя шахта за въглища, можеше да е чифликът на някой фермер. Когато подушиш дим, трябва да провериш какъв е и от къде идва.

– Добре – каза Гиб – сега, след като достатъчно ни впечатли, ще ни кажеш ли какво беше?

– Беше един хан – каза Хол.

– Това не ни помага – каза Гиб. – Те никога няма да ни допуснат в него. Не и когато сме се събрали в такъв вид.

– Те ще позволят на Марк да влезе – каза Хол. – Ако му стане много студено и се намокри много, раната му може да се вдърви и тогава ще

си имаме само неприятности.

Корнуол поклати глава.

– Дори и мен няма да ме пуснат. Ще поискат да видят какви монети нося с мен, а аз нямам никакви. Във всички случаи ще се държим един за друг. Не бих отишъл някъде, където вас няма да ви приемат.

– Там има и конюшня – каза Хол. – Когато стане напълно тъмно, може да се подслоним там и да се измъкнем преди изгрев слънце. Никой няма да ни усети.

– Не намери ли никакво друго скривалище? – попита Корнуол. – Някаква пещера?

– Нищо – отговори му Хол – мисля, че ще трябва да изберем тази конюшня.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

В обора имаше само един кон. Когато прекрачиха прага, той меко изпръхтя.

– Конят на ханджията – каза Хол. – Само кожа и кости е.

– Значи нямат никакви гости – каза Корнуол.

– Никакви – каза Хол. – Погледнах тайно през прозореца. Ханджията си е пийнал добре. Хвърля столове и троши съдове. Има много буен характер. Никой не посещава хана му и той си го изкарва на мебелите и грънците.

– В такъв случай – каза Гиб – може би сме си по-добре в конюшната.

– И аз така мисля – каза Корнуол. – Горے на тавана има сено. Можем да се заровим в него и така да се предпазим от студа.

Той протегна ръка и разгърси стълбата, направена от пръти, която водеше до тавана.

– Изглежда достатъчно здрава – каза той.

Куун вече се бе изкатерила по нея.

– Той знае къде до отиде – каза с доволство Хол.

– И аз ще го последвам – каза Корнуол.

Той се изкачи по стълбата, докато главата му не се показа през отвора, водещ към тавана. Пространството бе малко и почти бе изпълнено с разхвърляно по пода сено.

Пред него Куун се катереше по купчините от сено. Изведнъж, точно някъде пред него, се надигна някаква купчина, а след това остър писк разсече въздуха.

С вълнение Корнуол прескочи стълбата. Краката му почувстваха грубите дъски, покрити със сено. Те коварно се извиваха и клатушкаха под краката му. Пред него фигурата, покрита със сено, размахваше ръце и продължаваше да вика.

Той чевръсто скочи напред, за да достигне до нея. Изпоти се при мисълта, че ей сега ханджията може да се появи и да се присъедини към врявата, като така разбуди цялата околност, ако разбира се изобщо има-ше някой, който да бъде разбуден наоколо.

Пискливецът се опита да се измъкне, но Корнуол простря ръка, сграбчи го и го притегли към себе си. След това притисна свободната си ръка към устата му. Викове се престанаха. Зъбите се заключиха между

един от пръстите му. Той го освободи, плясна го здраво и отново притисна ръка около устата му. Този път никой не го ухапа.

– Не вдигай шум – каза той. – Ще отместя ръката си. Не искам да те нараня.

Беше момиче – нежно и дребно.

– Нали ще пазиш тишина? – попита я той.

Тя поклати главата си, за да му покаже, че ще пази. Зад себе си Корнуол чу другите да се качват по стълбата.

– Има и други с мен – каза той. – Те също няма да те наранят. Така че недей да викаш.

Той отдръпна ръката си.

– Какъв е проблемът, Марк? – попита Оливър.

– Една жена. Криеше се тук, горе. Нали това правехте, мис?

– Да – отговори тя. – Криех се.

Таванът все още не бе обгърнат напълно от мрака и здрачът се промъкваше през малките, незастъклени прозорчета.

Жената се отдръпна от Корнуол, но когато видя Оливър се върна обратно към него. Беше се уплашила.

– Всичко е наред – каза той. – Оливър е приятелски настроен таласъм. Той е таванен таласъм. Знаеш ли какво представляват те?

Тя кимна с глава.

– Но там имаше и някакво животно – каза тя.

– Това е Куун. И от него не трябва да се страхуваш.

– Той не би наранил дори бълха – каза Хол. – Дори понякога е толкова приятелски настроен, че направо би могъл да се отвориш.

– Ние сме бегълци – каза Корнуол. – Или поне сме много близо до тях. Но не сме опасни бегълци. Това е Хол, а този ей там е Гиб. Гиб принадлежи към Хората от Блатото, а Хол е от Хората на Хълма.

Тя зъзнеше, но се отдалечи от него.

– А вие – попита тя. – Вие кой сте?

– Наричайте ме Марк. Аз съм студент.

– Учен – каза Оливър. – Не студент, а учен. Прекарал е шест години в университета Уалузинг.

– Търсихме подслон от дъжда – каза Корнуол. – Щяхме да се подслоним в хана, но там никой нямаше да ни приеме. Пък и нямаме никакви пари.

– Ханджията е пиан – каза момичето – и троши мебелите. Мадам се крие в килера, а аз дойдох тук. Страхувах се от него. Винаги съм се страхувала от него.

– Ти работиш в хана?

– Аз съм – каза тя с някаква горчивина – слугинята, чистачката, момичето за помята.

Тя внезапно седна върху сеното.

– Каквото ще да става – каза тя, – но аз никога повече няма да се върна там. Ще избягам. Няма повече да оставам в този хан. Той винаги е пиан, а мадам върти много добре тоягата. В края на краищата никой не е длъжен да се примирява с това.

– Ако искаш – каза Оливър, – можеш да избягаш с нас. За нас няма значение дали ще сме с един повече или не. Ние сме смела, но жалка компания. Но винаги има място и за друг.

– Отиваме на далеч и пътуването не е леко – каза Хол.

– Не е по-тежко от стоенето в хана – каза тя.

– Няма ли никой друг в хана? – попита Корнуол.

– Няма и няма и да има – каза тя. – Поне не и през нощ като тази. Не че някога е имало тълпи. От време навреме се отбива по някой друг пътешественик. Случва се да минат въглищари или дървари, които обръщат по чашка, но става рядко, защото и те нямат пари.

– В такъв случай – каза Гиб – можем да спим спокойно до сутринта. Няма кой да наруши спокойствието ни.

Куун разглеждаше пукнатините по тавана. След това се върна и седна долу, обвивайки се с опашката си.

– Един от нас ще трябва да остане на пост – каза Корнуол – и след това да събуди някой друг. Ще трябва да се редуваме през цялата нощ. Аз съм желаещ да бъда първи, ако не възразявате.

– Ще идваш ли с нас? – попита Гиб прислужницата.

– Не мисля, че е разумно – каза Корнуол.

– Разумно или не – каза тя – аз ще тръгна веднага, когато има достатъчно светлина, за да мога да пътувам. С вас или без вас. За мен няма никаква разлика. В никакъв случай няма да остана тук.

– Мисля, че е най-добре, ако тя пътува с нас – намеси се Хол. – Тези гори не са за самотно момиче.

– Ако ще идваш с нас, трябва да ни кажеш поне името си – обърна се към нея Оливър.

– Казвам се Мери – каза момичето.

– Има ли някой гладен? – попита Гиб. – Имам малко житен хляб и торба с орехи. Не е много, но може да утоли глада.

Хол изшътка.

– Какво има?

– Мисля, че чух нещо.

Те се ослушаха. Чуваше се само заглушеното тракане на дъждовните капки и ропотът на вятъра, минаващ под стрехите.

– Чух нещо – каза Корнуол.

– Чакайте. Ето го отново.

Те се ослушаха и звукът се повтори – странен потракващ звук.

– Това е кон – каза Хол. – Подкован кон. Металните му подкови се удрят в камъка.

Звукът отново се повтори, а след него се дочуха слаби гласове. След това се отвори вратата на конюшните. Разнесе се шум от тътрене и думкане на крака. Въведоха коня. Гласовете мъкнаха нещо.

– Какво мръсно място – каза един хленчещ глас.

– По-добре тук, отколкото навън на откритото – отвърна му някакъв друг. – Малко по-добре. Особено в тази шумна нощ.

– Ханджията е пиян – обади се друг.

– И сами можем да си осигурим храна и добри легла – отговори му приятелят му.

Въведоха още коне. Докато сваляха седлата, кожата им проскърцваше. Конете тропаха с крака. Един от тях изцвили.

– Намери една вила и се качи по стълбата, за да донесеш малко сено – каза някой.

Корнуол набързо се огледа. Нямаше къде да се скрият. Можеха да се прикрият под сеното, но не и сега, когато някакъв си вьоръжен с вила тип в тъмнината щеше да търси сено, за да го хвърли по улея.

– Всички заедно – каза тихо той – ще се опитаме да си проправим път. Веднага, след като главата му се покаже над стълбата.

Той се обърна към момичето.

– Разбра ли? – попита я той. – Колкото можеш по-бързо. След това бягай.

Тя кимна.

Нечии крака се търкаха по стълбата. Корнуол посегна с ръка към дръжката на сабята си. Вихрушка от летящо сено премина над него и с крайчеца на окото си Корнуол видя, че това е Куун, който политна като орел с разперени крила и се приземи върху главата, която се появи през отвора на тавана. Чу се заглушен писък. Корнуол се втурна към стълбата и заслиза по нея. По средата и той улови с поглед вилата, чиято дръжка се бе опряла в пода и бодлите ѝ, които се готвеха да го проният. Изви се, за да ги избегне. В долната част на стълбата се виждаше въртящ се ураган от необуздани движения. Там мъжът, който се бе изкачвал по

стълбата, се боричкаше с Куун, от когото се мъчеше да се освободи. С изгарящо въодушевление Куун изпробваше ноктите си върху му. Още преди да достигне до пода с крак, с лявата си ръка Корнуол сграбчи вилата и я размаха пред себе си.

Три изригващи проклетия фигури се промъкваха към него от предната част на плевнята. В ръката на един от тях проблясваше меч. С лявата си ръка Корнуол придърпа вилата към себе си, докато дръжката ѝ не се допря до челюстта му. След това с все сила я изпрати към викащите фигури, които се приближаваха. С меч в ръка, той вече не се страхуваше да ги посрещне. Щитът му все още се намирал на гърба му, защото не бе имал време да го премести отпред. Това беше добре, мислеше си той, докато ги чакаше да се свестят, защото, ако той бе в ръката му, нямаше да може да вземе вилата, а ако я бе оставил, другите щяха да се наранят, докато слизат надолу.

Една от трите фигури отстъпи назад, надавайки вик на болка и на изненада, дерейки с нокти вилата, забита в гърдите му. Корнуол забеляза блещукането на някакъв метал, отправен към собствената му глава и инстинктивно се наведе, издигайки меча си. Той усети как той прорязва нечия плът и едновременно с това усети силен удар в рамото, който го принуди да залитне. Изпусна меча си и падна на една страна до задницата на някакъв кон. Конят го изрита с крак в корема. Превит на две, Корнуол падна на ръце и колена и запълзя, останал без дъх.

Някой го подхвана под мишниците и го поизправи. С изненада забеляза, че не бе изпуснал меча си, а все още го стискаше.

– Бързо да се махаме – каза някакъв задъхан глас до него. – Тези са много и ще ни съсипят.

Все още препънат от ритника в корема, той се опита да накара краката си да вървят и колебливо се отправи към вратата. Спъна се в някаква простряна върху земята фигура и отново се изправи, втурвайки се напред. Усети ласката на дъжда върху лицето си и разбра, че вече е навън. Светлината, идваща през прозорците на хана, освети някакви мъже, които тичаха към него. А малко по-надясно от него се намирал коленичилата фигура на стрелец, който почти безцелно изпращаше стрела след стрела. В тъмнината отекваха викове и проклетия. Някои от тичащите мъже се препъваха или се опитваха да се освободят от стрелите, които ги бяха пронизали.

– Насам – дочу той гласа на Гиб. – Всички сме тук. Хол ще ги задържи.

Гиб го сграбчи през рамото, извъртя го и го тласна напред и той

отново се затича, но вече по-уверено. Дишането се улесни и остана единствено тъпата болка в диафрагмата, където го бе изритал конят.

– Вече сме достатъчно далече – каза Гиб. – Нека да си помагаме взаимно. Не можем да се разделим. Тук ли си Мери?

– Да, тук съм – каза Мери с уплашен глас.

– Оливър?

– Тук – каза Оливър.

– Куун? Къде по дяволите си, Куун?

Някакъв друг глас каза:

– Не се притеснявай за стария Куун. Той ще ни догони.

– Ти ли си, Хол?

– Да, аз съм. Няма да се опитат да ни последват. Мисля, че им стига за тази нощ.

Корнуол внезапно седна долу. Почувства влагата на земята, проникваща през панталоните му. Опита се да вкара обратно меча в ножницата.

– Момчета, справихте се великолепно! – каза Хол. – Марк уцели един от тях с вилата и един друг с меча. За третия се погрижи Гиб и брадвата му. Не ми оставихте никаква възможност, докато не излязохме навън.

– И ти се справяше много добре, когато те видях – каза му Гиб.

– Да не забравяме и Куун – намеси се Корнуол, – който започна атаката и изкара от строя неговия човек.

– Ще ми кажеш ли – попита Гиб жално – как точно се случи всичко? Аз не съм боец.

– Никой от нас не е – каза Корнуол. – Никога досега, през целия си живот, не съм се бил. Случвали са се няколко кръчмарски побоя в университета, но никога битки като тази. Никога такава, която да си е струвала.

– Да се измъкваме от тук – каза Хол. – Трябва да спечелим малко преднина. А както вече сме започнали, бихме могли и да продължим с ходенето. Едва ли ще успеем да намерим място, където да спрем. Хванете се здраво ръка за ръка. Аз ще ви водя, но няма да можем да се придвижваме много бързо. Не можем да си позволим да паднем от някаква скала или пък да се ударим в някое дърво. Ако някой случайно изпусне от ръка другите или пък падне да извика, за да спрем всички.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Хол навлезе в брезовата горичка и с помощта на първата утринна светлина се опита да разбере какво точно се бе случило. Конюшната и ханът бяха изчезнали. На тяхно място се виждаха само купища въглени, от които на тънки филизи се издигаше пушек, който покваряваше въздуха с острата си миризма.

Дъждът бе спрял и по небето не се виждаше никакво облаче. Все още тук-там водата се стичаше от клоновете на брезите. Това щеше да бъде още един прекрасен ден, каза си Хол, въпреки студа, който бе в момента. Той кръстоса ръце и сложи дланите си под мишниците си, за да ги стопли.

Застинал в едно положение, той изпитателно хвърли поглед на гледката, открила се пред него. Ушите му бяха настроени да чуят дори най-слабия шум, който би донесъл и най-слабата опасност, макар че изглеждаше като че ли тя напълно бе изчезнала. Мъжете, които я бяха предизвикали, си бяха отишли.

Някъде в далечината крякаше сойка. Нагоре по хълма някаква кате-ричка си играеше небрежно из опадалите листа. Нищо друго не се помръдваше и не нарушаваше тишината.

Очите му изследваха земята инч по инч, опитвайки се да открият нещо необичайно, нещо не на място. Изглежда, че нямаше нищо. Единственото необичайно нещо бе димът, който се издигаше от мястото, където доскоро се намираха ханът и конюшната.

Придвижвайки се внимателно, той се измъкна от горичката и отиде да изследва хълма. Спря се зад един огромен дъб и прикрит от него, се огледа наоколо. От това високо място пред очите му се разкриваше отсрещният склон, намиращ се от другата страна на хана, който досега нямаше възможност да наблюдава. Там се случваше нещо необичайно. Огромен сив вълк яростно ровеше из нещо, докато други два небрежно го наблюдаваха, облегли се на бутоните си. Вълкът копаеше, както се оказва по-късно, в някаква могила, покрита с рохкава пръст. Около нея имаше и други.

Хол инстинктивно вдигна лъка си и се пресегна, за да вземе стрела. След това се отказа, върна обратно ръката си и се разположи в удобна за наблюдение позиция. Нямаше никакъв смисъл, разсъждаваше той, да продължават с убийствата. Вече бяха достатъчно. Освен това, вълците

се занимаваха с нещо обичайно за тях. Под тези могили имаше месо и те копаеха, за да достигнат до него.

Той преброи могилиците. Бяха най-малко пет, а може би шест, не беше сигурен. Три ли бяха в конюшната или четири, питаше се той. Тогава му бе останала една стрела, затова вероятно бяха трима. При мисълта за това, лицето му се изви в гримаса. Боят не беше несправедлив, напомни си той. Дори много зависеше от изненадата и от късмета. Чудеше се дали щеше да има някаква битка, ако той и другите не бяха атакували първи. Помисли си, че всичко това вече принадлежи към миналото, нищо не можеше да се върне назад. Заровете бяха хвърлени с атаката на Куун върху главата на мъжа, който се изкачваше по стълбата. А като се имаше предвид и обстоятелствата, можеше да се каже, че се бяха отървали много по-леко, отколкото очакваха. Всъщност, единствено Марк бе този, който бе получил някакви рани от битката – болното му рамо, където го бе ударило тъпото на меча и коремът, който го болеше от ритника на коня.

Той приседна зад дървото и наблюдаваше вълците. Знаеше, че след като те са там, няма никой друг наоколо.

Изправи се и заобиколи дървото, разравяйки листата с движението си. Вълците извъртяха главите си към него и се изправиха на крака. Той продължи напред и отново раздвижи листата. Този път вълците като три сиви сенки потънаха в гората.

Той слезе надолу по хълма, заобикаляйки двете купчини с въглини. Топлината, която те все още излъчваха, бе добре дошла в тази прохладна утрин. Спря за малко да се постопли.

Върху калната повърхност откри следите, оставени от мъже и коне. Сети се за ханджията и жена му и се зачуди какво ли се е случило с тях. Прислужницата, спомни си той, бе казала, че стопанката се криела в килера от пияния си съпруг. Беше ли възможно, когато са подпалили огъня, тя все още да се е намирала там? Ако беше така, то тогава овъгленото ѝ тяло все още се намираще някъде под въглените. Място като това пламва за секунди. Никой няма шансове да се измъкне.

Той тръгна по пътеката, оставена от конете и хората надолу по хълма и така достигна до мястото, където тя се присъединяваше с пътя. Разбра, че са се отправили на северозапад. Върна се обратно на хълма, хвърли бегъл поглед на съвсем пресните гробове и отново заобиколи купчините с въглини, взирайки се за някаква улика.

Чудеше се какви ли са били тези мъже, които са могли да извършат едно толкова ужасно нещо. Безпокоеше се, че вътрешно се досеща кои

биха могли да бъдат те.

За момент застина неспокойно, но след това продължи надолу по хълма, следвайки следата, оставена от компанията на северозапад. Ослушваше се и за най-малкия шум и преди да се придвижи напред изследваше всяка педя земя от пътеката.

След около няколко мили откри ханджията – човека, когото през прозореца на кръчмата предишната вечер бе видял да хвърля столове и да троши съдове. Той се поклащаше на някакво късо въже, завързано за масивния клон на едно дъбово дърво, което се простираше от планинския склон и бе надвиснало над пътеката. Ръцете му бяха вързани зад гърба, а главата му бе странно извита под натиска на въжето. Тялото му слабо се въртеше и поклащаше от лекия бриз. Поклащаше се ужасяващо. Малкото на някаква синьобяла птица бе кацнало върху едното му рамо. То кълвеше кръвта и пяната, която се бе стекла от ъгълчето на устата му.

По-късно, каза си Хол, щяха да дойдат и други птици.

Застанал върху калната пътека, той отново погледна към въртящия се, поклащач се човек и почувства в мозъка си обземащото го смъртно усещане за ужас и меланхолия.

Продължи напред, оставяйки зад себе си дъба и човека. По следите, които откри разбра, че изкачващата се компания бърза. Копитата на подкованите коне бяха проникнали надълбоко в калта, оставяйки дълбоки и врязани следи. Те бяха яздили в галоп.

Той се отклони от пътеката и се отпрати нагоре по хълма, изучавайки нещата около себе си, като се опитваше да си припомни мъглявите очертания, които бе запомнил сутринта.

Най-накрая успя, провирайки се през гори и храсти, да намери малкото скално убежище, което той и приятелите му бяха открили предишната нощ, няколко часа преди изгрев слънце, след дългото, уморително промъкване през влагата и мрака.

Оливър – таласъмът и Куун спяха дълбоко, приютили се навътре в пещерата, далеч от отвора и, сгушени един до друг, за да могат да споделят топлината, която излъчваха. В предната част, другите трима бяха седнали близо един до друг, увити в одеяла, които ги предпазваха от студа. Те го забелязаха едва когато вече се бе приближил до тях.

– Значи се върна – каза Гиб. – Чудехме се какво се е случило. Можем ли да запалим огън?

Хол поклати отрицателно глава.

– Ние се придвижваме бързо – каза той. – Пътуваме бързо и затова

трябва веднага да се махаме от тук.

– Но аз излязох навън – възрази Гиб – и събрах сухи подпалки от сърцевината на едно паднало дърво. Ще има съвсем малко пушек. Студено ни е и сме гладни.

– Не – каза Хол. – Скоро околността ще се разбуди. Ханът и конюшната са изгорени. Няма никакъв помен от стопанката, която се криеше в килера, но открих гостилничаря, висящ на едно дърво. Скоро някой ще научи какво се е случило, а преди това да се случи, вече трябва да сме далеч от тук.

– Ще събудя таласъма и Куун – каза Гиб. – След това веднага можем да потегляме.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Бе уморителен ден. Не направиха никаква почивка. Придвижваха се колкото се можеше по-бързо. По пътя им се изпречи някакво жилище, което се наложи да заобиколят – колибата на дърваря. Не спряха дори да похапнат малко. Корнуол се бе притеснявал за момичето, но тя успяваше да върви с другите почти без усилия и оплаквания.

– Сигурно съжеляваш, че тръгна с нас – каза ѝ Корнуол веднъж.

Но тя само поклати глава, без да каже нещо, запазвайки дъха си за по-неприятната работа, свързана с изкачването и спускането на хълмовете, които преминаваха, старейки се да прекосяват по-откритите ридове.

Най-накрая, когато падна сумракът, те си дадоха почивка. Този път убежището им не беше някаква пещера, а сухото корито на едно малко поточе. Пролетното пълноводие на рекичката бе образувало на това място водопад и той бе издълбал тази хлътнатина, защитена от трите си страни с високи ридове. От така получената ниша имаше един-единствен проход – там откъдето поточето се отичаше.

С векове водата се бе стичала по ръба на твърдия варовик. Сега тя бе издълбала пръстта и мекия шист и бе достигнала до твърдия слой пясъчник. В средата на хлътнатината имаше малко езерце с вода, а наоколо го заобикаляше ивица сух пясъчник. Те запалиха огън близо до стената, където се стичаше поточето, защото там се образуваше козирка на височина няколко фута. Прегладняли, те лакомо поглъщаха храната си и затова почти не обелваха дума. Едва когато приключиха с нея, насядали край топлината на огъня, започнаха да си говорят.

– Напълно ли си сигурен – попита Корнуол Хол, – че това бе компанията на Бекет?

– Не бих могъл да зная със сигурност – отвърна му Хол. – Но кажи ми кой друг би могъл да бъде? Конете бяха подковани, а товарният трен не подкована конете си. Освен това, те преди всичко използват мулета. Сред онези, вчерашните нямаше мулета, а само коне. И кой друг, според теб, би извършил такова ужасяващо, безсмислено отмъщение върху невинни?

– Те може да не са знаели, че са невинни – каза Корнуол.

– Може и да не са – продължи Хол. – Искам просто да ти покажа, че на тях им е хрумнало да ги обвинят. Те вероятно са подложили на

мъчения ханджията, но той не е бил в състояние да им каже нещо и затова са го обесили. Според мен, стопанката си е изгоряла с хана, докато си е седяла в килера.

Той погледна към Мери, която седеше срещу него от другата страна на огъня.

– Много съжалявам – каза той.

Тя вдигна ръка и прекара пръсти през косата си.

– Няма нужда – каза тя. – Аз жалея за тях така, както би трябвало да прави всяко човешко същество. Не е хубаво да умреш по такъв начин и затова аз изпитвам мъка. Но те двамата не означаваха нищо за мен. Нека да не прозвучи немилосърдно, но дори бих казала, че те заслужаваха това, което им се случи. Аз се страхувах от него. Нямах нито един момент през цялото време, което прекарах в хана, в който да не съм се страхувала от него. А и жена му не беше цвете за мирисане. За нищо или по-скоро поради лошия си характер ме биеше с дърва, приготвени за огъня. Мога да ви покажа местата – все още са сини и черни.

– И защо тогава си останала? – попита Гиб.

– Защото нямахме къде другаде да отида. Но когато ме открихте на тавана, вече бях решила, че ще се махам от там. С първата утринна светлина щях да тръгна на път. Беше страхотен късмет, че попаднах на вас и че можем да пътуваме заедно.

– Значи казваш, че Бекет се е отправил на северозапад – попита Корнуол Хол. – А какво ще се случи, ако достигнем до Свещеника от Кулата и открием, че той и компанията му са някъде преди нас? Дори само да е минал и от там и вече да си е заминал, когато ние пристигнем, той ще е предупредил свещеника за нашето идване и може да не ни приемат особено благосклонно. Има вероятност да са решили направо там да ни сгачят.

– Марк – каза Хол. – Мисля, че няма защо да се опасяваме от това. Няколко мили по-нагоре по пътеката, където бе обесен ханджията има две разклонения. Лявото води към Свещеника от Кулата, а дясното към Опустошената Земя. Сигурен съм, че Бекет ще избере десния път. Може би трябваше да проследя следата им чак до там, но сметнах, че беше по-важно да се върна, за да можем веднага да потеглим на път.

– Опустошената Земя? – попита Мери, – Той отива към Опустошената Земя?

Хол кимна. Тя погледна всички насядали покрай нея.

– Вие също ли пътувате към Опустошената Земя?

– Защо питаш? – попита я Оливър.

– Защото може би, когато съм била малка съм дошла от там.

– Ти?

– Не знам със сигурност – каза тя. – Не си спомням. Бях толкова малка, че не си спомням нищо или почти нищо. Имам, разбира се, някакви спомени – за една голяма, просторна къща, разположена на върха на хълма, за хората, които би трябвало да са ми родители, за странни приятели в игрите. Но дали това бе в Опустошената Земя – не знам. Родителите ми – всъщност не родителите ми, а двойката, която ме взе и ме отгледа, ми казаха, че ме намерили, докато съм вървяла по пътеката, идваща от Опустошената Земя. Те живееха близо до нея. Бяха двама честни, но много бедни стари хора, които нямаха собствено дете. Те ме прибраха и ме отгледаха. Обичаха ме като истински родители.

Всички седяха мълчаливо и гледаха в нея. Накрая тя отново проговори.

– Те работеха много упорито, но не притежаваха почти нищо. Наоколо имаше малко съседи, а и те не живееха много наблизко. Къщата им бе много близо до Опустошената Земя, а това не е място, което хората предпочитат за живот. Не се чувстват удобно. Но нас този проблем никога не ни притесни. Всъщност, нямаше нищо, което да може да ни притесни. Отглеждахме малко жито и пшеница. Също и домати – имамхе градина. Имаше много дървета, които да сечем. Имаше крава, но тя умря една зима от чума и повече нямаше откъде да намерим друга. Отглеждахме прасета. Баща ми – аз винаги така го наричах, въпреки, че не беше – от време на време убиваше мечки, сърни или някакви други животни, защото ни трябваша кожата им.

Разменяхме ги за малки прасенца – такива малки, сладки прасенца. Държахме ги в къщата, докато пораснат малко, защото се притеснявахме да не ги изядат вълците. Спомням си, когато баща ми се връщаше с по едно малко прасенце под мишница – носеше ги с мили.

– Но ти не си останала с тях – каза Корнуол. – Въпреки че каза, че си била щастлива, не си останала с тях.

– Миналата зима – каза тя – бе много сурова. Бе голям студ и падна много сняг. А те бяха стари. Стари и крехки. Хванаха някаква болест и умряха. Направих, каквото можах, но и то бе малко. Първо умря тя, а на следващия ден и той. Направих огън върху земята, за да мога да им изкопая гроб – на двамата заедно. Стана много плитък – прекалено плитък, защото земята бе много замръзнала. След това не можех да остана. Вие разбирате, нали? Нямаше начин да остана.

Корнуол кимна.

– И затова ли отиде в хана?

– Точно така – каза тя. – Те се зарадваха, че можеха да ме имат на разположение, въпреки че с държанието си никога не го показаха. Бях млада, силна, с желание за работа. Но така или иначе си ме биеха.

– Ще можеш да си починеш, когато достигнем до Кулата – каза Корнуол. – Ще можеш да решиш какво точно искаш да правиш. Знае ли някой какво точно представлява това място?

– Не много – обади се Хол. – Някакъв стар, защитен пост, построен срещу Опустошената Земя, но вече изоставен. Някога е бил военен, но вече не е. Там живее единствено свещеникът. Никой не знае защо той все още е там и какво прави, след като никой няма нужда от него. Има и малко прислуга. Една-две ферми. Това е.

– Вие не ми отговорихте на въпроса дали отивате към Опустошената Земя – каза Мери.

– Някои от нас да – отговори и Корнуол. – Аз отивам. Предполагам, че и Оливър идва също. Няма как да го спра. Ако знаех как, бих го направил.

– Аз започнах всичко – каза Оливър. – Аз ще го завърша.

– На какво разстояние е? – попита Гиб. – Колко ни остава до Кулата?.

– Три дни – отговори Хол. – След три дни ще сме там.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Свещеникът от Кулата бе стар човек. Не толкова стар, колкото бе отшелникът, мислеше си Гиб, но все пак стар. Дрехите, които носеше, някога бляскави и ушити от златен плат и най-скъпо сребро, сега бяха износени и кърпени след дългогодишната им употреба. Но когато човек погледнеше мъжа, облякъл тези дрехи, той забравяше, че те са износени и проядени от молци. Той бе обгърнат от едно дълбоко състрадание, но също така и от някаква сила, някакво усещане за безопасност – свещеник-воин, прекарал годините си в спокойствие и отдал се на църквата. Лицето му бе слабо, почти като на скелет, но стига малко да надебелиш тези бузи и да разшириш този заострен нос, би могъл да откриеш правилните, сурови черти на един боец. Главата му бе покрита с тънки, бели косми, толкова редки, че изглеждаше сякаш от само себе си те се надигаха и се носеха от острия вятър, промъкващ се през пукнатините и цепнатините на тази срутена от годините кула. Огънят, запален в камината почти не можеше да се пребори със студа. Стаята бе оскъдно мебелирана – грубо одялана маса, зад която върху разнебитен стол седеше свещеникът, някакво незначително легло, разположено в единия ъгъл и маса за ядене, поставена на дървено магаре, от двете страни, на която имаше по една пейка. Студеният, каменен под не бе покрит с килим. Няколко импровизирани лавици държаха две дузини книги, а под тях, натрупани на куп, се виждаха няколко свитъка, проядени от мишките. Свещеникът вдигна от масата книгата, подвързана с кожа, разтвори я и бавно прелисти страниците ѝ. След това я затвори и я постави обратно на масата. Обърна се към Гиб.

– Значи казваш, че моят брат в Христа почина в мир? – попита го той.

– Той знаеше, че умира – каза Гиб. – Не се страхуваше. Беше много крехък, защото бе много стар.

– Да, стар – каза свещеникът. – Помня го от времето, когато бях още момче. По онова време той вече бе голям. Мисля, че бе на около тридесет, въпреки че не мога да си спомня със сигурност, дори и някога да съм знаел. Може би никога не съм знаел. Дори тогава той следваше пътищата Господни. Аз самият на неговите години бях военен – капитан на гарнизона, който се намираше именно тук, на това място и наблюдавах ордите на Опустошената Земя. След дългогодишен мир гарнизонът

бе изтеглен от тук и аз, вече в моята старост, избрах да стана Божий човек. Значи казвате, че старият ми приятел много бил обичан от хората?

– Нямаше някой, който да го познава и да не го обича – каза Гиб. – Той беше приятел с всички – с Хората от Блатото, с Хората от Хълма, с джуджетата.

– А пък никой от вас – каза свещеникът – не споделяше неговата вяра. Може би дори никаква вяра.

– Това, ваше светейшество, е напълно вярно. Ние нямаме никаква вяра. Ако разбира се разбирам правилно, какво разбирате под вяра.

Свещеникът кимна с глава.

– Това си е толкова в негов стил. Типично в негов стил. Той никога не би попитал някого каква е неговата вяра. Съмнявам се дали това изобщо го е интересувало. Може би така е грешал, но така или иначе за добро. Аз наистина съм впечатлен. Дошли сте толкова много хора само за да ми донесете това, което той ми е изпратил. Не че не сте добре дошли. Всички гости на това самотно място са добре дошли. Тук нямаме никаква връзка със света.

– Ваша милост – каза Корнуол, – Гиб от Блатата е единственият измежду нас, който трябваше да ви донесе тези неща от отшелника. Хол от Кухото Дърво дойде с нас, за да ни показва пътя.

– А дамата? – попита свещеникът.

– Тя е под нашата закрила – сковано му отговори Корнуол.

– Забелязвам, че вие не споменахте нищо за себе си.

– Аз и таласъмът – отговорил му Корнуол – имаме мисия в Опустошената Земя. А ако се чудите за Куун, обяснявам ви, че той е приятел на Хол.

– Не съм се чудил за Куун – каза свещеникът, малко сприхаво – защото нямам нищо против него. Той изглежда много лукаво животинче. Но явно е ваше галениче.

– Не е галениче, Ваша Милост – каза Хол. – Той е наш приятел.

Свещеникът се направи, че не е чул забележката и се обърна към Корнуол.

– Значи казвате, Опустошената Земя? В наши дни не са много хората, които отиват натам. Повярвайте на думите ми – там не е напълно безопасно. Сигурно имате много силни мотиви, за да отидете.

– Той е учен – каза Оливър. – Търси истината. Пътува натам, защото иска да направи едно изследване.

– Това е добре – каза свещеникът. – Не търсите съкровища. Да се търси знание е по-добро за душата, въпреки че ми се струва, че няма да

откриете нищо примамливо в опасностите, които ще трябва да посрещнете.

– Ваша милост – каза Корнуол, – Вие погледнахте книгата.

– Да – каза свещеникът. – Хубава книга, при това много ценна. Писана е цял един живот. Съдържа хиляди рецепти за лекарства, които могат да изцерят болестите на човечеството. Предполагам, че много от тях, са били известни само на отшелника. Но след като сте ми я донесли, след време тя ще стане достояние на всеки.

– Има още нещо – напомни му Корнуол, – което отшелникът ви изпрати.

Свещеникът изглеждаше разстроен.

– Да, да – каза той. – Съвсем забравих. Напоследък много лесно забравям. Годишите не помагат на паметта.

Той се протегна и взе брадвичката, увита в парче плат. Внимателно я разви и прикова поглед в нея, след като тя се откри пред него. Не проронваше дума, а само я обръщаше и много внимателно я разглеждаше. След това нежно я остави пред себе си.

Вдигна глава и ги огледа един по един. След това отпрати поглед към Гиб.

– Имаш ли представа какво е това тук? – попита той. – Каза ли ти отшелникът?

– Той каза, че това е юмручна брадва.

– А знаеш ли какво представлява юмручната брадва?

– Не, ваша милост. Не знам.

– А вие? – попита свещеникът Корнуол.

– Да, ваша светлост. Това е древно сечиво. Някои казват, че...

– Да, да, знам. Винаги има някои, които да казват нещо. Винаги има някои, които да питат. Чудя се, откъде и защо отшелникът я е притежавал. Защо я е пазел толкова внимателно и я е предал преди смъртта си. Тя не е от нещата, които святите мъже ценят. Тя принадлежи на Древните.

– На Древните ли? – попита Корнуол.

– Да, на Древните. Не сте ли чували за тях?

– Чувал съм – каза Корнуол. – Именно тях търся. Затова отивам към Опустошената Земя. Можете ли да ми кажете, дали те наистина съществуват или са само една легенда?

– Те съществуват и тази брадвичка трябва да им се върне. Сигурно някога някой я е откраднал от тях.

– Аз мога да я взема – каза Корнуол. – Ще се погрижа те да я

получат.

– Не – прекъсна го Гиб. – Отшелникът я повери на мен. Ако някой би трябвало да им я върне, това съм само аз.

– Не е необходимо и ти да идваш.

– Напротив. Необходимо е. Ще ми позволите ли да пътувам с вас?

– Ако Гиб ще идва с вас, ще дойда и аз – каза Хол. – Ние сме приятели от много отдавна и аз не мога да позволя той да попадне в някаква опасност, без аз да съм наблизо, за да го защита.

– Явно всички вие твърдо сте решили да поемете път към смъртта си – каза свещеникът. – Единствено дамата няма да идва с вас.

– Напротив и аз отивам – каза тя.

– А също и аз – обади се някакъв глас откъм вратата.

Гиб веднага се обърна.

– Снивли – извика той. – Какво правиш тук?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Когато бе сам, свещеникът се хранеше оскъдно – една купа житена каша или малко бекон. Скромната храна го караше да чувства, че така храни душата си и по този начин дава пример на малкото си стадо. Но бидейки човек с апетит по природа, той с радост посрещаше гости, защото от своя страна, те веднага му даваха възможността да се понатъпче и с гостопримството си да не опетни доброто име на Църквата.

На масата, поставено върху поднос, имаше малко прасенце с ябълка в уста, еленски бут, шунка, печено овнешко филе, чифт гъски и баница с паунско месо. Също така имаше сладкиши и пайове, топъл хляб, огромна чиния с плодове и орехи, сливов пудинг, полят с бренди и четири вида вина.

Свещеникът се отдръпна от масата и избърса устата си със салфетка от хубаво ленено платно.

– Сигурни ли сте – попита той гостите си, – че не искате нищо повече? Сигурен съм, че готвачите.

– Ваша Милост – каза Снивли, – вие съвсем ни претъпкахте. Ние не сме свикнали на такава богата храна, нито пък в такива количества. Никога, през целия си живот, не съм присъствал на такъв пир.

– Е, да – каза свещеникът. – Рядко ни се случва да имаме гости. Задължени сме, когато те дойдат, да се отнесем подобаващо към тях, разбира се съобразно със скромните ни запаси.

Той се размърда на стола, за да се разположи по-удобно и потупа корема си.

– Някой ден – каза той – този мой огромен апетит ще ме довърши. Така и не успях напълно да се приспособя към ролята си на служител на църквата, въпреки че се опитах с всички сили. Умъртвих плътта си и дисциплинирах духа си, но не успях да се преборя с апетита си. Изглежда като че ли годините не го уталожват. Колкото и да изтръпвам при мисълта за безумието, което смятате да извършите, чувствам в себе си желание да потегля с вас. Предполагам, че всичко се дължи на това място, видяло войни и смели дела. Може би сега изглежда спокойно, за разлика от времето, когато то бе най-крайната точка на империята, изправена срещу народа на Опустошената Земя. Сега кулата е почти разрушена, докато едно време тя бе велика наблюдателна кула. Някога около нея имаше стена, достигаща до реката, а сега тя почти е изчезнала. Хората

отнесоха камъните ѝ, за да възстановят огради, кокошарници, конюшни. Някога хората бяха живата сила на тази кула и стена, бяха като стена от плът, изправена срещу посегателствата и грабежите на тази лишена от святост орда, обитаваща земите на Опустошената Земя.

– Ваша милост – каза Снивли, много внимателно, – историята, която разказахте, въпреки изминалите години, е много скорошна. Имаше дни, когато хората и Братството живееха в съдружие, като съседи. Това продължи докато хората не започнаха да навлизат навътре в горите, по-валяйки дърветата, без да пощадят дори тези от тях, които бяха свещени, не подминаха и омайните долини. Враждебността продължи, поне докато не построиха пътищата си и градовете си. Не можете да говорите с чиста съвест за посегателства и грабежи, когато хората започнаха първи да ги извършват.

– Човекът може да прави, каквото си поиска със земята – каза свещеникът. – Той има свещеното право да я използва по най-добрия възможен начин. Неблагодетивни същества като вас.

– Не неблагодетивни – каза Снивли. – Ние имахме нашите свещени гори, докато вие не ги унищожихте. Феите имаха своите ливади и танцуваха върху тях, докато вие не ги превърнахте в полета. Дори тези малки същества – феите.

– Ваша милост – каза Корнуол. – Опасявам се, че сме малобройни. Само ние двамата сме християни, въпреки че мога да определя другите като добри и верни приятели. Радвам се, че те пожелаха да дойдат с мен в Опустошената Земя, въпреки че съм малко...

– Предполагам, че вие сте прав – прекъсна го свещеникът много подобронамерено, отколкото можеше да се очаква. – Не е належащо всички, които сме се разположили на тази маса, да се съгласяваме за всичко. Освен това имаме много по-важни въпроси, които трябва да обсъдим. Доколкото разбирам, Сър Учен, вие търсите Древните поради любопитството, породено от интелекта ви. Предполагам, че то се дължи на книгите, които сте прочел.

– При това, той четеше при много лоши условия – намеси се Оливър. – Наблюдавах го много нощи, приведен над масата в библиотеката, където четеше древни ръкописи. Взимаше от лавиците книги, до които никой не се бе докосвал с векове. Чистеше праха, натрупал се с годините върху кориците им. А за да ги чете, ползваше слабата светлина на почти изгорелите вече свещи, защото бедността не му позволяваше да не ги оползотвори докрай. Зъзнеше през зимата, защото сградите на университета и преди всичко на библиотеката са построени от купчини

камъни, през които без проблем прониква вятър.

– А би ли ни казал – обърна се свещеникът към Корнуол – какво откри там?

– Не много – отговори Корнуол. – Тук нещо, там друго, но достатъчно, за да ме убеди, че Древните не са, както много си мислят, само една легенда. Намерих една книга, много тънка книга за съжаление, в която е описан езика на Древните. И ако това наистина е техният език, то аз мога да го говоря, поне що се отнася до знанията, които тази книжка даваше. В действителност нямам представа дали те изобщо имат някакъв език. Този, който бе обяснен в книгата, нямаше никаква дълбочина и бе много повърхностен. Но никой не може да ме убеди, че тази книга е написана без основа. Сигурен съм, че човекът, който я е създал, си е мислел, че Древните имат свой език.

– Не съществува никакъв начин да разберем защо той си е мислил така, освен ако той не е дал никакви пояснения, които да обясняват как той е научил езика.

– Той не обяснява нищо – отговори Корнуол. – Аз просто му повярвах, тръгнах на вяра.

– Не би трябвало да е така. – каза свещеникът. – Когато размислиш, ще видиш, че това не е достатъчно основателна причина.

– Тя е достатъчно основателна за мен. Но може би не и за другите.

– Тя е достатъчно основателна и за мен – каза Оливър. – Поне, лично за мен, е като едно извинение. Не можех да прекарам целия си живот като таванен таласъм. Така мисля сега, когато погледна назад. Просто отивах на никъде.

– Сигурно си прав – каза Корнуол. – Мога да те разбере, Оливър. Има нещо в университета, което ти влиза в кръвта. Това не е място от света, граничи с илюзията. А това не е напълно нормално. Търсенето на знания, се превръща в цел, която не носи никаква връзка с реалността. Притеснявам се за Гиб и Хол. Бих могъл да взема със себе си брадвичката.

– Ти мислиш така – каза му Гиб, защото не познаваше отшелника. Той направи толкова много за нас, а ние почти нищо за него. Когато погледнехме нагоре към скалата, където се намираше пещерата му, знаехме, че той е там и че в нашия свят всичко си върви нормално. Не мога да обясня, защо бе така, но бе така. Аз бях с него през последните часове от живота му. Аз го покрих с одеялото, за да го защитя от света, когато животът го напусна. Аз построих стена от камъни, за да го предпазя от вълците. Има още едно нещо, което трябва да направя за него. Никой

друг не може да го изпълни, нали разбирате. Аз трябва да го свърша. Той ми се довери и аз трябва да изпълня всичко до края.

Свещеникът се размърда притеснено.

– Виждам – каза той, – че не мога да направя нищо, за да ви спра. Вие просто искате по най-ужасяващ начин да премачкат главите ви. А ако се наложи само това да изтърпите, знайте, че е било милостиво. Само не мога да разбера защо и това мило дете, Мери, трябва също да настоява.

– Ваша Милост – каза Мери, – вие не разбирате, защото не съм ви разказала нищо. Когато бях съвсем малка, дойдох сама по пътеката и една стара двойка ме прибраха и отгледаха. Вече разказах това на другите, но не им казах колко много съм се чудила от къде ли съм дошла, защото пътеката, нали разбирате, тя идваше от Опустошената Земя.

– Не е възможно да си мислите – слисано каза свещеникът, – че идвате от Опустошената Земя. В тези приказки няма никакъв смисъл.

– Понякога – каза Мери – имам някакви спомени – някаква стара къща, построена на хълма и особени приятели в игрите, които трябва да разпознава, но не мога. Нямам представа какви бяха те.

– Няма нужда и да знаеш – каза свещеникът.

– На мен пък ми се струва, ваша милост, че трябва да знам. И ако не го открия сега, никога повече няма да мога.

– Оставете я да дойде и тя – каза Снивли. – Престанете да й вадите душата. Тя ще пътува с благочестива компания и има пълното право да дойде. Може би дори повече, отколкото ние.

– А ти, Снивли – каза Хол, опитвайки се да говори весело – предполагам, че ще ти е много мъчно за дома?

Снивли изсумтя.

– Не можех да спя през нощта. Мислех си за работата, в която и аз имам пръст и за това колко безпогрешно съдбата ме бе ръководила да взема участие в нея. Аз изковах меч, който сега ученият носи. Съдбата е предопределила това да се случи. Защо иначе ще сме намерили една жила от толкова чиста руда? Защо тя се намираше именно там, при другата нискокачествена? Намирала се е там с определена цел, защото нищо не се случва без цел! Просто не мога да си изкарам от ума мисълта, че именно мечът е бил тази цел.

– Ако е било така – каза Корнуол, – не е било измислено както трябва. Аз не би трябвало да нося такъв меч. Аз не съм мечоносец.

– Но ти се справи прекрасно онази нощ в конюшната. – каза Хол.

– За какво говорите? – попита свещеникът. – Каква е тази

конюшня? Имали сте кавга в някаква конюшня?

– Не ви казахме – каза Корнуол, – защото чувствахме, че не трябва. Страхувам се, че сме се спречкали много жестоко с един човек. Казва се Лоурънс Бекет. Може би сте чувал за него.

– Наистина съм чувал – каза свещеникът с гримаса. – Ако бяхте седнали, помислили, планирали и наистина ангажирали ума си да си изберете подходящ враг, то нямаше да намерите по-добър от Лоурънс Бекет. Никога не съм го срещал, но репутацията му го предшества. Той е едно безмилостно чудовище. Ако пътищата ви са се препречили с него, май че е по-добре да се отправите към Опустошената Земя.

– Но и той отива натам – каза Гиб.

Свещеникът моментално се изправи от стола си.

– Но вие не ми казахте това. Защо не ми казахте?

– Сещам се за една причина – каза Корнуол, – а тя е, че Бекет принадлежи към Инквизицията.

– И вие вероятно си мислехте, че след като е така, то всеки, принадлежащ към Светата Майка Църквата, го цени високо? – попита свещеникът.

– Предполагам, че именно така си мислехме – каза Корнуол.

– В Църквата има много и различни хора – каза свещеникът. – Там няма място за толкова свети люде, какврто бе наскоро оплаканият от нас отшелник, нито пък, казвам го с радост, за хора от типа на разни мшеници. За съжаление Църквата е много огромна и широко разпространена, за да можем да я наблюдаваме, както ни се иска. Има хора, без които Църквата ще се чувства много по-добре. Един от главните измежду тях е Бекет. Той използва прикритието на Инквизицията, за да изпълнява своите кървави цели. Той е обърнал нещата повече откъм политическата, отколкото откъм църковната страна. И казвате, че сега той се бил отправил към Опустошената земя?

– Поне така мислим – каза Хол.

– Напоследък животът бе толкова мирен и спокоен – каза свещеникът. – Преди години военната сила напусна този пост, защото изглеждаше, че повече няма нужда от него. С десетилетия няхахме никакви проблеми, няхахме проблеми и след като войниците си тръгнаха. Но сега вече не знам. Сега се опасявам от най-страшното. На Братството му трябва само една искра, за да избухне и може би именно Бекет ще бъде тази искра. Приемете го като заповед – сега не е най-подходящият момент да пътувате из Опустошената Земя.

– Така или иначе, ние отиваме – каза Гиб.

– Така и предполагам – каза свещеникът. – Вие сте толкова твърдоглави, че е напълно безсмислено някой да си хаби приказките, за да ви убеждава. Ако бях с няколко години по-млад и аз бих се присъединил към вас, за да ви пазя от глупости. Но тъй като годините и работата ми ме спират, аз ще направя всичко, което е по силите ми, да ви помогна. Не подобава да ви оставя да посрещнете смъртта си. Ще ви осигуря коне и всичко, от което имате нужда.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Носовите на Оливър и Снивли бяха изкълчени. Падна им се голямата несправедливост да бъдат жертви на безжалостна дискриминация. Трябваше да делят един и същи кон.

– Погледни ме! – каза Хол. – И аз дяля моя с Куун.

– Но Куун е твоят любимец – каза Оливър.

– Не, не е – каза Хол. – Той е мой приятел. Ние двамата си имаме едно общо дърво, в което си живеем у дома. Живеем си заедно. Всичко поделяме и то по равно.

– Ти го качваш на коня, само когато преминаваме река, за да не се намокри. Той не язди с теб през цялото време – каза Снивли. – Та той дори и не обича да язди.

– Конят се пада толкова на мене, колкото и на него – каза Хол.

– Не ми се струва – каза Гиб – конят да споделя това твое мнение. Изглежда много плашлив. Никога не е бил язден от куун.

Те бяха пресекли речния брод – онзи стар, исторически брод, който някога бил охраняван от кулата. Когато пресякоха реката промениха мнението си за кулата и стената, която я ограждаше. Сега те изглеждаха немошни, разпуснати, вече не пазещи нищо и цялата им внушителност си бе отишла с тях. Представляваха просто едни натрупали се с години руини, останки от отминалото време, когато са били стабилна опора, противопоставяща се на нашествията на Опустошената Земя. Тук и там по стените растяха дървета, а масивните стени на кулата бяха омекотени от увиващите се лози, намерили опора в зидарията.

Дребни фигурки, които бе невъзможно да бъдат разпознати от тази далечина, се бяха събрали върху част от порутената стена. В ръце държаха кибритени клечки, които размахваха, в знак на поздрав.

– Все още имаш време да се върнеш и да прекосиш обратно реката – каза Корнуол на Мери. – Това място не е за теб. Може би ни предстоят тежки дни.

Тя упорито поклати глава.

– Какво според теб ще правя, ако се върна обратно там? Ще трябва пак да стана слугиня за всичко. Никога няма да стане.

Корнуол завъртя коня си обратно и с тежка походка бавно продължи по пътеката, която извиваше покрай ниското хълмче, което се издигаше до реката. Характерът на земята се промени веднага. На юг от

реката се простираха гъсти гори и масивни скали, изрязани от дълбоки долини. А тук имаше ниски хълмчета и гората, доколкото все още я имаше, не бе чак толкова гъста. Горички от дървета се простираха върху много акри земя, но също така тук и там имаше и много оголени пространства. Ако хвърлеше поглед на изток, Корнуол щеше да види, че и там някои скални участъци, в северозападната си част са оголени.

Много му се искаше да притежава някаква карта – не беше необходимо дори и да е много точна. Просто искаше да добие някаква представа за посоката, в която пътуваха. Попита свещеника, дали знае за съществуването на някаква карта и той му отговори, че доколкото той знаел нямало такава и никога не било имало. Войниците, които през годините пазели брода, не правели нищо друго, освен да го пазят. Много рядко извършвали нападения, при които се налагало да пресекат реката, защото обикновено народът на Опустошената Земя ги нападал, при това не особено често. Задълженията в кулата били кошмарни, но и почти непроменящи се през цялото време. Явно единствените хора, пътуващи из Опустошената Земя, са били пътешествениците – такива като Тейлър, който бе написал описанието, което бе намерил в Уалузинг. Но дали в тези описания, дадени от подобни пътешественици, имаше истина, никой не знаеше. При тези мисли, Корнуол сбърчи вежди. Нямаше нищо, което да докаже, че описанието, дадено от Тейлър, бе по-правдоподобно от тези на всички останали като него. Можеше той изобщо да не е посещавал Древните, а просто да е дочул нещо за тях, а и не е било необходимо да е пътувал из Опустошената Земя, за да го е дочул. Юмручната брадвичка, която носеше Гиб, бе по-добро доказателство, че те съществуват, отколкото думите на Тейлър. Беше много странно, припомни си той, че свещеникът веднага разпозна брадвичката и каза, че принадлежала на Древните. Той осъзнаваше, че трябваше да си поговорят повече със свещеника за това, но имаха много малко време, а и много други неща, които трябваше да обсъдят.

Беше великолепен есенен ден. Бяха потеглили късно и слънцето вече се бе издигнало високо. Нямаше никакви облаци, времето бе доста топло и те изкачваха хълма. Изгледът към речната долина, разкриващ се пред тях, бе като платно, нарисувано от човек, влюбен до полуда в цветовете.

– Там горе между хребетите има нещо – каза Мери. – Нещо ни наблюдава.

Корнуол вдигна глава и погледна към хоризонта.

– Не виждам нищо – каза той.

– Видях го само за момент – каза тя. – Може да не съм го видяла, а само да съм усетила движението му. Това е всичко. В действителност не видях нищо, а само усетих движението.

– Ще ни наблюдават – обади се Снивли, който заедно с Оливър се приближи към началото на колоната. – Можем да сме сигурни за това. Няма да има момент, в който да не ни наблюдават. Ще знаят всичко, което правим.

– Те? – попита Корнуол.

Снивли повдигна рамене.

– Кой може да знае? Ние сме толкова много. Таласъми, джуджета, банши. Дори може би браунита и феи. Вие, хората, може би не ги считате за част от този народ, но те са. А също така са и други неща – много други неща, които не са безцелни и не са за подценяване.

– Но ние няма да ги нападаме – каза Корнуол. – Няма да вдигнем ръка срещу тях.

– Дори да е така – каза Снивли. – Ние си оставаме натрапници.

– Дори ти? – попита Мери.

– Дори ние – Оливър и аз – обясни Снивли. – Ние сме изменници, предатели, може би дори дезертъори. Защото ние или пък по-скоро нашите деди, са напуснали родните си земи и са отишли да живеят в Граничната Земя, с техните врагове.

– Бъдещето ще покаже – каза Корнуол.

Конете се придвижваха нагоре по пътеката и най-накрая достигнаха до хребета. Пред тях не се разкри никакво плато, както те очакваха, а редица от други хребети. Всеки следващ бе по-висок от предишния. Приличаха на равномерно отделени една от друга, замръзнали вълни.

Пътеката извиваше надолу по оголения склон, покрит с потъмняла трева. В долната част на склона, разположена между двата хълма, растеше гъста гора. Не се виждаше никакво живо същество, дори птица. Изведнъж ги обзе някакво чувство за самота. Но тя не можеше да притъпи усещането на Корнуол, че нещо не е наред.

Конят му се придвижваше съвсем бавно, сякаш без каквото и да е желание да продължи напред. Вървеше надолу по пътеката, която се извиваше, за да избегне един огромен бял дъб, който растеше самотен сред поле от трева. Дъбът бе високо, но и тумбесто дърво, с огромен ствол и навсякъде разпростирали се клони, първият от които бе на около дванадесет фута от земята.

Корнуол видя, че има нещо забито надълбоко в коравата сърцевина на стъблото. Той дръпна юздата на коня и го загледа. Нещото се

простираше на около два фута от ствола. Беше няколко инча в диаметър, извито и с цвета на слонова кост.

Зад него Снивли неволно спря дъха си.

– Какво е това? – попита Мери.

– Рог на еднорог – поясни Снивли. – Не са останали много от тези създания. Никога не съм чувал, че те оставят рога си, забит в някое дърво.

– Това е знак – обади се тържествено Оливър.

Корнуол приближи коня си по-наблизо и се протегна, за да обхване рога с ръка. Той се опита да го изтегли, но той не помръдна. Пробва отново, но с успеха, който би постигнал в опитите си да изтегли клон от някое дърво.

– Ще трябва да го отсечем – каза той.

– Нека аз да се опитам – каза Мери.

Тя протегна ръка и хвана рога. Още при първия опит той излезе. На дължина беше около три фута, премерен от основата до заострената част. Беше здрав и неповреден. Всички я гледаха със страхопочитание.

– Никога не съм виждала подобно нещо – каза Мери. – Старите легенди, разказвани в Граничната Земя говорят.

– Това е чудесна поличба – каза Снивли. – Едно добро начало.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Привечер се разположиха за лагер на една горска полянка, разположена в горната част на една от долините, намиращи се между хълмовете. Малък извор, бликащ някъде в горната част на склона, даваше живот на едно поточе, което с бълбукане течеше в коритото си. Гиб насече дърва за огъня от падналия бор, намиращ се нагоре от лагера им. Денят се бе задържал хубав и сега на запад, обагреното от слънцето лимонено небе, бавно позеленяваше. Имаше трева за конете, а гъстата гора, която обгръщаше полянката от всички страни ги предпазваше от вятъра.

– Те са ни заобиколили – каза Хол. – До колене сме нагазили в тях. Наблюдават ни.

– Откъде знаеш? – попита Мери.

– Знам – каза Хол. – И Куун знае. Погледнете го как се е присламчил към огъня. Изглежда, като че ли нищо не чува, но не е така. Въпреки че са толкова тихи, той ги чува. А явно може и да ги подуши.

– Няма да им обръщаме внимание – каза Снивли. – Ще се държим, като че ли ги няма. Ще трябва да свикнем. Нищо не можем да им направим. Така ще бъде. Те ще ни следват навсякъде и ще ни наблюдават – винаги ще ни наблюдават. Засега все още няма от какво да се притесняваме. Сега около нас са просто едни малки същества – елфи, троли, браунита. Те не са опасни. Не са особено зловни, нито пък достатъчно големи.

Корнуол извади въглени от огъня, събра ги един до друг и постави тенджерката с житено тесто върху тях.

– А какво ще се случи – попита той, – ако нещо наистина зловно и голямо се появи?

Снивли вдигна рамене и прилекна до него.

– Не знам – каза той, – Можем само да гадаем. Това е единственото, което ни остава. Имаме нещо и на наша страна. На първо място това е рогът от еднорог. Той може много да ни помогне. Историята за него ще се разпространи. След един, два дни всички из Опустошената Земя ще знаят за него. А на второ място е магическият меч, който носиш.

– Радвам се, че повдигнахте този въпрос – каза Корнуол. – Имах намерение да ви питам за това. Много се чудих какво ви накара да го дадете на Гиб. Тук, господин Джудже, направихте малка грешка. Трябваше първо да ме проверите. Ако го бяхте направили, щяхте да видите, че и да

претърсите целия свят, не бихте могъл да намерите по-неумел мечоносец от мен. Аз, разбира се, нося меч, но и много други също го правят. Моят бе със старо, много тъпо острие – семейно наследство. Не беше особено ценен, дори от сантиментална гледна точка. Година след година минаваше, а аз не го изваждах изобщо.

– Да, но – каза с усмивка Снивли – аз научих, че много храбро си се запознал с него при някаква случка в една конюшня.

Корнуол изсумтя с отвращение.

– Попаднах на задницата на коня и той порядъчно ме изрита в стомаха. Така свърши всичко. Гиб с върната си брадва и Хол с лъка си бяха героите на битката.

– Но на мен ми казаха, че си убил човек.

– Ами, мога да те уверя, че беше чиста случайност. Глупавият дървенияк сам се наръга на острието.

– Е – каза Снивли, – според мен няма никакво значение как всичко точно се е случило. Важното е, че си успял да се справиш.

– Толкова несръчно – каза Корнуол – и безславно.

– Струва ми се, че понякога – продължи Снивли – великите дела, които са съпроводени с толкова много слава, заслужават много по-малко, ако разбереш как са били нещата точно. Някакво си обикновено клане след години се превръща в рицарски двубой.

Куун се приближи към огъня, изправи се и постави предните си лапи върху коляното на Корнуол. Посочи с нос към тенджерата с житения хляб и размърда мустаците си.

– След малко – каза му Корнуол. – Ще трябва да изчакаме още малко. Обещавам, че ще има парче и за теб.

– Често се чудя – каза Снивли – как може да разбира толкова много. Интелигентно животно е. Хол му говори през цялото време. Казва, че Куун му отговарял.

– Не се и съмнявам, че го прави – каза Корнуол.

– Между тях двамата съществува много здрава връзка – каза Снивли. – Като между братя. Една нощ някакви кучета преследвали Куун. А той не бил по-голям от кутре. Хол го спасил и го прибрал у дома си. Оттогава са заедно. Сега вече с големината и ума му, никое нормално куче, не би искало да се занимава с него.

– Сигурно кучетата го познават добре – каза Мери. – Хол разказваше, че имало един контрабандист, който почти всяка вечер ходел на лов за мечки. Но кучетата му никога не тръгвали по следите на Куун. Дори когато той бил навън, те не го закачали. Случвало се понякога във

възбудата си те да тръгнат и по негови следи, но съвсем скоро ги оставяли.

– Да, кучетата са много умни – обади се Хол, – но има един, който е по-умен и от тях и това е Куун.

– Те са все още наоколо – каза Гиб. – Можеш да ги различиш, дока-то се движат из тъмнината.

– Те са с нас от момента, в който пресякохме реката. Ние не ги виждахме, но те бяха там и ни наблюдаваха.

Нещо дръпна ръкава на Мери и когато тя се обърна, видя едно малко същество. Лицето му бе набръчкано от тревога.

– Тук има едно от тях – каза тя. – Нека да отидем по-близо до светлината. Не правете рязки движения, за да не го изплашим.

– Аз съм Бромли, тролът – каза малкото същество. Не си ли ме спомняш?

– Не съм сигурна, че си спомням – каза тя, след това се поколеба. – Да не си от онези, с които някога си играех?

– Ти беше малко момиченце – каза Бромли, – не по-голямо от нас. С теб бяхме аз и браунито Фидълфингърс. Понякога идваха една блуждаеща фея и един елф. Ти си мислеше, че не си по-различна от нас. Не беше достатъчно голяма, за да знаеш. Заедно правихме топки от кал долу до потока. Ти много се забавляваше, когато някой от нас двамата с Фидълфингърс, кажеш колко хубаво занимание е да правиш топки от кал. Когато искаше да ги правиш, ние идвахме с теб и ги правихме заедно.

– Сега вече си спомням – каза Мери. – Вие живеехте под един мост, а пък аз през цялото време си мислех, че това е най-странното място, където човек би могъл да живее.

– Вече би трябвало да знаеш – каза Бромли малко високомерно, – че всеки порядъчен трол живее под някой мост. Няма друго приемливо място за тази цел.

– Да, разбира се – каза Мери. – Знам за мостовете на тролите.

– Обикновено отивахме да вадим душата на Великана Човекоядец – каза Бромли. – Хвърляхме камъчета, буци пръст, парчета дърво и други неща в неговата бърлога, след което бягахме с все сили обратно, за да не може да ни улови. Сега като си помисля, се съмнявам, че Великанът Човекоядец изобщо е знаел за нашите лудории. Ние бяхме много плашливи по характер, склонни да се страхуваме даже от сенките. Разбира се не както феите, защото те наистина са ужасно плашливи.

Корнуол се опита да каже нещо, но Мери му даде знак да не го

прави.

– Защо ни наблюдавате? – каза тя. – Защо не се покажете? Можем да запалим голям огън и да разговаряме, седнали около него. Можем дори да потанцуваме. Ще намерим нещо за ядене – можем например да сготвим още житен хляб, за да стигне за всички.

– Няма да дойдат – каза Бромли. – Дори и за житен хляб. Те бяха дори и против моето идване. Дори се опитаха да ме спрат, но аз просто трябваше да дойда. Помнеш те от толкова отдавна. Ти отиде в Граничната Земя.

– Бях отведена там – каза Мери.

– Аз дойдох и те търсих. Не можех да разбера защо искаше да ни напуснеш. Като изключим топките от кал, което бе отегчителна и ужасно мръсна работа, си прекарвахме много добре заедно.

– А къде е сега Фидълфингър?

– Не знам – отговори тролът. – Изгубихме се от поглед. Браунитата си падат малко скитници. Винаги са в движение. Докато ние, троловете, винаги сме си на едно място. Намираме си някой мост, който да харесваме, разполагаме се и прекарваме целия си живот там.

Изведнъж от някъде се чу звук на тръби, въпреки че когато по-късно си мислеха за това, осъзнаха, че той е дошъл не толкова внезапно, колкото на тях им се струваше. Чуваше се почти откакто Мери и тролът разговаряха и приличаше на тихото цвъртене на щурец, разположил се в тревата или под някой храсталак. Но сега вече премина в треперливо чуруликане, след което прерасна в пулсиращ вой, който пронизваше въздуха, извиваш се безспир като дива, ужасяваща музика, примесила в себе си оплакване, войнствен вик и лomotене на побъркан.

Уплашена, Мери се изправи на крака, а след нея и Корнуол, който с рязкото си движение обърна тенджерката с житен хляб. Конете, завързани на колчета, забита в земята, цвилеха от ужас. Снивли се опита да извика, но гласът му не представляваше нищо повече от някакъв писък.

– Черният Тръбач – пищише той и продължаваше да го повтаря. – Черният Тръбач, Черният Тръбач, Черният Тръбач.

Нещо кръгло и мокро се приближаваше с търкаляне по стръмния склон, който се спускаше над лагера им. То се търкаляше и подскачаше. И при всеки подскок, при допира си със земята издаваше странен, думкащ звук. Претърколи се, спря и остана точно до огъня им, обърнато към тях. Устата му бе извита в зловна усмивка.

Това беше една намръщена човешка глава.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

На следващия ден, следобяд, намериха мястото, от където бе дошла ужасяващата човешка глава. Те я бяха погребали с малка, церемония и набързо промърморена молитва. Сега тя лежеше под един огромен граничен камък, намиращ се на мястото на първия им лагер, като над нея бе забит един грубо направен кръст, за да показва къде е нейното вечно отредено за почивка място. Оливър протестираше срещу издигането на кръста.

– Те ни оставиха на мира – каза той. – Защо ни трябва да ги обиждаме? Вашите две глупави, кръстосани пръчки са анатема за тях.

Но Корнуол беше твърд.

– Кръстът не е обида – каза той. – Освен това какво би казал за тая идея да ни замерят с човешки глави? Те не ни оставят на мира. Тази глава е принадлежала на човек и той почти със сигурност е бил християнин. Ние дължим на притежателя на главата поне една молитва и един кръст. Затова ще му ги дадем и двете.

– Значи ти мислиш – попита Гиб, – че това е един от хората на Бекет?

– Възможно е – каза Корнуол. – Откакто бяхме в хана, не сме чували нищо за Бекет. Все още не знаем, дали е пресякъл границата, но ако има някой човек тук, то той би могъл да бъде и от хората на Бекет. Може да е изостанал от другите или пък да е излязъл да се пошляе и да е попаднал на някого, който не си пада много по хората.

– Ти много опростяваш нещата – каза Снивли. – Няма нито един в Опустошената Земя, който дори малко да обича хората.

– Да, но като изключиш факта, че ни хвърлиха една глава, нищо друго не са ни направили.

– Дай им време – каза Снивли.

– Трябва да се съгласиш също – каза Оливър, – че ти си единственият човек измежду нас. Те нас може да не ни уважават, но теб.

– Но все пак остава Мери – каза Хол.

– Да, Мери, но тя със сигурност като дете е живяла тук, а освен това с нея е свързана историята за онзи изоставен рог от еднорог, забит в онова дърво.

– Ние не дойдохме като нашественици – каза Гиб. – Ние сме група безвредни странници. Нямаат никакви причини да се страхуват от нас.

– Не страхът, а омразата, натрупана от незапомнени векове е проблемът – каза Снивли. – Омразата, която е толкова дълбоко вкоренена.

Корнуол заспа. Всеки път, когато се унасяше, го нападаше един и същ, повтарящ се сън, който никога не свършваше. В него той виждаше отново главата или по-точно нещо изопачено на нея, някаква нейна странна карикатура, нереална, но излъчваща собствен, страшен ужас. Треперещ под одеялото си и облян в пот, той се събуди от уплаха. След това точно когато се отърси от страха и отново се унесе, пред него се появи главата, този път неизкривена от съня, а както я помнеше от действителността. Тя беше до огъня, толкова близо до него, че малките, подскачащи искри, идващи от горящите дърва, озаряваха косата и брадата ѝ. Косата щеше да се запали и да цвърти, трепкайки, превръщайки се на малки топчици от стопен, изгорял материал в края на всеки кичур. Очите бяха отворени и втренчени и приличаха повече на мрамор, отколкото на очи. Устата и лицето бяха така изкривени, като че ли някой бе хванал главата с две много силни ръце и я бе завъртял на една страна. Оголените зъби блещукаха на светлината на лагерния огън. От ъгълчето на изкривената уста се стичаше слюнка, засъхнала по брадичката.

Едва към сутринта, уморен, той заспа такъв дълбок сън, че кошмарите за главата не можеха да се върнат, за да му се подиграват. Когато Оливър го събуди, закуската вече бе готова. Той я изяде, като през цялото време с мъка се опитваше да не поглежда към кръста, който наклонен на една страна бе забит над гранитния камък. Говореха малко помежду си. Когато привършиха закуската, веднага оседлаха конете и се отдалечиха колкото се може по-бързо.

Пътеката, която следваха си остана такава, без да се разшири и да започне да прилича на широк път. Теренът ставаше все по-суров и по-див, пейзажът като че ли обитаван от духове, изпълнен с дълбоки дефилета и клисури, в долната част, на които пътеката се промъкваше през тесните, заобиколени от скали долини и след това, виеща се, се изкачваше покрай огромните борове и високите отвесни скали, за да достигне до горната част на хълма и след това да се гмурне в следващата клисура. По тези места всеки вървеше тихо, без да обелва дума и да нарушава тишината. А когато се случеше някой да каже нещо, той така го прошепваше, че не се знаеше дали това, от което се страхува е собственият му глас или звукът, който предизвиква някой, спотайващ се наоколо. Нямаше никакви жилища, никакви сечища, никакъв знак, който да показва, че дори някога някой е живял тук, в тази твърдина.

По взаимно неизговорено съгласие не спряха никъде за обяд.

В ранния следобед Хол пришпори коня си и се присъедини към Корнуол, който водеше редицата.

– Погледни ей там – каза Хол, сочейки напред към тясната ивица небе, разкриваща се измежду масивните дървета, растящи и от двете страни гъсто едно до друго. Корнуол погледна.

– Не виждам нищо, освен едно две петънца, но те сигурно са прелитащи птици.

– Наблюдавах ги – каза Хол. – Приближават се. Много са – лешояди. Като че ли нещо е умряло.

– Може би някоя крава.

– Тук няма крави. Няма никакви ферми.

– Тогава сигурно е сърна. Или пък лос.

– Трябва да е по-голямо от сърна – каза Хол, – по-голямо от един единствен лос. След като има толкова много лешояди, трябва да има и много мърша.

Корнуол дръпна юздите на коня.

– Какво се опитваш да ми кажеш? – попита той.

– Главата – поясни Хол. – Трябва да е дошла от някъде. Пътеката ни води към друга котловина – чудесно място за засада. Ако някой е ограден там, няма накъде да избяга.

– Но ние сме почти сигурни, че Бекет не е дошъл по този път – каза Корнуол. – Той не е преминал през кулата. Досега не сме видели никакъв знак от него. Никакви отпечатъци. Никакви стари огънове. Ако е имало засада.

– Не мога да ви кажа нищо със сигурност – прекъсна го Хол, – но това, което знам, е, че там има лешояди, при това твърде много.

Оливър и Снивли се приближиха към Хол.

– Какво става? – попита Оливър. – Да не би нещо да не е наред?

– Лешоядите – каза Хол.

– Не виждам никакви лешояди.

– Погледни малките петънца в небето.

– Както и да е – каза Корнуол. – Те са там – добре. Значи има някаква мърша. Снивли, искам да си поговоря с теб. Предишната вечер, преди да ни подхвърлят главата имаше едно тръбене.

– Черният тръбач – каза Снивли. – Аз ти казах, че това е той.

– Да, сега си спомням, че ми каза. Но междувременно се случиха толкова други неща. Кой в действителност е Черният Тръбач?

– Никой не знае – отговори Снивли, малко потреперващ. – Никой

не го е виждал. Само го е чувал. Не много често. Понякога изчезва с години. Той е предвестник на лоша поличба. Тръби само когато ще се случи нещо лошо.

– Престани с твоите гатанки. Говори по същество – какво представлява това лошо нещо, което ще се случи?

– Например, идването главата – каза Хол.

– Не главата – каза Снивли. – Нещо по-лошо от това.

– Нещо лошо, а на кого ще се случи?

– Не знам – отговори Снивли. – Никой никога не знае.

– Имаше нещо в това тръбене – каза Оливър, – което ми звучеше ужасно познато. Тогавя се опитах да си спомня, но не можах. То беше толкова ужасяващо, а и аз толкова се бях изплашил. Но днес, докато яздех, си спомних. Само от части, разбира се – една-две фрази. Това бе част от една древна песен. Бях я открил в един стар свитък в Уалузинг. Там бяха представени няколко куплета от нея. Общо взето в нея се казваше, че тя е от преди сто века. Вероятно е една от най-древните песни на Земята. Нямам представа откъде човекът, който бе написал този свитък, знаеше това.

Корнуол изсумтя и подкара коня си напред. Хол го последва. Пътеката рязко се спускаше надолу и като че ли потъваше в самата земя, заобиколена отвсякъде с огромните стени на назъбените скали. Малки струйки влага се процеждаха по повърхността на скалите, където несигурно се придържаша коренчетата на хилави папрати и мъхове. От скалистите процепи се простираха кедрови дървета. Всеки момент те можеха да се сгромолясат на земята. Колкото повече навлизаха в клисурата, толкова по-мрачна ставаше тя.

Между скалните стени подухваше вятър, получил се благодарение на някаква атмосферна приумица. Заедно с него се промъкваше и някаква воня, носеща се като лек полъх – сладникава, зеленикава, водеща до прилошаване. Воня, която засядаше в гърлото, която гноясваше в червата и те караше да се чувстваш зле.

– Бях прав – каза Хол. – Тук наоколо има смърт.

Пътеката пред тях се извиваше в остър завои и когато те го преминаха, клисурата достигна до своя край. Разкри се скален амфитеатър – кръг, заобиколен от всякъде с високи, отвесни скали. Пред тях и над тях се чуваше ужасният шум на движещи се крила. Ятото от огромни, черни птици се хранеше. Няколко от грозните птици, прекалено бавни в пируването, по много странен начин ядно подскачаха от крак на крак.

Вонята се надигна и ги удари право в лицето.

– Мили Боже! – възкликна Корнуол, запушвайки с ръка устата си, при вида на гледката, която се разкри върху брега от камъчета, разположен до малкия, поток, който пресичаше амфитеатъра.

Отвъд размякнатата маса, разкъсана плът и издадени кости, които почти нямаха прилика с човек, се намираха други безформени трупове – някои от тях на подути коне, изпружили копитата си, другите приличаха на хора или поне някога са били такива. По тревата имаше оглозгани черепи, разкъсани гръдни кошове, разкриващи ребрата на труповете, мекото коремче, изтръгнато, за да се улесни яденето. Остатъци от дрехите, закачили се за бодливите клонове на нискостеблените храсти, се полюшваха от вятъра.

Някакво копие стоеше застинало, забито дълбоко в земята.

Слабото слънце блещукаше по нападалите щитовете и мечове.

Между разкъсаните мъртви хора и уядените коне имаше и някакви други същества, покрити с черни пера, с огромни кучешки зъби, замръзнали завинаги в усмивка, с къси, обрасли опашки, големи, едри рамена, тънък кръст, огромни ръце (ръце, а не лапи), въоръжени с извити нокти.

– Насам – каза Гиб. – Това е пътят, по който е дошъл Бекет.

В самия край на амфитеатъра имаше път (не пътека, каквато те следваха, а утъпкан път), който се извиваше покрай стените от скали, заобикалящ чашоподобната купа, в която те сега се намираха. Пътят продължаваше до крайната част на купата и от там преминаваше в следващата клисура, намираща се между хълмовете.

Корнуол се надигна на стремената си и погледна назад. Другите от групата яздеха конете си бавно, лицата им бяха побелели от ужас.

– Няма нищо, което да можем да направим – каза Гиб. – По-добре ще е, ако продължим да яздим.

– Поне една християнска дума – каза Корнуол. – Нещо, което да им помогне да побързат напред по пътя си, да им даде мир.

– Няма думи – каза остро Гиб, – които сега да можем да кажем за тях. Няма мир. Поне тук няма такъв.

Корнуол кимна, подкара коня си в тръст и се отправи към пътя. Другите го последваха. От двете им страни се чуваше пляскането на крилата на лешоядите, обезпокоени в своя пир. Някаква лисица, влачейки опашка, пресече пътеката. Всякакви малки животинчета се шумгуаха пред тях.

Когато достигнаха до пътя, клането бе останало зад тях. Там нямаше никакви трупове. Ято малки, сиви птици чикчирикайки подскачаха от клон на клон из малкия гъсталак. Зад тях огромните черни птици

отново се разполагаха на полесражението.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Когато достигнаха до горната част на планинския хребет, който обикаляше около чашоподобния амфитеатър, където откриха останките от битката, видяха един мъж, който ги очакваше. Бе напълно ясно, че той очакваше именно тях. Беше се разположил удобно между корените на едно огромно дъбово дърво, облегнал гръб на ствола му. Наблюдаваше ги с интерес, докато се изкачваха по пътя. До дървото имаше някакво странно съоръжение, боядисано в червено и бяло. То се държеше на две колела и като че ли пазеше равновесие без какъвто и да било проблем. Колелата му бяха много особени, защото рамките им не бяха направени нито от дърво, нито от желязо, а от някаква много странна черна субстанция. Те не бяха плоски, каквито бяха обикновенните рамки, а някак си заоблени. Имаше твърде много спици и те също не бяха направени от дърво, а от някакви много заоблени, тънки ивици от нещо, което приличаше на блестящ метал. Всеки, който бе наред с ума си знаеше, че толкова тънки и лесно чупливи спици не могат да бъдат издържливи.

Когато го приближиха, мъжът се изправи, изчисти седалището си и изтупа насъбралите се листа и мръсотия, които бяха полепнали по бричовите му от седенето на земята. Те бяха бели и му пасваха добре. Носеше риза от някакъв червен материал, а над нея жилетка също от бял плат. Ботушите му бяха изкусно направени.

– Значи се справихте – каза той. – Не бях сигурен, че ще можете.

Корнуол посочи назад с глава.

– Там долу ли имате предвид?

– Точно така – каза мъжът. – Цялата страна е на крак. Случи се точно преди два дни. Трябва да сте доволни, че избегнахте примката.

– Нямаме никаква представа за това – каза Корнуол. – Идваме от Кулата. Хората там долу са минали по друг път.

– Е – каза човекът, – вие успяхте да преминете безопасно и това е важното. Аз ви търсех.

– Вие сте знаел, че ще дойдем?

– Чух за това вчера. Казаха ми за някаква разнородна група. Сега вече виждам, че бяха прави.

– Те?

– О, става дума за моите малки приятели. Капитаните на гьсталаците, Пратениците из тревите. Те са само очи и уши. Няма почти нищо,

което те да пропуснат. Знам за рога и за главата, която се е претърколила до лагерния огън. Затова много нетърпеливо ви очаквах, исках да ви поздравя.

– Значи знаете кои сме?

– Само имената ви. Моля да ме извините. Казвам се Александър Джоунс. Подготвил съм място за вас.

– Мистър Джоунс – каза Мери. – Това не ми харесва. Ние имаме пълната възможност да...

– Извинете ме, ако съм ви обидил, мис Мери – каза Джоунс. – Исках само да ви предложа гостоприемство. Убежище за през нощта, хубав огън, топла храна и място за спане.

– Според мен всичко това – каза Оливър – ще ни е добре дошло. Ако пък можете да ни предложите глътка вино или пък чаша бира. Вонята от там, долу, все още е в гърлото ми. Имам нужда от нещо, което да я премахне.

– Но разбира се, че имаме бира – каза Джоунс. – цяла бъчва, подготвена за вашето идване. Вие съгласен ли сте, сър Марк?

– Да – отговори Корнуол. – Съгласен съм. Не виждам нищо лошо, а напротив – само добро. Но ви моля да не ме наричате сър, аз съм само един учен.

– В такъв случай – каза Джоунс, – моля дръжте здраво конете си, защото този, моят е много шумен звяр.

Той се отправи към съоръжението, което се държеше на две колела. Прехвърли крака си над него и се разположи върху нещо, което приличаше на седалката на съоръжението. Протегна ръце и се хвана за двете ръкоподобни проекции, простиращи се над и от двете страни на предното колело.

– Чакайте за момент – каза Гиб. – Има още нещо, което не сте ни казал. Как така вие сте оживял при тази касапница там, долу? Вие сте човек, нали?

– Струва ми се, че да – каза Джоунс. – А отговорът на въпроса ви е много прост. Народът наоколо вярва, че аз съм магьосник, но аз разбира се не съм такъв.

Той балансираше на единия си крак, а с другия ритна нещото. Съоръжението се съживи със сърдито ръмжене, издишвайки облак от пушек. Уплашени, конете се изправиха на задните си крака. Оливър, който яздеше зад Снивли, падна от коня и бързо изпъзля на четири крака, за да избегне копитата на следващия кон.

Съоръжението замести ръмженето с шумолящо, гърлено мъркане.

– Съжалявам – извика Джоунс към Снивли. – Предупредих ви да внимавате.

– Това е дракон – каза Снивли. – Дракон на две колела, въпреки че досега не съм чувал за такива. Та нима има нещо друго, освен дракона, което да може да издава такова ръмжене и да издиша огън и жупел.

Той протегна ръка на Оливър и му помогна да се изправи.

Джоунс накара дракона да се задвижи и се отправи надолу по пътя.

– Струва ми се – каза Хол, – че не ни остава нищо друго, освен да го последваме. Той спомена за топла храна, а аз имам нужда от такава.

– Това не ми харесва – оплака се Снивли. – Изобщо не ми харесва. Не искам да се замесвам с дракони, дори и когато са опитомени и със седалка.

Драконът бързаше напред и те трябваше да пришпорят конете си в бърз тръс, за да могат да го догонят. Пътят не беше толкова набразден, колкото когато навлизаха в клисурата. Сега той следваше някакво плато, което се простираше между редиците от борове и брези, тук-там разнообразени с дъбови дървета, издигащи се в рядката гора. Пътят постепенно навлезе в една приятна долина и там, на поляната, те видяха три палатки, в горния край, на които се развяваха триъгълни знамена.

Драконът спря пред най-голямата палатка и Джоунс слезе от него. От едната му страна имаше маса, направена от груби дъски, а близо до нея огън, на който бяха сложени да се пекат шишчета. От другата страна имаше огромна бъчва със затикнат чеп в канелката. Около огъня и шишчетата имаше дрипава компания от браунита, тролове и таласъми, които, вършейки работата си, предизвикваха огромен шум с тракането на съдовете и тиганите. Някои от тях изоставиха заниманията си и изтичаха да се погрижат за конете им.

– Елате – каза Джоунс. – Нека да седнем и да поговорим. Знам, че има за какво да си приказваме.

Половин дузина тролове се занимаваха с бъчвата с бира: Те пълнеха огромни чаши от канелката и ги носеха на масата.

– Сега вече всичко е наред – каза Джоунс. – Можем да си поговорим, преди храната да е готова. Защото, както би трябвало да ви е ясно, тя никога не е готова, когато трябва. Моите малки приятели работят с желание, но са много неорганизирани. Разположете се удобно и нека да си поговорим.

Оливър се забърза към масата, сграбчи една чаша бира, потопа муцуната си в нея и отпи една голяма глътка. След това избърса пяната от мустациите си.

– Това е страхотна бира – каза той. – Не е като оная помия, която предлагат в кръчмите на Уалузинг.

– Снивли нарича твоя кон дракон – каза Хол на Джоунс, – но аз знам, че не е, въпреки че издишва огън и дим и бучи много убедително. Никога през живота си не съм виждал дракони, но съм чувал много истории за тях. Описанията, които им дават в тези разкази, изобщо не съвпадат с външния вид на твоя. Той няма глава и криле, а драконите имат и двете, а аз вярвам също, че имат и опашка.

– Прав си – доволно каза Джоунс. – Това не е дракон, въпреки че много други са изказвали същото предположение като Снивли. Това изобщо не е живо същество. Това е машина, нарича се мотор.

– Мотор ли? – попита Гиб. – Никога не съм чувал за нещо такова.

– Разбира се, че няма да си чувал – каза Джоунс. – Този тук е единственият в целия свят.

– Казваш, че е машина – обади се Корнуол. – Ние също притежаваме машини, но не като тази. Имаме машини, с които водим война – обсадни машини, с които хвърляме огромни камъни, град от стрели или пък горящ материал срещу обкръжен град.

– Или пък воденичното колело – каза Гиб. – И воденичното колело е машина.

– Но воденичното колело се задвижва от силата на падащата вода – каза Мери, – а машините, служещи за война – от извитите въжета. Можеш ли да ни кажеш как действа тази твоя машина?

– Не особено много – каза Джоунс. – Не мога да ви я обясня съвсем добре. Мога да ви кажа някои неща, но те едва ли ще имат някакъв смисъл за вас.

– В такъв случай, ти не знаеш как работи?

– Да, наистина не знам.

– Значи е някаква магия?

– Мога да ви уверя, че не е магия. В моя свят тя не съществува. Трябва да се дойде до вашия свят, за да се намери магия.

– Но това е смешно – каза Мери. – Трябва да има магия, защото тя е част от живота.

– В моя свят – каза Джоунс – магията вече я няма. Хората говорят за нея като за нещо, което вече е изчезнало. Може би някога е имало магия, но след това е изчезнала.

– И вие трябваше да дойдете до този свят, за да откриете магията, която светът ви е загубил?

– Точно така – каза Джоунс. – Дойдох, за да я изучавам.

– Много странно – каза Корнуол. – Всичко, което казвате, е много странно. Би трябвало да ви е останала някаква магия, въпреки че го отричате. Защото тези малки същества работят с желание за вас или поне така ми изглежда. Занимават се с храната и огъня ви, носят ви бира, грижат се за конете. През цялото време те ни следваха, но не дойдоха нито веднъж да ни помогнат. Само се криеха и ни наблюдаваха.

– Дайте им време – каза Джоунс. – Така беше и с мен в началото, когато пристигнах. Просто се криеха и ме наблюдаваха, а пък аз си гледах мойта си работа и не им обръщах никакво внимание. След известно време те започнаха да се показват пред мен, идваха да си говорим. От някои неща, с които се занимавах и някои неща, които правех те решиха, че съм магьосник. А след като бях магьосник, вече заслужавах тяхното внимание.

– Ти имаш предимство пред нас. – каза Корнуол. – Около нас няма нищо магьосническо.

– Аз пък чух друго – каза Джоунс. – Малките ми приятелчета ми разказаха друго. Те го чули от вашите малки приятелчета и веднага дойдоха да ми кажат. Измежду вас има един, който може да извади рога на еднорог от дъбово дърво, един друг, който носи магически меч и трети, който носи много специален вид камък.

– От къде знаят за камъка? – попита Гиб. – Той е добре увит и прибран на сигурно място. Ние дори не сме говорили за него.

– О, ами те просто знаят – каза Джоунс. – Не ме питайте от къде. Просто го знаят. Поправете ме, ако греша – камъкът е направен от Древните преди много години и сега ще им бъде върнат.

Корнуол се наведе напред нетърпеливо.

– Какво знаете за Древните? Можете ли да ми кажете, къде бихме могли да ги открием?

– Знам само това, което са ми казали и на мен. Първо трябва да достигнете до Къщата на Магьосницата, а след това да прекосите Поразената Равнина, да заобиколите Замъка на Хаоса, да отидете до Мъгливите Планини и ако имате късмет, там може би ще ги откриете. Доколкото знам не са останали много от тях, защото са хора, които измират. Те са много уплашени и се крият. Но ако случайно попаднете на тях, ще ви е много трудно да се съпротивлявате.

– Споменахте за Къщата на Магьосницата, нали? – нетърпеливо попита Мери. – Нали именно за нея говорите? Една много, много стара къща, почти пред срутване? Разположена е на един малък хълм до един поток. А над него има стар каменен мост. Една стара, двуетажна къща с

много, много комини и огромна веранда отпред.

– Описвате я много точно – като че сте била там.

– Била съм – каза Мери. – Това е къщата, в която живях, когато бях малко дете. Там имаше един трол – казваше се Бромли. Той живееше под моста. Имаше и една брауни; името ѝ е Фидълфингърс.

– Бромли ли беше този, който дойде снощи да си поговори с теб? – попита Хол.

– Да, той дойде да ме види. Другите си стояха на сигурно място, но той дойде да ме поздрави. Той ме помнеше. И ако някой не беше хвърлил тази ужасна глава.

– Опасявах се, че това може да се случи – каза Джоунс, – когато се приближите към полесражението. Аз съм страхливец и затова чаках: Трябваше да дойда и да ви посрещна, но се страхувах, че може да предизвикам нещо, което не би трябвало да се случи. Аз бях тръгнал към вас, но в последния момент се върнах.

– Но там нямаше нищо, което да ни нарани – каза Корнуол. – Вярно, беше ужасно, но нямаше никаква опасност. Та около нас имаше само трол, таласъми и други малки същества.

– Приятелю – каза Джоунс, – радвам се, че сте си мислел така. Вярата, че около вас са били само трол и таласъми, ви е помогнала да се спасите. Без да имам каквото и да е желание да ви плаша, трябва да ви кажа, че там не бяха само те.

– А кои други? – попита остро Снивли.

– Адските Хрътки – отговори Джоунс. – Едно ужасно племе. И те, както и малкият народ ви наблюдават, откакто преминахте брода.

– Адските хрътки? – помита Корнуол. – Имаше някакви други същества там, долу, в останките от битката – имаха опашки и кучешки зъби. Да не би тях да имате предвид?

– Точно тях – каза Джоунс.

– Познавам ги – каза тихо Снивли. – Те са част от нашата история. Но досега никога не бях срещал никой от тях, нито пък познавам някой, който да ги е срещал – обясни той на Корнуол. – Те са принуждачите, изпълнителите, професионалните убийци на Опустошената Земя.

– Но те – каза Джоунс – ни позволиха да преминем.

– Те ще ви позволяват и занаят – каза Джоунс, – ако продължите, както досега. Те не са се настроили срещу вас. Но направите ли едно погрешно движение и те ще започнат да ви преследват.

– А какво ще кажете за себе си? – попита Корнуол. – И вас ли ви наблюдават?

– Може би – каза Джоунс. – В началото със сигурност, а сега вече не знам. Но вижте, аз си изградих несигурна репутация на вълшебник, а пък и може да ме смятат за луд.

– И това според теб те предпазва?

– Имам някаква надежда, че е така. Не съм направил нищо, с което да им покажа, че това не е така, ако разбира се изобщо са ми повярвали.

– Някой идва по пътя – каза Снивли.

Всички се обърнаха, за да погледнат.

– Това е Госипър – каза Джоунс. – Той е голяма напаст. Надушва храната от седем мили разстояние, а бирата от два пъти повече.

Пристъпвайки тежко Госипър се приближи по пътя. Фигурата му бе висока и слаба. Беше облечен с мръсна роба, която се влачеше в прахта зад него. На едното му рамо бе кацнал гарван. Също там, провесен на някакъв ремък, се поклащаше издължен пакет, обвит в овча кожа. В лявата си ръка държеше тояга и енергично я използваше при всяка крачка, която правеше. Следваше го малко, накуцващо кученце. То бе бяло, като се изключат черните петна около очите му, които го правеха да изглежда, като че ли носи очила.

Госипър се приближи съвсем близо до масата и спря точно пред Корнуол, който се обърна, за да го погледне в лицето. Сега, когато мъжът се бе приближил достатъчно, стана ясно, че робата му беше не само мръсна, но също така много употребявана и парцалива. По нея имаше много скъсани места, закърпени с разноцветни, лошо защити кръпки, които слънцето и мръсотията така бяха избелили, че бяха добили мърлявия цвят на самата роба. Перата на гарвана опадваха и сега няколко от тях висяха парцаливо от опашката му. Изглеждаше като наяден от молци. Малкото кученце седна на земята и със задния си крак започна да се чеше, поради бълхите.

Трудно можеше да се каже, че Госипър бе човек, ако разбира се изобщо беше такъв. Ушите му се издигаха до една определена точка, а очите му бяха наклонени по много особен начин. Носът му бе някак си набутан в лицето му, а зъбите му приличаха на кучешки. Несресаната му, прошарена коса приличаше на сгърченото свърталище на някой плъх. Ръката, с която държеше тоягата, бе издължена и грапава, с мръсни нокти.

Той се обърна към Корнуол и каза:

– Ти би трябвало да си ученият – Марк Корнуол? От Уалузинг?

– Това съм именно аз – отвърна Корнуол.

– Ти ли си водачът на тази малка група от странници?

– Не съм водач. Ние сме заедно.

– Както и да е – каза Госипър. – Искам да ти кажа някои мъдри неща. Приеми го като приятелско предупреждение. Не отивай по-далеч от Къщата на Магьосницата. Страниците могат да отиват само до там, толкова им е позволено.

– На Бекет не му позволиха да отиде дори до там.

– Бекет не беше странник.

– А сигурен ли сте, че ние сме?

– Това не го мисля аз, сър Учен. Така мислят те. Аз само ви предавам техните думи.

– А кои, за Бога, са те?

– Кажете искрено сър, защо се правите на толкова, невинен? Ако вие действително не знаете, то сред вашата група има други, които не са толкова невежи!

– Ако говорите за Оливър или за мен – каза Снивли, – бих ви посветвал да си мерите думите. Аз, като джудже и Оливър, като таласъм тук сме си на родна земя. Можем да отидем, където си поискаме.

– Не съм съвсем сигурен в това – каза Госипър. – Вие напуснахте Братството.

– Ти все още не си ми отговорил – каза Корнуол – кои са тези „те“, за които говориш.

– Чули сте за Адските Хрътки, нали?

– Да, чухме – каза Корнуол.

– А също и за Звяра на Хаоса и за Този, Който Пази Планината?

– Чувал съм и за тях. В древните истории на разни пътешественици. Но имам само някаква обща представа какво представляват.

– Тогава би трябвало да се молите – каза Госипър – да не ви се налага скоро да се запознавате с тях.

Корнуол се обърна, за да погледне Джоунс. Той само му кимна леко и каза:

– Той ми каза същото, а вие вече знаете, че съм страхливец. Затова и не съм отивал по-нататък от Къщата на Магьосницата – след това се обърна към Госипър. – Какво ще кажеш за една бира?

– Струва ми се, че искам – отговори му Госипър. – Парче месо също ще ми дойде добре. Пътувам от далеч и съм много гладен и жаден.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Кръглата луна се бе издигнала над назъбения хоризонт на дърветата. Тя заслепяваше звездите и изпълваше долинката със светлина. Огньовете горяха слабо, защото яденето вече бе привършило. Сега там, на полянката между лагера и пътя, малкият народ диво танцуваше под звуците на пронизителната цигулка.

След като приключиха с храната, Госипър донесе обвития в овча кожа пакет, който носеше. Махна овчата кожа и извади цигулка и лък.

Сега той стоеше изправен – парцаливата му фигура бе подпряла под брадичката си цигулката, пръстите на лявата му ръка се движеха като светкавици, а дясната му ръка движеше енергично лъка по струните. Гарванът, наяден от молци, все още си седеше върху дясното рамо на Госипър, като от време на време подскачаше, за да пази равновесие. Понякога той слизаше надолу по ръката му, където с мъка се задържаше и издаваше тревожни крясъци, с които показваше протеста си срещу несигурността на пръчката, върху която бе стъпил. Под масата, малкото кучо куче спеше, наситено от месото, което му бяха дали пируващите. Тънките му лапички трепереха и се мърдаха, защото в съня си то преследваше някакви зайци.

– Те са толкова много и толкова различни – каза Мери, като имаше предвид малкия, танцуващ народ. – Когато пристигнахме, изобщо не изглеждаха толкова много.

Джоунс ѝ се усмихна.

– Те са още повече – каза той. – Тук са всички мои приятели и част от тези, които са ви наблюдавали.

– Искате да кажете, че вече не се крият?

– Заради храната – обясни той. – Храната и бирата. Да не би да очаквате, че те ще се крият в храстите, когато другите се тъпчат!

– В такъв случай и Бромли е някъде там, с тях. Това малко, подло същество! Защо не идва да си поговорим с мен?

– Просто много добре се забавлява – отговори ѝ Корнуол.

С тежка стъпка Куун се приближи към тях и се отърка в краката на Хол. Той го вдигна и го сложи в скута си. Куун се разположи удобно и уви опашката си около носа си.

– Прекалено много яде – каза Гиб.

– Но той винаги прави така – каза Хол.

Цигулката плачеше и виеше, пееше и се издигаше до звездите. Ръката на Госипър бе заета с лъка и подскачащият гарван се разкряска в протест.

– Не мога да те разбера напълно – каза тихо Корнуол на Джоунс. – Казваш, че никога не си стъпил отвъд Къщата на Магьосницата. Чудя се защо ли не си го направил? Защо тогава си тук?

Джоунс се ухили.

– Странно е, че ме питаш, при условие че имаме толкова много общо помежду си. Виж, сър Учен, и аз като теб съм студент.

– Но ако си студент, тогава защо не учиш?

– Но аз го правя – каза Джоунс. – Тук има достатъчно неща за учене. Дори повече, отколкото трябва. Когато изучаваш нещо, ти покриваш напълно областта, с която се занимаваш и едва тогава започваш с някоя друга. Когато му дойде времето, ще се преместя отвъд Къщата на Магьосницата.

– Казваш, че учиш?

– Да. Правя си записки, записи, снимки. Имам купчини със записки, мили лента.

– Записи? Снимки? Искаш да кажеш рисунки?

– Не – каза Джоунс. – Аз използвам фотоапарат.

– Говориш празни приказки – каза Корнуол. – Използваш думи, които досега не съм чувал.

– Може и така да е – каза Джоунс. – Ако искаш, можеш да дойдеш и да видиш. Няма да притесняваме другите. Те могат да си останат тук и да гледат.

Той стана и тръгна към палатката. Корнуол го последва. На входа на палатката Джоунс вдигна ръка и го спря.

– Ти си непредубеден човек, нали? – попита той. – След като си учен, би трябвало да си такъв.

– Учех шест години в Уалузинг – каза Корнуол. – Опитвах се да съм непредубеден. Нима имаше друг начин да науча нещо?

– Добре, тогава – каза Джоунс. – Кой ден сме днес?

– Октомври – отговори Корнуол, – но не си спомням деня. Това е Господня Година 1975.

– Чудесно – каза Джоунс. – Искях само да съм сигурен. За твое сведение сме седемнадесети.

– Какво общо има датата с това? – попита Корнуол.

– Не особено много. По-късно може да ти помогне да разбереш нещата по-лесно. Попитах те и защото тук, в Опустошената Земя, никой

не си води календар.

Той повдигна покривалото, закриващо входа на палатката и въведе Корнуол вътре. Отвътре тя изглеждаше по-голяма, отколкото отвън и бе подредена, но затрупана с много мебели и лични вещи. В единия ъгъл имаше съваем креват, а до него стол и бюро, в чийто център бе разположен масивен свещник, в който имаше свещ. Пламъкът на запалената свещ освети нещата наоколо. В единия край на бюрото беше натрупана купчина книги в черна, кожена подвързия. Близо до книгите имаше някакви отворени кутии. Някакви странни предмети, поставени върху бюрото, почти не оставяха празно място върху него. Корнуол хвърли бърз поглед и видя, че там нямаше пера за писане, шише за мастило, нито пък кутия с пясък и това му се видя странно.

В срещуположния ъгъл имаше голям, метален кабинет, а до него, точно срещу вратата, водеща на изток, някакво място, оградено от тежки, черни завеси.

– Стаята за разработка – каза Джоунс. – Там преработвам филмите си.

– Нищо не разбирам – сковано каза Корнуол.

– Погледни – каза Джоунс. Той отиде към бюрото и взе един наръч тънки квадрати от една отворена кутия, а след това ги пръсна по бюрото.

– Ето – каза той. – Това са снимките, за които ти говорех. Това не са рисунки, а фотографии. Ела. Вземи ги и ги виж.

Корнуол се приведе над бюрото, без да се докосва до така наречените снимки. От там го загледаха цветни рисунки – рисунки на браунита, таласъми, троли, феи, танцуващи върху омагьосана поляна, хиленето и злонравния ужас, който принадлежеше на Адските Хрътки, двуетажна къща, разположена върху един хълм, а пред нея каменен мост. Корнуол протегна ръка и внимателно вдигна рисунката с къщата. Приближи я по-наблизо, за да я види по-добре.

– Къщата на Магьосницата – каза Джоунс.

– Но това са рисунки – негърпеливо избухна Корнуол. – Миниатюри. В Двора много занаятчици използват рисунки от този вид за часови книги и други цели. Но те ги поставят в рамки, обикновено изрисувани с цветя, птици, насекоми и други неща, които според мен ги правят много по-красиви. Те работят над тях дълго и без да пестят усилия, правят рисунката много точна.

– Погледни отново – каза Джоунс. – Виждаш ли някакви следи от замаха на четката?

– Това не доказва нищо – упорито каза Корнуол. – И в миниатюрите няма следи от замаха на четката. Занаятчиите работят толкова внимателно и толкова добре, че не оставят никакви следи от четката. Но ако трябва да бъде искрен, има някаква разлика в тяхната работа и тази тук.

– Страшно много си прав. Има разлика. Аз ги правя с тази машина – каза той и потупа с ръка странния черен предмет, разположен на масата – и с други като нея. Насочвам, машината, натискам едно копче, а то отваря капака, покриващ един специален филм, за да може той да види това, към което фотоапаратът е насочен. След това получавам снимки – такива, каквито камерата ги е видяла. По-добри и по-верни, отколкото човешкото око може да ги види.

– Магия – каза Корнуол.

– Отново се започна – промърмори си Джоунс. – Казвам ти, че тук има толкова магия, колкото и в мотора. Това е наука, технология, начинът, по който се развиват нещата.

– Науката е философия – каза Корнуол – и нищо повече. Тя поставя света в един определен ред. Опитва се да вложи в него някакъв смисъл. А тези неща, които ти правиш, не могат да станат с философия. Трябва да са направени от магия.

– Къде е непредубедеността, за която говориш? – попита Джоунс.

Корнуол остави снимката и, едва съдържащ яростта си, се отдръпна от масата.

– Ти ме доведе тук, за да ми се подиграваш – каза той със злоба, но и с мъка в гласа. – Искаш да ме унижиш с твоята по-велика магия, като се опитваш да ме накараш да повярвам, че не е магия. Защо искаш да ме накараш да се чувствам дребен и глупав?

– Не е така – каза Джоунс. – Бъди сигурен, че не е така. Търся твоего разбиране. Когато за пръв път пристигнах тук, се опитах да го обясня на Малкия Народ. Дори и на Госипър, въпреки че е пропаднал и невеж. Опитах се да им кажа, че няма никаква магия, че не съм магьосник. Те настояваха, че съм и отказваха да разберат. След това аз открих, че може да имам полза от това, да ме смятат за магьосник и затова не се опитвах повече. Обаче по някаква необяснима за мен причина, имам нужда от някого, който поне ще ме изслуша. Мислех си, че като учен именно ти си човекът, когото търся. Предполагам, че имам някаква необходимост поне да се опитам да обясня как седят нещата. А освен това и някак си се презирам, защото се представям за нещо, което не съм.

– А какво си тогава? – попита Корнуол. – След като не си магьосник, какво си?

– Аз съм просто човек – каза Джоунс. – Не по-различен от теб. Обаче се случи така, че живея в един друг свят.

– Бърбориш за мой свят, твой свят – каза Корнуол, – а няма друг свят, освен този. Това е единственият свят, който имаме – аз и ти. Освен, ако разбира се не говориш за Царството Небесно, което е друг свят, но ми е много трудно да повярвам, че идваш от там.

– По дяволите – каза Джоунс, – какъв е смисълът на всичкото това? Трябваше да знам. И ти си толкова упорит и твърдоглав, колкото и другите.

– Тогава ми обясни – каза Корнуол. – Ти продължаваш да ми казваш кой не си. Сега искам да ми кажеш кой си ти!

– Тогава слушай внимателно. В началото, както и ти каза, имало само един свят. Не знам колко отдавна е било – може би преди стотици хиляди години – няма откъде да знаем. И тогава един ден нещо се случило. Не знам точно какво, никога не можем да знаем със сигурност какво точно е било и откъде е дошло. И тогава, на този ден, един мъж направил едно определено нещо – би трябвало да е бил само един мъж, защото това, което направил било толкова уникално, че нямало шансове повече от един човек да го е направил. Така или иначе, той го извършил или пък го изрекъл, или си го е помислил, или направил нещо такова. И от този ден нататък имало вече два свята, а не един – или поне възможност за съществуването на два свята, а не на един. В началото разликата помежду им била незначителна, но с течение на времето, разликата се увеличила и световите започнали да се различават. Трябвало е да се различават, защото са били несъвместими. Те или по-точно хората, които ги обитавали, следвали различни пътища. В началото имало един свят, а след това той се разделил на два. Не ме питай как се е случило или какви физически и метафизически закони са били отговорни за това, защото не знам, нито пък има някой, който знае. В моя свят има много малко хора, които изобщо знаят, че се е случило. Всички останали от тях, а те са милиони, изобщо не го предполагат. На тях изобщо никога не им е хрумвало, а и никога няма да има откъде да чуят, че се е случило.

– Магия – твърдо каза Корнуол. – Ето как се е случило.

– По дяволите, пак се започна. Само да се срещнеш с нещо, което не разбираш и веднага тази дума. Та ти си образован човек. Учил си с години.

– Шест – каза Корнуол. – Шест години, изпълнени с бедност и непрекъснато привеждане над книгите.

– В такъв случай, трябва да познаваш тази магия.

– Разбирам от магии повече от вас, сър. Изучавал съм магия. В Уа-лузинг трябва да я учиш. Предметът е задължителен.

– Но църквата.

– Църквата няма нищо против магията, а само срещу неправилното ѝ използване.

Джоунс тежко седна на леглото си.

– Явно няма никакъв начин – каза той – аз и ти да разговаряме. Аз ти говоря за технологии, а ти ми казваш, че това е магия. Моторът бил дракон, фотоапаратът – злобно око. Казвам си; Джоунс, защо просто не се откажеш?

– Не разбирам за какво ми говориш – каза Корнуол.

– Да, предполагам, че не разбираш.

– Ти казваш, че светът се разделил – каза Корнуол. – Че някога е имало един свят и той се е разделил и след това имало два свята.

Джоунс кимна.

– Точно така стоят нещата. Трябвало е да бъде по този начин. Тук е твоят свят. В него няма технологии, няма машини. За последните пет-шест години, вие не сте напреднали технически. Вие дори не сте чували тази дума. Имали сме, разбира се и някои общи неща, които са ни се случили. Например възхода на Християнството. А как се е случило това, нямам никаква представа. Но тук вие не сте преминали през Ренесанса, Реформацията, Индустриалната Революция.

– Употребяваш термини, които са ми непознати.

– Съжалявам – каза Джоунс. – Май че малко се поувлякох. Моля за извинение. Нито едно от тези събития не са се случили тук, при вас не съществуват нито едно от тези повратни точки в историята. Има и още нещо. Тук вие сте запазили магията и народа от стария фолклор – истинските, живите същества. А в нашия свят те не са нищо повече от фолклор. В моя свят сме загубили магията и там тези същества вече не съществуват и ми се струва, че от това никак не сме спечелили.

Корнуол седна до него на леглото.

– Ти търсиш някакво обяснение за това разделяне на световите – каза той. – Аз обаче дори и за момент не приех тази налудничавата история, която ми разказа, макар че трябва да призная, че съм озадачен от странните машини, които използваш.

– Нека повече да не спорим за тях – каза Джоунс. – Нека просто да се съгласим, че сме двама честни мъже, които се различават един от друг по някакви философски причини. Трябва да призная, че наистина търся някакво обяснение за разделянето на световите, въпреки че не за

това съм дошъл до тук. В действителност се съмнявам, че то изобщо съществува. Мисля, че доказателствата отдавна са изчезнали.

– Може пък все още да съществуват – каза Корнуол. – Има някакъв шанс да е така. Може да звучи налудничаво.

– За какво говориш? – попита Джоунс.

– Ти каза, че ние сме двама честни мъже, които просто се различават един от друг. Но също така сме и нещо друго – и двамата сме учени.

– Това е точно така, но накъде отиваш?

– В моя свят – каза Корнуол, – учените са членове на една непризнаната гилдия, едно призрачно братство.

Джоунс кимна с глава.

– С редки изключения, същото важи и за моя свят. Там, по правило, учените са много уважавани.

– В такъв случай – каза Корнуол, – мога да ти кажа нещо, което иначе нямаше как.

– Ние имаме различна култура – каза Джоунс. – Може би гледните ни точки се различават. Ще се чувствам неудобно, ако ми разкриеш тайна, която аз не мога да знам. Не искам да те притеснявам – нито сега, нито по-късно.

– Така или иначе – каза Корнуол, и двамата сме учени. Споделяме една и съща етика.

– Добре тогава – каза Джоунс. – Какво е, което искаш да ми кажеш?

– Има един университет – каза Корнуол. – Намира се някъде из Опустошената Земя. Бях чувал за него, но си мислех, че е само една легенда. Сега знам, че наистина съществува. Там има древни ръкописи.

Отвън музиката замлъкна, а внезапната тишина бе почти като звук. Джоунс изтръпна, а Корнуол отиде към покривалото на отвора на палатката, след което спря и се ослуша. Разнесе се нов звук, някъде от далече. Този път нямаше как да го сбъркат – това бяха писъци, безпътни, безнадеждни писъци.

– О, Мили Боже! – Джоунс прошепна. – Още не се е свършило. Не са го пуснали да си върви.

Корнуол бързо се провря през отвора на палатката. Джоунс го следваше по петите. Групата танцьори се бе отдръпнала от пътя и се бе струпала около масата.

Гледаха нагоре към пътя. Никой не обелваше дума. Като че ли дори сдържаха дъха си. В осветеното от луната небе все още се издигаше гъст дим от огньовете, на които готвеха.

По пътя към тях вървеше гол мъж. Той куцаше и издаваше

безчувствени, безкрайни писъци, които се извисяваха и след това леко замлъкваха, без да престават дори за момент. Докато пицеше, главата му бе отправена към небето. Глутница от Адски Хрътки го бе заобиколила отвсякъде. Те бяха черни и зловни, някои от тях вървяха на четири крака, други се влачеха изправени, но някак си приведени напред, превити, не както би ходил човек, а ръцете им висяха отпуснати. Късите им, обрасли с косми опашки се стрелкаха напред-назад от възбуда и предварително предвкусване, а ужасните им нокти белееха на фона на черните им муцуни.

Оливър се отдели от тълпата, насъбрала се около масата и забърза към Корнуол.

– Това е Бекет – извика той. – Хванали са Бекет. Глутницата Адски Хрътки и мъжът бавно се приближаваха по пътя, а писъците не преставаха. Сега, когато се приближиха, се появи някакъв нов звук – нещо като басов акомпанимент на ужасните писъци. Това беше гъгненето на Адските Хрътки.

Корнуол застана зад Гиб и Хол, които бяха в единия край на скупчилата се тълпа. Корнуол се опита да каже нещо, но откри, че не може. Бе обзет от някакво треперене и трябваше здраво да затвори устата си, за да може да накара зъбите си да престанат да тракат. Оливър го теглеше.

Това е Бекет – повтаряше той. – Това е Бекет. Винаги бих го познал. Много често съм го виждал.

Докато се приближаваше към лагера, Бекет изведнъж престана да издава писъци и куцукайки се обърна с лице към тълпата. Простря ръце в молитва.

– Моля ви, убийте ме – бърбореше той. – Заради любовта ви към Мери, убийте ме. Ако има поне един човек помежду ви, моля го да ме убие, от любов към Бога.

Хол вдигна лъка си и бързо взе една стрела. Снивли се метна върху лъка и го изтегли надолу.

– Ти луд ли си? – извика той. – Само да направиш някое движение и те ще нападнат и нас. Преди да си изпратил стрелата, те вече ще са пронизали гърлото ти.

Корнуол тръгна напред, вадейки меча си. Джоунс бързо тръгна след него, за да го спре.

– Махай се от пътя ми – изръмжа Корнуол.

Джоунс не каза нищо. Ръката му, някъде от ниско долу, се стовари върху му. Юмрукът засегна Корнуол в брадичката и след удара той се

почувства като повалено дърво, падащо на земята.

Адските Хрътки бяха обградили Бекет отвсякъде, без да го докосват, позволявайки му да стои изправен. Но ако направеше някакво движение или пък се поклатеше на някъде, те оголваха блестящите си зъби. Половината от лицето му го нямаше и кръвта струеше по едната му страна. На мястото, където бузата му бе откъсната се виждаха зъбите му. Езикът му се движеше като в агония, а писъците бяха обхванали гърлото му. Зъбите му блестяха. Гениталиите му бяха изтръгнати. Воден от някаква рефлексна реакция, той се наведе напред, за да огледа мястото, на което се намираха. Заострени нокти откъснаха част от бедрото му и той се изправи. Ръцете му се издигнаха нагоре като бухалки и през цялото време писъците излизаха от гърлото му. След това той падна, извиращ се в прахта, бърборещ и виещ. Адските Хрътки се оттеглиха и насядаха в кръг, като го наблюдаваха с благосклонен интерес. Постепенно вайкането утихна. Той се изправи на колене, след това стана и се заклатушка на краката си. Отново беше цял. Лицето му бе цяло, бедрото му не бе откъснато, гениталиите му си бяха на мястото. Адските Хрътки небрежно се надигнаха. Една от тях, почти нежно, го побутна с нос и Бекет продължи по пътя, като отново започна да вие и пищи.

Корнуол седна, клатейки глава, а ръката му опипа сабята.

Той погледна към Джонс и някъде извън мъглата, която обвиваше мозъка му каза:

– Ти ме удари с юмука си, Това е селски начин за борба.

– Махни си ръката от дръжката, че пак ще те размажа – каза Джонс – Всичко, което направих, бе, за да ти спася скъпоценния живот!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Корнуол почука и магьосницата отвори вратата.

– Ай – каза тя към Мери. – Значи ти се върна при нас. Винаги съм знаела, че ще го направиш. Още от деня, когато те заведох долу на този път, знаех, че ще се върнеш обратно при нас. Аз ти показах пътя към Граничната Земя и ти казах да продължиш напред. И ти продължи напред, без дори да се обърнеш назад, но не можа да ме измамиш. Знаех, че когато пораснеш ще се върнеш, защото имаше нещо около тебе, което нямаше да ти позволи да се приспособиш към света на хората. Не успя да заблудиш старата си баба.

– Бях само на три години – каза Мери, – а може би и на по-малко. Но ти не си моята баба. Ти никога не си била моята баба. Никога досега не съм те виждала.

– Ти беше много малка, за да знаеш – каза магьосницата – и знаеше много малко, за да си спомняш. Щях да те задържа тук, но времената бяха трудни и неспокойни и беше най-добре да напуснеш Омагьосаната Земя. Беше ми много трудно да го направя, защото много те обичах, мило дете.

– Всичко това е лъжа – каза Мери на Корнуол. – Няма я никъде из моите спомени. Тя не е моята баба.

– Но аз бях тази – продължи магьосницата, – която те заведе до пътя, отиващ към Граничната Земя. Взех доверчивата ти малка ръка в моята и закуцуках надолу по пътя, защото бях много зле с моя артрит. Ти подскачаше около мен и си бърбореше нещо по целия път.

– Не е възможно да съм бърборела – каза Мери. – Аз никога не съм била бърборана.

Къщата беше точно такава, каквато я описа Мери – стара, почти пред срутване, разположена на един малък хълм. Под нея течеше потоце, което извиваше своите води и преминаваше през цялата долина. Над проблясващата му вода се простираше каменен мост. В единия край на къщата растяха група брезови дръвчета. Надолу по хълма се виждаше люляков плет, който започваше и завършваше, без да има някакво особено предназначение. Отвъд него бяха натрупани купчина големи, обли камъни, а от другата страна имаше заблатено езерце.

Останалата част от групата чакаше около каменния мост. Погледите им бяха отправени към верандата, където Мери и Корнуол стояха

пред една отворена врата.

– Ти беше много своенравно дете – каза магьосницата. – Винаги искаше да изиграеш гаден номер на някого, въпреки че това си е типично за някои малки деца и то не се отразява по-късно на характера им. Ти неуморимо тормозеше бедния Великан Човекоядец, хвърляше в дупката му пръчки, камъни и буци пръст и бедното същество едва успяваше да спи. Може би ще се изненадаш да научиш, че той пази за теб много мили и добри спомени – такива, каквито ти едва ли заслужаваш. Когато разбра, че си на път за насам изяви надежда, че ще може да те види. Но тъй като е Великан Човекоядец и има голямо достойнство, не може да дойде сам, за да те потърси. Така че, ако искаш да се видиш с него, трябва да отидеш при него.

– Спомням си Великана Човекоядец – каза Мери – и как хвърлях разни неща в неговата бърлога. Нямам спомени дали някога съм го виждала, въпреки че е много вероятно. Много често си мислех за него и дори понякога се чудех дали изобщо съществува. Хората казваха, че го има, но аз никога не го бях виждала и нямаше как да зная.

– Великанът Човекоядец наистина съществува – каза магьосницата. Но аз все забравям. Толкова се зарадвах, че пак те виждам, скъпа моя, че май се проявих много нелюбезно. Оставих ви да стоите тук и не ви поканих вътре да изпиете по един чай. Дори не отправих нито една дума, с която да приветствам този млад момък, който те съпровожда. Въпреки че нямам представа кой сте – каза тя, обръщайки се към Корнуол, – дочух прекрасни истории за вас и за членовете на вашата компания. Както виждам, – обърна се тя пак към Мери, – не носиш със себе си рога от еднорог. Само не ми казвай, че си го загубила.

– Не, не съм – отговори Мери. – Много е неудобен за носене, а пък и изглежда като голямо самохвалство да го нося непрекъснато с мене, затова го оставих при другите, които ни чакат на моста.

– Е, така е добре – каза магьосницата. – Ще го разгледам по-късно. От момента, в който чух за него, много искам да го разгледам. Ще ми го покажеш; нали?

– Разбира се – каза Мери.

Старата жена се изкикоти.

– Никога не съм виждала рог от еднорог – каза тя. – И колкото и да изглежда странно, дори не съм виждала и еднорог. Тези същества са много редки, дори тук, по тази земя. Но нека сега да влезем и да изпием по чаша чай. Струва ми се, че ще трябва да сме само ние тримата. Би било много по-удобно и уютно, ако сме само ние тримата. Ще изпратя

кошница със сладки и на другите, които са долу до моста. Приготвила съм сладките, които ти страшно много обичаше – със семена в тях.

Тя отвори по-широко вратата и направи с ръка движение, с което ги подканваше да влязат. Антрето беше мрачно и усойно.

Мери спря.

– Не е същото като някога – каза тя. – Не е такова, каквото си го спомням. Някога тази къща бе пълна със светлина и смях.

– Това е само в твоето въображение – каза остро магьосницата. – Ти винаги си имала богато въображение. Именно ти беше тази, която измисляше игрите и ги осъществяваше с онзи глупав трол, живеещ под моста и онази брауни – Фидълфингърс.

С притока на спомените тя започна да кряка.

– Можехте да си говорите за какво ли не. Те мразеха да правят топки от кал, но ги правеха заради теб. Те ужасно се страхуваха от Великана Човекоядец, но когато хвърляше камъни в бърлогата му и те идваха с теб и също хвърляха. Ти казваш, че аз съм магьосница, защото имам гърбица, куцукам заради артритата си и имам дълъг, крив нос, но и ти, скъпа моя, също си магьосница, при това по-добра от мен.

– Я се спрете – каза Корнуол, вече поставил ръка на мечата си. – Дамата не е магьосница.

Старата жена протегна кокалестата си ръка и внимателно я постави на рамото му.

– Това е комплимент за нея, сър. Няма нищо по-хубаво от това да кажеш на една жена, че е магьосница.

Корнуол си измърмори нещо и отдръпна рамото си от ръката ѝ.

– Внимавайте какво говорите – каза той.

Тя им се усмихна със стърчащите си зъби и ги въведе от тъмното, усойно и мухлясало антре в някаква малка стая. Подът и бе покрит със стар и избелял килим. Срещу стената имаше малка камина, почерняла от пушека на многобройните огънове, палени в нея. Слънцето проникваше през големите прозорци и осветяваше оскъдността на това място. Редица от натрупани домашни растения бяха поставени върху тесния шкаф, намиращ се под перваза на прозореца. В центъра на стаята имаше прекрасно гравирана маса, покрита с покривка, а върху нея имаше сребърен сервиз.

Тя им посочи столовете, на които да се разположат, след това седна пред димящия чайник. Докато взимаше едната чаша, тя каза:

– Сега ще можем да си поговорим за много неща – за някогашните дни, за това как нещата са се променили, а също така и защо вие сте

дошли до тук и какво търсите.

– Това, за което аз искам да си говорим – каза Мери, си моите родители. Не знам нищо за тях. Искам да знам кои са били те, защо са били тук и какво им се е случило.

– Те бяха добри хора – каза магьосницата, – но бяха също така и много, много особени. Не бяха като другите. Не пъхнаха носа си в работата на обитателите на Опустошената Земя. У тях нямаше никаква злоба, нищо лошо, а напротив – само голямо разбиране и съчувствие. Можеха да разговарят с всеки срещнат. И въпросите, които щяха да му зададат – о, въпросите, които щяха да му зададат. Често се чудех какво търсят тук, защото като че ли нямаха никаква работа. Те ми отговаряха, че са дошли на почивка, което според мен беше много странно за толкова изгнчени хора като тях. Беше невероятно да са дошли на място като това, само заради едната почивка. Но ако действително бяха дошли за това, останаха твърде дълго – почти една година. Не правеха нищо, а само обикаляха наоколо и се държаха любезно с всеки, когото срещнеха. Спомням си деня, когато дойдоха по пътя, минаха по моста – те двамата и ти, скъпа моя, едва пристъпваща, помежду им. Всеки от тях те държеше за едната ръка и изглеждаше, като че ли ти имаше нужда от тази помощ. Това бе привидно, защото в действителност ти никога не си се нуждаела от някаква помощ – и тогава, и след това. Можеш ли да си представиш увереността и невинността им – две човешки същества, крачещи спокойно из Опустошената Земя и тяхното дете, едва пристъпващо между тях. Те си вървяха така, като че ли бяха излезли на разходка през априлски следобед. Ако по цялата тази земя имаше някой, който да ги нарани по какъвто и да било начин, той щеше да бъде толкова шокиран от тяхното невинно, доверчиво високомерие, че щеше да възпре ръката си и да не им направи нищо. Спомням си, когато дойдоха до тази къща и почукаха на вратата, попитаха ме дали могат да останат тук при мен и аз, тъй като съм много добро по сърце същество, което много трудно отказва на някого...

– Ти знаеш – каза Мери на магьосницата, – че според мен ни лъжеш. Не вярвам, че това е твоята къща. Дори не мисля, че моите родители са били твои гости. Мисля, че нито една твоя дума не е истина и затова няма нужда да продължаваш.

– Но скъпа – каза магьосницата, – това е чистата истина. Защо ми трябва да ви лъжа?

– Нека да не спорим – каза Корнуол. – Истина или не нека да привършваме с нея. Какво се случи с тях накрая?

– Тръгнаха към Поразената Равнина – продължи магьосницата. – Нямам представа защо го направиха. Никога не ми казваха нищо. Разбира се бяха много любезни, но никога не ми казваха нищо. Оставиха ми детето си и потеглиха към Поразената Равнина. От тогава не съм чувала нищо за тях.

– И това се случи, когато ти заведе Мери в Граничната Земя, ако разбира се това си била ти?

– Това са гадни слухове. Аз просто се притеснявах да я оставя тук, с мен.

– За какви слухове говориш?

– Не мога да си спомня точно сега.

– Ето, виждаш ли – обади се Мери. – Тя лъже.

– Разбира се, че го прави – каза Корнуол, – но ние не знаем до каква степен. Дали малко или много, дали за всичко или само за част от всичко.

– Много ми е мъчно – каза магьосницата, – че се налага да седя до собствената ми маса за чай и да поднасям чай на гости, които се съмняват в честната ми дума.

– А те оставиха ли някакви книжа? – попита Мери. – Някакви писма? Изобщо нещо?

– Странно е, че питаш – каза магьосницата. – Имаше и един друг човек, който също ме попита. Един мъж, чието име е Джоунс. Казах му, че не знам за нищо. Не че съм и търсила, аз не шпионирам. Може да ме наричат както си искате, но аз не шпионирам. Казах му, че евентуално може да открие нещо, което аз да не знам, на втория етаж. Както съм саката, не мога да се изкача до там. Знам, че си мислите, че магьосниците могат до използват вълшебни пръчици, за да отидат, където си поискат. Но вие хората не разбирате. Ние си имаме определени правила.

– Джоунс разгледа ли горе?

– Да, разгледа. Каза ми, че не е открил нищо, въпреки че очите му са едни такива хитри и човек не знае дали винаги казват истината. Спомням си, че го попитах.

Предната врата се отвори и нечии крака затрополиха по пода. В стаята влетя Гиб, който се подхлъзна в опита си да спре.

– Марк – обърна се той сам Корнуол. – Имаме големи неприятности. Бекет се появи.

Корнуол рязко се изправи на краката си.

– Бекет! А нещо за Адските Хрътки?

– Успял е да избяга от тях – каза Гиб.

– Но това е невъзможно – каза Корнуол. – Как е могъл да им избяга? Къде е сега?

– Там долу, до моста – каза Гиб. – Дойде при нас, тичайки, гол като голишарче. Бромли му даде някаква кърпа.

Вратата се трясна. Чува се стъпки, идващи от антрето. Оказа се Снивли, задъхан от тичането.

– Това е трик – извика той. – Не можем да му позволим да остане повече тук. Адските Хрътки са му позволили да избяга. Сега те ще кажат, че сме го приютили и ще започнат да обикалят наоколо.

– Пфу – каза магьосницата. – Тези състрадателни, малки кученца. Сега ще си взема метлата. Няма никакви си Адски Хрътки да си правят майтап с мен! Може да са зловни, но гледай само какви ще станат след един хубав пердах.

– Не можем да им го върнем – каза Корнуол – след всичко, което видяхме миналата нощ. Той има право да иска закрила от нас. В края на краищата, той е Християнин, въпреки че е малко подъл.

Корнуол се забърза надолу по хълма, а другите го последваха.

Отвън, по хълма към къщата се изкачваше пъстра процесия. Начело беше Бекет, увит през средата с някаква кърпа. След него вървеше Хол, който от тетивата на лъка си бе направил клуп и го бе поставил около врата на Бекет. Той държеше лъка си и го бе извил така, че да стяга добре кордата около врата му. Зад него вървеше Оливър и голяма група от троли, джуджета, браунита и феи.

Хол посочи с палец нещо зад рамото си.

– Имаме си компания – каза той, но не изпускате от очи Бекет.

Корнуол погледна в посоката на палеца. На върха на оголения хълм, намиращ се от другата страна на потока, бяха насядали редици от Адски Хрътки. Те не правеха нищо и дори и видът им беше такъв. Те просто си седяха там, наблюдаваха и очакваха да видят какво ще се случи.

Надолу по хълма слизаше някакъв много отпуснат гигант. Той вървеше право към моста. От верандата, на която се бе разположил Корнуол, гигантът изглеждаше около дванадесет фута висок, но колкото да беше голямо тялото му, толкова по-малка бе главата му. Тя не бе по-голяма от главата на някой обикновен човек, а напротив – като че ли бе по-малка. Тялото му бе огромно, но в него нямаше грам мускули. Бе едно отпуснато, меко туловище, без нещо отличително в себе си. Гигантът с глава като карфица носеше къса поличка и нещо като половин риза, която имаше презрамка през едното рамо. Той се движеше бавно, а

огромните му, скосени стъпала трополяха при сблъсъка им със земята. Дългите му, провиснали ръце висяха надолу, но не се преместваха напред и назад, както обикновено правят човешките ръце, докато той върви, а просто си висяха и се клатушкаха при всяка негова крачка.

Корнуол слезе по стълбите и тръгна надолу по хълма.

– Ти остани тук при Бекет – каза той на Хол. – Аз сам ще се оправя с този.

Гигантът спря близо до моста. Той застана здраво на краката си и гласът му избумтя така, че всички да го чуят.

– Аз съм пратеникът на Адските Хрътки – изломоти той. – Думите ми са отправени към всички, които нямат право да се намират тук. Нося им обмислено предупреждение. Върнете се обратно, откъдето сте дошли. Но преди това трябва да ни предадете този, който избяга от нас.

Той спря, очаквайки отговор.

Корнуол чу шум от вълнение зад себе си и енергично се обърна. Бекет се бе освободил от Хол и тичаше нагоре по хълма към някаква купчина с камъни, намиращи се от едната страна на къщата. Лъкът все още бе омотан около врата му. Хол тичаше след него, а другите се стягаха в обръч. Изведнъж Бекет свърна и изведнъж потъна някъде в земята. Той изчезна – изглеждаше, като че ли земята го погълна.

Магьосницата, болезнено куцукаша наоколо, изведнъж изкряска.

– Сега – каза тя. – Ще видите какво ще се случи! Той потъна в дупката на Великана Човекоядец.

– Отговорете ми – извика гигантът. – Дайте ми своя отговор.

Корнуол се извърна, за да го погледне.

– Ние сме просто едни странници – извика той. – Дойдохме да изпълним едно свещено доверие. Нямаме намерение да ви причиняваме никакви неприятности. Единственото, което търсим са Древните.

Пратеникът силно се изсмя.

– Древните – изломоти той, – ако разбира се успеете да ги откриете, веднага ще ви заколят. Трябва да сте луди, за да ги търсите. А освен това никой не може да премине през Поразената Равнина. Това е забранена страна. И без това сте дошли достатъчно далеч. Не можете да продължите повече. Дайте ни затворника и се върнете обратно там, откъдето сте дошли. Ако сторите така, няма да ви нараним. Ще имате свободен достъп до Граничната Земя. Имате нашето тържествено обещание.

– Няма да се върнем – извика Корнуол. – Не сме дошли чак до тук, за да си подвием опашките и да избягаме. Няма да ви дадем и затворника. До сега достатъчно ви е отговарял, сега е време да ни отговаря и на

нас.

– Нека така да бъде – изрева гигантът. – Вашата кръв сега е върху вас, а не върху нас.

– Няма нужда от никаква кръв – извика Корнуол. – Никаква кръв, в ниции ръце. Просто ни позволете да преминем. Веднага, след като открием Древните, ще се върнем по нашите си земи.

– А какво ще стане със затворника? Има още много мили, които трябва да пробяга. Още много писъци трябва да издаде. Той оскверни нашата свещена земя с неговата армия. Някога, сър Учен, това би значело война. Но напоследък много сме се размекнали. Затова, радвай се, че е така и ни върни играчката.

– Само ако го убиете бързо. Вероятно по ужасен начин, но бързо.

– Защо ни трябва да го правим? В тези скучни времена имаме много малко развлечения и трябва да ги уловим, когато се появят. Но явно вие не искате да ни го дадете.

– Ако вие не го убиете, тогава аз ще го направя.

– Само направете това и вие ще заемете неговото място.

– Това не се знае – каза Корнуол.

– Значи отказвате да ми го върнете обратно?

– Да, отказвам.

Гигантът се обърна тежко и започна да се изкачва по хълма. Редичата от Адски Хрътки на върха на хребета не помръдна.

Горе на хълма, разположен зад гърба на Корнуол, имаше ново вълнение. Корнуол се обърна, за да погледне. Тролите, таласъмите и други представители на малкия народ тичаха във всички посоки. От дупката, разположена до камъните, се надигаше истински ужас.

Магьосницата пищеше и удряше с метлата си по земята.

– Казах ти аз, че сега нещо ужасно ще се случи! – пищеше тя. – Той отиде в бърлогата на Великана Човекоядец. Няма никой на този свят, който да може да си разиграва шеги с него.

Великанът Човекоядец бе излязъл от дупката си и се опитваше да изтегли нещо от дупката си. Корнуол се затича с все сили нагоре към върха и видя, че нещото, което Човекоядец се опитваше да извади, бе самият Бекет, който дращеше с нокти земята и всячески се опитваше да се задържи да не бъде изтеглен от там.

Великанът Човекоядец дръпна с все сила и Бекет изхвърча като коркова тапа. Тетивата от лъка на Хол все още се намираще около врата му и като че ли в този момент беше най-лошото нещо, което човек би могъл да носи. Великанът Човекоядец презрително го метна някъде

встрани.

– Нямате ли поне малко уважение? – извика той, но не само към Бекет, а към всички, които се бяха насъбрали. – Не може ли някой да се чувства сигурен поне в собствения си дом? Трябва ли всички да му дойдат на главата? Защо всички вие сте се насъбрали тук? Кажете ми какво става.

– Господин Великан – каза Корнуол, – страшно много съжаляваме, че ви обезпокоихме. Това се случи без нашето желание. При никакви обстоятелства по собствено желание не бихме обезпокоили вашата почивка.

Великанът Човекоядец беше тумбест звяр, наподобяващ жаба. Очите му приличаха на тигани, а устата му бе оградена от заострени зъби. Тялото му сякаш не беше нито от кожа, нито от козина, а от някаква кал, която се свличаше от него при всяко движение.

– Такова нещо – каза той – никога не ми се е случвало. Хората тук знаят много добре. Това, което това същество направи, би могло да е извършено само от някой, който не обитава нашите земи. Въпреки че някога, много отдавна, имаше едно малко момиченце, което много обичаше да хвърля кори от дърво, буци пръст и разни други неща в моята дупка. Не мога да разбера, защо това ѝ доставяше такова удоволствие.

Очите му, големи колкото тигани, се преместиха и се втренчиха в Мери.

– И ако не бъркам – продължи той, – тук пред мен е същото момиченце, вече пораснало, доколкото виждам, но останало непроменено.

Магьосницата вдигна метлата си.

– Я се махай – изпищя тя. – Да не си посмял да я докоснеш с кирливите ти ръце. Тогава тя беше съвсем малка и изобщо не искаше да те нарани. Просто беше много игрива, а главата ѝ бе пълна с добро настроение. В нашите земи рядко можеш да намериш толкова добронамерена игривост.

– Ужасно съжалявам – каза Мери. – Изобщо не знаех, че това ви е притеснявало. Виждате ли, ние се преструвахме, че се страхувахме от вас. Затова хвърляхме клечки и камъни, а доколкото си спомням те бяха съвсем малки, след което се обръсахме и бягахме.

– Ти – каза Великанът Човекоядец, – онази брауни и Бромли – шуравия трол, но в действителност всички тролове са си малко шурави. Вие си мислехте, че аз не знам нищо, но аз знаех и често ви се смеех. Сигурно ви е трудно да повярвате, че аз изобщо мога да се смея.

– Не знаех това – каза Мери. – Ако съм имала представа, че можете

да се смеете, със сигурност съм щяла да дойда и да ви се представя.

– Добре тогава – каза Великанът Човекоядец, разполагайки се на земята. – Сега вече знаеш, а и имаме време на разположение. Хайде сега да ме посетиш.

Той потупа земята до себе си.

– Ела, седни тук и ще си поприказваме.

Магьосницата нададе кратък вик на радост.

– Направи така, както той ти каза – обърна се тя към Мери, – а пък аз ще донеса чайника и ще пийнем малко чай.

Тя се обърна и забърза към къщата.

Корнуол видя, че Хол и Гиб са сграбчили здраво Бекет, който пасивно си лежеше на земята.

– Имам право да му отсечем главата – каза Корнуол. – А можем и да го върнем на Адските Хрътки, което аз лично не бих искал да стане.

– Моля ви за милост – изплака Бекет. – Като християнин към християнин. Не може да изоставите един християнин на тази езическа орда.

– Ти си в най-добрия случай – каза Корнуол – много окаян християнин. Бих предпочел десетима езичника, вместо един християнин като теб. Ти се опита по всякакъв начин да ме убиеш. И каквото и да се случи с теб, аз няма да имам угризения на съвестта.

– Но аз никога – изплака Бекет, докато се опитваше да седне – не съм се опитвал да те убия. Как бих могъл? Никога досега не съм те виждал. От любов към Бога, господине.

– Казвам се Марк Корнуол. А ти бе наел хора, които да ме убият.

Оливър се появи зад Корнуол и му викна.

– Ти се опита да го убиеш, заради един ръкопис, който той откри в библиотеката на Уалузинг. Ти щеше да убиеш и мен, ако бе успял. Имаше един монах – Ослуд, който все идваше да ти казва за разни неща. На следващата сутрин той бе открит с прерязано гърло, на една уличка.

– Но това беше много отдавна – каза Бекет. – Аз след това се покаях.

– Покаянието не върши работа – каза Корнуол. – Сега имаш право да направиш своя избор – Адските Хрътки или Меча. Кучи син като теб няма правото да живее.

– Позволете ми – каза Гиб. – Не е правилно ти да опетняваш стоманата на твоето добро острие с кръвта на такъв. Един удар на бравата ми стига.

Чифт нокти сграбчиха Корнуол за ръката.

– Я поспрете с този разговор за убиване – крискаше магьосницата. –

Давам ви моето предложение. Ще си бъде пълна загуба на човешка плът, ако убиете този як екземпляр. Освен това, аз имам нужда от него. Много години минаха, откакто имах мъж, който да топли леглото ми.

Тя дръпна на страна Корнуол и се наведе, за да разгледа Бекет. Протегна ръка и с нокът го погъделичка под брадичката. При вида ѝ, очите му се изцъклиха.

– Не си струва да си създавате проблеми – каза ѝ Оливър. – Той ще се опита да избяга веднага, когато му се отдаде възможност. А освен това Адските Хрътки.

– Ха – каза отвратена магьосницата, – тези малки кученца знаят много добре, че не е хубаво да си правят шеги с мен. Само да се появят и аз ще си взема метлата. А мога и да му направя заклинание, което да не му позволи да избяга. Ай, скъпият – тя коленичи. – Добре ще мога да го използвам. Само да го взема под контрол и ще му върна любовта. Ще му дам такава любов, каквато никога до сега не е получавал.

– На мен ми се струва – каза Корнуол на Бекет, – че сега пред теб има три избора. Адските Хрътки, меч или това.

– Това са пълни глупости – изпищя магьосницата. – Пред него има само един избор. Ти чу, че аз си го поисках – тя направи жест с ръце, след което започна да си бърбори нещо. Малко потанцува, след което тропна с крак. – Сега го освободете.

Хол и Гиб го освободиха, а Корнуол се дръпна назад. Бекет се обърна и застана на крака и ръце, след това запълзя напред, умилквайки се на магьосницата.

– Като дяволско кученце е – изумен каза Корнуол. – Ако бях аз.

– Погледни скъпия – възкликна доволно магьосницата. – Той вече ме харесва – тя се протегна и го потупа по главата, Бекет се изви в екстаз. – Ела след мен, скъпи – каза тя.

Тя се обърна и се отправи към къщата. Бекет я следваше все още лазещ на ръце и крака.

Докато всичко това се случваше, другите, заети с чайното парти, изобщо не му бяха обърнали внимание. Магьосницата, подпомогната от мнозина други желаещи, бе донесла чай и сладки, които бе поставила върху масата, разположена до камъните, под които бе дупката на Великана Човекоядец.

Корнуол се огледа наоколо. Нямаше никакъв помен от мекушавия гигант нито пък от Адските Хрътки. Изведнъж мястото придоби съвсем весел вид. Нежното следобедно есенно слънце осветяваше хълма, а някъде от далече се чуваше ромоленето на потока, който течеше под

моста.

– Къде са конете ни? – попита Корнуол.

– Долу, до потока – отговори Хол. – На една малка поляна, потънали до колена в трева. Снивли е с тях и ги наблюдава.

Куун се приближи на три крака, като в една ръка държеше сладкиш за чай. Хол се наведе и го вдигна. Куун се разположи удобно в ръцете му и захрупа лакомо кекса.

– Мисля, че вече всичко свърши – каза Корнуол. – Нека да се присъединим към партито.

– Все още се чудя – каза Гиб, – какво ще направят Адските Хрътки, когато открият, че Бекет е извън достъпа им.

Корнуол вдигна рамене.

– Ще се справим и с това – каза той, – когато се наложи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Великанът Човекоядец натъпка кекс в устата си и дяволито погледна Корнуол.

– И кое е това мамино синче – попита той Мери, – което се представя за ваш ескорт?

– Той не е мамино синче – каза Мери – и ако продължавате с подобни любезности, ще почувствате тежестта на ръката му. В действителност, той не мисли така – обърна се тя към Корнуол. – Просто се опитва да бъде любезен, а това е единственият начин, по който умее да го прави.

– Ако това е начинът му да се държи любезно – каза Корнуол, – бих казал, че не ми се иска да го видя, когато е в лошо настроение.

– Е, стига си стоял прав – обърна се Великанът Човекоядец към Корнуол. – Ела тук и седни от другата ми страна. Пийни чаша чай. Бих ти предложил и парче кейк, но се страхувам, че те някъде изчезнаха. Никога през живота си не съм виждал такова хищно сборище. Нахвърлиха се на кекса като че ли не бяха яли от години.

– Не е възможно – каза Мери; – особено след големия пир предишната нощ.

– Те са ужасно лакоми – каза Великанът Човекоядец. Това им е в природата. Въпреки привлекателността и хубавите си личица, те не са нищо повече от един търбух, изпълнен с огромни черва.

Корнуол седна до Великана Човекоядец и някаква фея му подаде чаша чай. Чашата бе малка и той имаше доста големи проблеми да я задържи с ръката си. Тя бе пълна до половина, защото сега вече и чаят не достигаше.

– Великанът Човекоядец – каза Мери, – точно ми разказваше за моите родители. Оказа се, че той ги е познавал много добре.

– Особено твоя баща – каза Великанът Човекоядец. – Помежду ни имаше много общи неща. Много вечери седяхме тук – ние тримата – и разговаряхме с часове. Той бе интелигентен и възприемчив човек. За мен бе голямо удоволствие да разговарям с него. Той бе учен и джентълмен едновременно. Таеше огромно уважение към нашата земя и хората, които я обитават. Не се страхуваше от тях, което е качество много рядко срещано сред хората. Въпреки че общувах със съпругата му много по-малко време, отколкото с него, бях доволен и от двамата. А

тяхното сладко дете обичах като собствена дъщеря, въпреки че самата мисъл да имам такава дъщеря е смешна. Аз си лежах в бърлогата, дока-то тя хвърляше в нея камъни и мръсотия, и си мислех как след това тя ще избяга, симулирайки детски страх, а пък аз ще се треса от смях.

– Някак си – каза Корнуол – ми е много трудно да си представя как ще се тресеш от смях.

– Това е така, скъпи господине, защото не ме познаваш. Аз имам много прекрасни, бих казал дори ласкави качества, които не могат веднага да бъдат забелязани.

– Има още едно нещо – каза Мери, – което не дава мира от вчера и това е дали моите родители са дошли от света, от който Мистър Джоунс казва, че идва.

– Вярвам – каза Великанът Човекоядец, – че това е напълно възможно. – Това не става ясно от техните думи и дела, а от появяването на Мистър Джоунс. Аз забелязах помежду им известни прилики – малко дяволития им темперамент, погледът им върху нещата, известната, някак си мека сигурност, която понякога прераства във високомерие. Вярно е, че те не дойдоха с всичките магьоснически машини, които Джоунс докара със себе си, а напротив, пристигнаха като скромни странници, нарамили на гръб багажа си. Случи се така, че аз си правех слънчеви бани, когато те тримата дойдоха надолу по хълма и преминаха по моста. И с тях бе най-сладкото дете, което моите стари очи като на кукумявка, някога бяха виждали. Носеха такива неща, които можеха да бъдат притежавани само от хора, живеещи извън Опустошената Земя. Много пъти съм се чудил, дали не ги бяха избирали нарочно, за да се представят като такива, каквито в действителност не са.

– И ти ги хареса? – попита Мери.

– Да, много. Денят, когато се отправиха на запад към Поразената Равнина, бе много тъжен за мен. Те искаха да те вземат със себе си, мила моя, но аз ги разубедих. Знаех, че няма смисъл да ги убеждавам да не ходят самите те, защото отдавна вече го бяха решили. Както вече казах, те не се страхуваха от нищо. Те вярваха, че след като са могли да дойдат в мир, така ще могат и да си отидат. Вярваха почти по детски в доброта. Мисля, че единствената причина, поради която те оставиха тук, бе, защото и за момент даже не се съмнявах, че няма да се върнат. Те се съгласиха да те оставят, защото мислеха, че ще ти спестят неудобствата при пътуването. Изобщо не допусках, че може да има някакви опасности.

– Значи заминаха на запад? – попита Корнуол. – Какво търсеха там?

– Не съм сигурен, че изобщо някога съм знаел – отговори Великанът Човекоядец. – Те никога не ми казаха. По едно време ми се струваше, че знам, но сега вече не съм сигурен. Те търсеха нещо и ми се струваше, че знаеха много добре къде да го намерят.

– И ти мислиш, че сега те са мъртви? – попита Мери.

– Не, в действителност не мисля. Аз си седях тук, където сме сега, година след година и наблюдавах земята. Ако трябва да бъда искрен, никога не съм очаквал, да ги видя как се връщат обратно. Но ако все пак ги бях видял, нямаше да остана учуден. Около тях имаше нещо неразрушимо, въпреки цялата им нежност. Като че ли те не можеха да бъдат убити като че ли смъртта не бе за тях. Знам, че това сигурно ви звучи много странно. Сигурно не съм прав, но понякога се случва да усещаш нещата по начин, който не е особено логичен. Видях ги, когато си тръгвах, наблюдавах ги, докато се скриха от погледа ми. Предполагам, че ще ви изпратя и вас, когато си тръгвате, защото предполагам, че ще ги последвате. Както виждам и тя също идва с вас.

– Надявах се да има някакъв начин да я спра – каза Корнуол.

– Няма такъв – каза Мери. – Особено, след като има някакъв шанс да ги намеря.

– Какво ми остава да направя, след тези думи? – попита Корнуол.

– Нищо – отвърна му Великанът Човекоядец. – Само се надявам да въртиш меч по-добре, отколкото ми изглежда, че го правиш. Изобщо не ми приличаш на боец. Миришеш ми на книги и мастилници.

– И си прав – каза Корнуол, – но имам голяма компания. Приятелите ми са много верни и силни, а пък аз притежавам меч, който е направен от магически метал. Единственото, което бих искал, е да можех да се оправям малко по-добре с него.

– Предполагам – каза Великанът Човекоядец, – че може да добавите още един член към вашата смела компания, който да ви направи още по-силни.

– Имате предвид Джоунс? – попита Корнуол.

Великанът Човекоядец кимна.

– Той претендира, че е страхливец, но страхливците имат много добри качества. Смелостта е болест, понякога твърде фатална. Тя е едно от нещата, които спомагат да бъдеш убит по-лесно. Джоунс няма да поема рискове. Той не би направил нищо, ако не е напълно сигурен, че ще има полза от това. Предполагам, че сигурно притежава и много мощни оръжия, въпреки че нямам никаква представа какви биха могли да бъдат те. Той притежава някаква магия, но тя е много по-различна от тази,

която ние тук имаме. Неговата е по-неуловима, но по-груба. Не е лошо да имате такъв човек със себе си.

– Не знам – каза колебливо Корнуол. – Има нещо около този човек, което ме кара да се чувствам неудобно.

– Това е силата на неговата магия – каза Великанът Човекоядец. – Силата и обхватът ѝ. А също и непознатото у нея.

– Може би сте прав. Въпреки, че се чувствам неудобно, ще му предложа.

– Мисля – каза Мери, – че може би той чака именно това. Той иска да навлезе навътре из Опустошената Земя, но се страхува да го направи сам.

– А ти? – попита Корнуол Великана Човекоядец. – Ще се присъединиш ли към нас, за да се обединим в общи усилия?

– Не, няма – каза той. – Много отдавна приключих с глупостите. Като си помисля, бих казал, че даже никога не съм ги вършил. Вече съм достигнал до етапа, в който освен да си поспивам в бърлогата и да наблюдавам как тече животът, не искам да правя нищо друго.

– Но ти би могъл да ни кажеш какво да очакваме.

– Знам само на думи. Пък и това, което знам, вие сигурно сте го чували. Всеки може да ви ги каже. Не трябва да им обръщате внимание. Ще ви сметна за глупаци. Той погледна внимателно Корнуол. – Мисля, че ти не си глупак – каза му той.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Лагерът на Джоунс изглеждаше безлюден. Трите палатки все още си седяха там, но не се виждаше никой, дори и от малкия народ. Там си беше и грубата маса и разпръснатите около нея, вече угаснали огньове, на които бе сготвена храната за пира. Върху нея имаше изглогзани кокали, а тук-там и някоя чаша с бира. Двете бъчви с вино все още си стояха на дървеното магаре, където ги бяха поставили, за да може да се налива по-лесно. Между дърветата подухна лек вятър и повдигна облаче прах от пътя, който обикаляше около бойното поле. Мери потрепера.

– Толкова е самотно – каза тя. – След снощи всичко изглежда самотно.

Двата коня, с които бяха дошли до тук, ровеха с копита земята, не-търпеливи да се върнат обратно на сочните, тучни ливади. Те разтърсиха глави и юздите им се раздрънчаха.

– Джоунс – изрече Корнуол. Той възнамеряваше да извика, но в последния момент нещо го накара да бъде по-предпазлив и силата на гласа изчезна. Дори прозвуча като най-обикновена дума, изречена в обикновен разговор.

– Нека да разгледаме – каза той и се отпрати към по-голямата палатка.

Мери го последва.

Палатката бе празна. Малкото легло все още си стоеше в единия ъгъл на палатката, а също така бюрото и столът. В ъгъла срещу бюрото все още висяха черни завеси, а до тях си стоеше металният кабинет. Но това, което Джоунс наричаше фотоапарат, го нямаше. А също и кутията, в която той държеше онези малки, цветни миниатюри и другите мистериозни предмети, които преди бяха разположени върху бюрото.

– Той си е тръгнал – каза Корнуол. – Напуснал е този свят. Върнал се е обратно в неговия.

Той седна на леглото и плясна с ръце.

– Имаше толкова неща, които можеше да ми разкаже – каза той. – Преди да дойдат Адските Хрътки, той започна да ми обяснява много неща.

Той огледа палатката и за пръв път почувства нейната отчужденост, другия свят, от който идваше. В действителност не самата палатка излъчваше това усещане, а по-скоро предметите, разположени в нея. Те не

бяха много по-различни, но притежаваха някакво мистериозно усещане, нещо особено, имаха различен произход, идваха от друго време. За първи път, откакто бе предприел това пътешествие, той почувства някакъв страх и премазваща самота.

Погледна Мери, застанала до него и в продължение на един особен като че ли магически момент, лицето ѝ представляваше целият свят – лицето и очите и които гледаха в неговите.

– Мери – каза той, почти, без да осъзнава, че го е казал. Протегна се да я докосне и изведнъж тя се намери в обятията му. Ръцете ѝ се обвиха около него и той я притисна към себе си. Усещаше нежните контури на нейното тяло, противоположни на неговите. Почувства удобство и тяло то му направо ликуваше от нейната топлина, от мириса ѝ, формите ѝ.

Тя пошепна в ухото му „Марк, Марк, Марк“, като в молитва като че ли изричаше някаква огромна молба.

Обхвана я по-здраво с ръце и я сложи върху леглото. Легна върху нея. Тя повдигна глава, за да го целуне и целувките продължаваха безспир. Той пхна ръка под дрехата и и почувства голотата ѝ – пълнотата на гърдите и стегнатия и гладък корем, мекотата на венериния ѝ хълм. Целия свят се опитваше да влезе, да му попречи. Но той успя да го затвори и да се усамоти в един малък свят, където бяха само той и Мери. Бяха само те двамата. Нищо друго нямаше значение, освен те двамата.

Покривалото на палатката прошемуля и напрегнат глас извика:

– Марк, къде си?

Той излезе от своя малък свят, седна и запримигва към фигурата, която се очертаваше на вратата.

– Ужасно съжалявам – каза Хол, – че ви притесних, докато си губехте времето.

Корнуол набързо се изправи на крака.

– Върви по дяволите – извика той. – Това не е загуба на време.

Той направи крачка напред, но Мери, която бързо се изправи, го хвана за ръката.

– Всичко е наред, Марк – каза тя. – Всичко е наред.

– Наистина много ви се извинявам – и на двамата – каза Хол. – Това бе твърде неподобаващо за мен. Но трябваше да ви предупредя. Адските Хрътки душат наоколо.

Гиб нахълта през отвора.

– Какво ви даде право – каза той ядосано – да тръгнете сами? Без нас?

– Бе тихо – каза Корнуол. – Изглеждаше, като че няма никаква

опасност.

– Винаги има опасност. Докато не напуснем тези мрачни земи, винаги ще има опасност.

– Искрах да намеря Джоунс, за да го попитам, дали не би се присъединил към нас. Но изглежда, че той е напуснал. Съдейки по мястото, ми се струва, че той няма да се върне отново.

– Нямаме нужда от Джоунс – каза Хол. – Ние четиримата плюс Оливър и Снивли сме си достатъчно. Разбира се не когато сме разделени или двама по двама, а когато сме събрани всичките заедно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Малкият народ ги бе напуснал. Сега те пътуваха съвсем сами – само шестимата.

Вече бе почти вечер. Земята малко се бе променила. На пет мили от малкия хълм, на който бе разположена Къщата на Магьосницата, те попаднаха на Поразената Равнина. До хоризонта тя бе едно опустошено място. Тук-там имаше самотни пясъчни дюни, а между тях земята бе изсъхнала и празна. В по-ниските части, където някога бе текла вода, можеше да се открие изсъхнала трева, която вече приличаше на слама. От време на време откриваха дървета, издигнали своите, приличащи на скелет клони над земята. Те наподобяваха на извити, счупени пръсти, прострели се към небето.

Върху три от конете бяха натоварени запасите им с вода. Редуваха се да яздят останалите два. Рано сутринта Мери се бе възпротивила на неизречената уговорка тя да не слиза от коня и бе извървяла своята част от пътя. Като се изключат пясъчните дюни, вървенето не бе трудно, но то намаляваше разстоянието, което вече биха могли да са изминали, при условие че бяха с коне.

Хол и Корнуол водеха групата. Хол хвърли поглед на слънцето.

– Ще трябва скоро да спираме – каза той. – Всички сме уморени, а и трябва да се разположим, преди падането на нощта. Какво ще кажете за онзи хребет ей там, в ляво? Мястото е високо, така че ще можем да наблюдаваме наоколо. Има и много мъртви дървета, от които ще можем да си стъквим огън.

– Ако запалим огън там горе – възпротиви се Корнуол, – можем да бъдем забелязани от далеч.

Хол вдигна рамене.

– Ние не можем да се крием. Това го знаеш много добре. Може би сега никой не ни наблюдава, но те знаят, че ние сме тръгнали. Знаят къде да ни намерят.

– За Адските Хрътки ли говориш?

– Кой знае – каза Хол. – Може би за Адските Хрътки. Може би за нещо друго.

– Не звучиш притеснено.

– Разбира се, че съм притеснен. Би било глупаво да не съм поне малко уплашен. Най-добрият съвет, който получихме, ни го даде

Великанът Човекоядец. Той ни каза да не отиваме никъде. Но ние трябваше да тръгнем. Нямаше смисъл да сме дошли толкова далеч, само за да се върнем обратно.

– Напълно съм съгласен с теб – каза Корнуол.

– Във всички случаи – каза Хол – ти и Гиб щяхте да продължите сами. А ние не можехме да ви оставим сами. Просто бе належащо да дойдем с вас.

– Нямаше път назад – каза Корнуол.

Те мълчаливо продължиха напред, а пъськът и камъчетата скърцаха под краката им. Приближиха хребета, който Хол им бе посочил.

– Е, какво ще кажете? – попита Хол. – Ще отидем ли натам?

Корнуол кимна.

– Ти си този, който разбира. Ти си спец по горите.

– Но там няма никакви дървета.

– Въпреки това – каза Корнуол. – Ти си този, който трябва да знае. Аз все още си оставам градско чадо и разбирам много малко от тези неща.

Докато се изкачваха нагоре, Хол посочи някаква врязана долина, разположена от едната му страна.

– Тук има суха трева – каза той. – Хубаво е конете да похапнат малко преди мръкване. След това ще ги доведем в лагера за през нощта.

Когато се събраха на върха, Хол пое ръководството над нещата.

– Марк – каза той – ти ще напоиш конете. Ще дадеш на всеки по половин кофа, не повече. След това ще ги заведеш на паша. Върни ги преди да се стъмни и добре се оглеждай. Мери, ти ще застанеш на пост. Наблюдавай всички посоки. Ако видиш нещо, извикай. Другите да отидат да съберат дърва за огъня ей от там. Имаме нужда от много.

Когато Корнуол се върна на върха с конете, огънят гореше ярко, а от едната му страна имаше натрупани въглени, върху които готвеше Мери. Снивли и Оливър бяха на пост. Хол пое конете от Корнуол и сега ги завързваше на колчета.

– Отиди да похапнеш – каза той на Корнуол. – Другите сме яли.

– Къде е Гиб?

– Отиде на разузнаване.

Слънцето вече бе залязло, но все още слаба светлина проникваше наоколо. Небето бе пурпурно. Наоколо нищо не се виждаше. Земята бе изпълнена със сенки.

– Скоро ще изгрее луната – каза Хол.

Корнуол се разположи на земята до огъня.

– Гладен ли си? – попита Мери.

– Ужасно – каза той. – А и съм уморен. А ти как си?

– Добре – каза тя и напълни чинията му. Ето ти житен хляб – каза тя. – А също и малко бекон. Има много сос. Вярно, че е много мазен, но се надявам това да няма значение за теб. За съжаление нямаме прясно месо. Нямахме нищо, което Хол да застреля. Появиха се само някакви зайци, но за съжаление Хол нямаше късмет с тях.

Тя седна до него, след това се приближи още по-близо и облегна глава на ръката му.

– Трябва да си поговоря с теб, преди другите да са се върнали – каза тя. – Оливър говори с мен и искаше да говори и с теб. Но аз му казах да ме остави първо аз да поговоря с теб. Казах му, че така ще е по-добре.

– Какво толкова има да ти каже Оливър? – попита той учуден.

– Помниш ли палатката?

– Никога не бих забравил. А ти? Ти какво мислиш за това, Мери?

– Никога не бих могла да го забравя. Но това не може да продължи. Оливър казва, че не може. Именно за това си говорихме.

– Какво общо, по дяволите, има Оливър с това? С нас двамата – теб и мен? Разбира се, ако и ти усещаш нещата, както и аз.

Тя хвана ръката му и облегна главата си на нея.

– И аз така ги чувствам. През всичките тези дни ти изобщо не ме забелязваше, а после изведнъж. И когато това се случи, ми идеше да заплача. Ти си първият – това трябва да го разбереш – ти си първият. Нищо, че бях кръчмарска слугиня. Аз бях такава, но не и...

– Никога не съм те мислел – каза той. – Никога не съм те мислел, дори и в палатката, за лека жена.

– Но Оливър.

– Не виждам какво Оливър.

Тя се надигна от ръката му и го погледна в лицето.

– Той ми обясни – каза тя. – Беше много притеснен, но успя да ми обясни. Той каза, че трябва да остана девствена. Каза, че ще говори и с теб, но аз му казах...

Корнуол започна да се изправя на крака бутайки чинията с храната на земята, но тя успя да го хване за колана и го дръпна долу.

– Видж какво направи! – изплака тя.

– По дяволите, този Оливър! – каза той. – Ще му извия врата като на пиле. Какво право има той.

– Рогът – каза тя. – Рогът, от еднорог. Нима не разбираш? Магията

на рога.

– О, мили Боже! – възкликна той.

– Аз успях да го измъкна от дървото – каза тя. – Единствено аз успях, защото никога не бях познала мъж. Рогът носи мощна магия, но само, когато е в мои ръце. Оливър каза, че на наша страна имаме толкова малко неща и не можем да си позволим да загубим тази магия, от която имаме голяма нужда. Казах му, че ще се опитам да ти го обясня и сега вече се опитах. Не беше лесно, но се опитах. Знаех какво ще се случи, ако той се опита да говори с теб. А не можехме да позволим това да се случи. Трябва да се държим един за друг, а не да сме един срещу друг.

– Съжалявам – каза той. – Съжалявам, че се наложи ти да ми го кажеш. Трябваше аз самият да знам, да съм се досетил.

– Нито ти, нито аз бяхме помислили за това – каза тя. – Всичко се случи толкова изведнъж, че нямаше време да помислим. Скъпи, с всеки ли винаги се случва толкова бързо?

Тя се облегна на него, а той обви ръце около нея.

– Не – каза той. – Предполагам, че не. Но аз просто не можех да се възпра.

– Нито пък аз. Толкова много те желяех. Не го знаех, докато не се случи. Във всяка жена има нещо скрито, което при докосването от правилния мъж се разбужда.

– Това няма да продължи завинаги – каза той. – Ще дойде време, когато няма да имаме нужда от магията на рога. Можем да почакаме дотогава.

Тя се сгуши до него.

– Когато дойде времето, когато ще можем, ще забравим, че някога не сме могли – каза тя.

От огъня бяха останали само въглини, които слабо осветяваха наоколо. На изток небето изсветляваше, като предвестник на изгряващата луна. Небето се покри със звезди.

Зад тях прошумоляха нечий крака и тогава тя стана.

– Ще ти донеса още една чиния с храна – каза тя. – Имамے предостатъчно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Четвъртият ден, следобяд пред тях се разкри Замъкът на Звяра на Хаоса. Те го видяха, след като изкачиха един висок, стръмен хребет, който рязко преминаваше в дълбоко врязана клисура, издълбана от водата, която някога бе текла по тази земя. Сега тя бе оголена и ронеща се. Цветовете на пръстта преливаха между червено, розово и жълто.

Замъкът имаше гаден вид. Може би някога е бил внушителен, но днес представляваше само купчина руини. Кулите бяха паднали, покрай стените имаше натрупани купчини счупена зидария. По стените се виждаха огромни пукнатини, които зигзагообразно ги покриваха. Тук и там между бойниците растяха малки дървета.

Те спряха на върха на хълма, за да огледат просторната, поразена клисура.

– Такова страшно име – каза Снивли, – а виж само каква развалина.

– Да, но все още е заплаха – каза Оливър, – Все още таи огромна опасност.

– Тук няма никакви признаци на живот – каза Гиб. – Изглежда необитавано. Почти започвам да си вярвам, че нищо не обитава тези земи. От четири дни не сме срещнали жива душа, освен някакви си зайци и от време на време лалугер.

– Може би трябва да се опитаме да го заобиколим – предложи Мери. – Ще се върнем назад.

– Ако наоколо има някой, той знае, че ние сме тук – каза Хол.

Мери се обърна към Марк.

– Ти какво мислиш за това, Марк?

– Хол е прав – отговори той. – На мен ми изглежда, като че ли има някакъв път, минаващ през клисурата. Вероятно това е единственото място, от където тя може да бъде премината. Може и Гиб да е прав – мястото да е необитавано.

– Но когато идвахме насам – каза тя, – всички говореха за Звяра на Хаоса, като че ли той съществува и все още е тук.

– Легендите замират много трудно – каза й Снивли. – Един път да се разкаже някаква история и тя продължава да се разнася. Предполагам, че тези, които преминават от тук са много малко. Затова няма кой да донесе нови вести.

Хол се отправи по пътеката, водеща към равнината, водейки единия

кон със себе си. Другите го последваха бавно, пътеката бе стръмна и несигурна.

Корнуол, който следваше Хол, погледна към Куун, който едва успяваше да се задържи върху меховете с вода, поставени върху коня, който Хол водеше. Куун направи физиономия и заби надълбоко ноктите си, за да се задържи, тъй като конят допадна на несигурна почва, след което се възстанови и продължи напред.

Куун вече не беше онова наперено животно, каквото бе преди. Но така сме и ние, другите, мислеше си Корнуол. Дните и милите бяха взели своя дан. Пътуването бе тежко и никой не знаеше кога ще свърши, защото нямаха представа от земите разположени в Опустошената Земя. Единственото, което знаеха, бяха няколко отправни точки, но понякога дори те бяха зле обяснени или пък изобщо ги нямаше. Първо Къщата на Магьосницата, помисли си той, преброявайки основните им отправни точки, след това Поразената Равнина, сега най-накрая и Замъка на Звяра на Хаоса, а след това Мъгливите планини, където и да се намираха те. Той си спомни, че му бяха казали за Този, Който Пази Планината, който обикалял наоколо и евентуално пазел Мъгливите Планини.

Но веднъж да достигнеха до Мъгливите Планини, Древните нямаше да са далеч – така поне му каза Джоунс.

Трябваше да се има предвид, че това, което му бе казал Джоунс, можеше да е само някакъв слух, който той да е дочул от малките същества. Нямаме никакви сигурни доказателства, мислеше си Корнуол, никаква достоверна информация. Човек се отправя на някъде към нещо и през цялото време се надява навреме да попадне на това, което търси.

Те достигнаха дъното на клисурата и се заизкачваха по някакво нагорнище. Конете се придвижваха бавно напред, изпълнени със страх от криволичещата, несигурна пътека, с мъка задържащи се на крака.

Корнуол не гледаше нагоре за да види как се придвижват. Той следеше пътеката с очи и следваше коня пред себе си. Така краят ѝ дойде по-бързо, отколкото той очакваше. Пътеката достигна до своя край и най-после под краката му имаше равна земя.

Той се изправи от наклоненото си положение и огледа равнината. И сега вече тя не беше празна, както беше преди. Сега тя бе почерняла от Адски Хрътки.

Те все още бяха далеч, но се придвижваха много бързо. Пред тях тичаше гигантът, с който взаимно си викаха при Къщата на Магьосницата.

Гигантът тичаше леко прегърбено, краката му, с форма на

палачинки, издаваха звука „плюп“, при допира си със земята и вдигаха малки облачета прах. Въпреки това, той продължаваше да напредва и се придвижваше по-бързо от зверовете, които тичаха след него.

Хол бе застанал на една страна и бе поставил стрела в лъка си. Той като че ли изобщо не се вълнуваше. Стоеше изправен и спокоен, изчакваше събитията, като че ли се намираше на някакво състезание по стрелба.

И той знае, мислеше си Корнуол с паника, при това не по-зле от мен, че не можем да се противопоставим на такава сила, че това е краят ни. Напливът им ще ни върне обратно в клисурата и там ще ни разбият.

Но от къде бяха дошли Адските Хрътки, чудеше се той. Преди нямаше никакъв помен от тях. Възможно ли е те да са обитателите на Замъка и досега да са били скрити там? Той постави ръката си на дръжката на меча и с едно движение освободи острието от ножницата. Донякъде се изненада, забелязвайки с известна гордост, колко красиво заблестя острието на слънчевата светлина. По някакъв начин този блясък събуди у него действие, героично усещане, което преди това той си мислеше, че не притежава. Той пристъпи бързо напред, без изобщо да има идея защо го направи, след което вдигна меча си и го размаха енергично, при което той заприлича на огнено колело.

И докато го развяваше, през устата му излезе боен вик едно предизвикателство без думи – просто тътнещ звук, който приличаше на яростно мучене, което бикът би надал, ако някой нашественик се появи на пасбището му. Той изви меча в блестяща дъга, след това отново го изви, без да преустановява ръмженето, приличащо на бойна песен и когато за трети път го изви, дръжката се изплъзна от ръката му и той остана на колене, чувствайки се глупак – без съпротива и невъоръжен.

Мили Боже, помисли си той, най-после го направих. Не трябваше да напускам Уалузинг. Не трябваше да съм тук. Сега какво ще си помислят другите за мен, един глупак, който дори не може да държи меча си?

Той се надигна, за да го намери, като се надяваше той да не е паднал твърде надалеч и това да е възможно.

Но той видя, че мечът не падаше. Той все още се въртеше в небето, а огненото кълбо продължаваше да си седи и дори се отправяше към гиганта. Тичащият гигант се опита несръчно да се махне от пътя му, но бе твърде бавен и бе прекалено късно. Острието на меча го достигна и преряза гърлото му, след което гигантът започна да пада, като че ли се бе препънал, тичайки, без да може да се задържи, за да не падне. От

гърлото му изблика огромен фонтан от кръв. Той се разпръсна по земята и покри главата и гърдите му. Удари в земята, след което отскочи от нея и отново пак се строполи. През това време, въртейки се, мечът се върна при Корнуол, който протегна ръка и го хвана за дръжката.

– Казах ти – каза Снивли, – че в острието има магия. Но дори не съм сънувал, че е толкова много. Вероятно и мечоносецът е съпричастен. Много добре се справяш с нея, наистина!

Корнуол не каза нищо. Той просто не можеше да каже нищо. Стоеше с меч в ръка, останал напълно без думи. Предната редица Адски Хрътки неусетно бе изчезнала.

– Дръжте се – каза Хол. – Те ще се върнат.

– Не съм съвсем сигурен – каза Гиб. – Не им хареса мечът. Уплашиха се от него. Много ми се иска и моята брадва да има магията на меча. Тогава щяха да видят.

– Там става нещо – каза Мери тихо. – Погледнете към замъка.

Лента от мъгла се появи през една от портите на замъка и бързо се отпрати към тях.

– Сега какво? – попита Хол. – Сякаш си нямаме достатъчно неприятности, че и тази.

– Бързо! – каза Снивли. – Влизайте в мъглата. Следвайте я до замъка. Стойте в нея. Адските Хрътки няма да се осмелят да влязат в нея. Така ще се спасим от тях.

– Но замъкът – възкликна Корнуол.

– Ние знаем, че да останем тук, е равносилно да си и умрем тук – каза Снивли. – Аз лично предпочитам Звяра на Хаоса.

– Съгласен съм със Снивли – каза Оливър.

– Добре тогава – каза Корнуол. – Хайде да тръгваме. Мъглата вече почти бе достигнала до тях.

– Вървете напред – извика Корнуол. – Аз ще остана последен.

– Също и аз, господин Учен – каза Гиб. – Надявам се, че има място и за мен.

Те се втурнаха в коридора от мъгла. Отстрани се чуваше обезумелият, хленчещ вой на измамените Адски Хрътки.

Тичайки, те достигнаха до портата на замъка и преминаха през нея. Чуха как тежките порти се затвориха зад тях. Дворът на замъка бе изпълнен с мъгла, но сега тя започна да се разпръсква и да изчезва. Пред тях стоеше редица от чудовища. Никой от групата не смееше да помръдне. Те си седяха там, където бяха и се изследваха взаимно.

Нямаше дори две чудовища, които взаимно да си приличат. Никой

от тях не проговаряше. Някои бяха тумбести, с висящи крила, които се влачеха по земята. Други приличаха на получовеци с огромни усти, от които се стичаха отвратителни лиги. Някои от тях бяха люспести и люспите им приличаха на петната на прокажен. Между тях имаше един с огромен корем и лицето му също се намираше на корема му. Имаше и много други. Беше ужасно.

Мери се обърна и скри лице върху гърдите на Корнуол.

Гиб повърна.

Големият Корем се премести от линията и, поклащайки се, се приближи към тях. Малката уста, разположена в корема му проговори.

– Търсим вашата помощ – каза тя. – Звярът на Хаоса е мъртъв.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Предложиха им стая в замъка, но те отказаха и опънаха лагер в неговия двор. Имаха предостатъчно дърва, за да запалят огън, а сега вече и половин дузина мършави пилета, които се готвеха в тенджерката, поставена над огъня.

– Това е единственият начин, по който можем да ги сготвим – каза Мери. – Те са толкова жиливи, че няма да можем да ги ядем по друг начин.

Домакините им бяха донесли и три големи, току-що опечени хляба, а също така и кошница със зеленчуци – моркови, боб и ряпа.

След като приключиха с това, домакините изчезнаха.

От един далечен ъгъл дойде уплашено крякане.

– Това пак е Куун – каза Хол. – Гони пилетата. Вече му казах, че ще има пиле за него, но той иска да си улови свое.

Слънцето бе залязло и здрачът започна да се спуска. Те се изтегнаха край огъня, в очакване на вечерята. Замъкът се мерзелееше пред тях – древни купчини камъни с растящ по тях мъх. Мършавите пилета тичаха нагоре-надолу и надаваха неописуеми крякания. Не по-малко мършави свине се ровеха из отломките. Имаше около половинярдова градина, която бе оградена с ограда и се намираще в единия край. Там растяха малко зелки, а също и няколко репи, които само чакаха да бъдат прибрани.

– Това, което искам да знам – каза Корнуол на Снивли, – е как разбира, че ще се спасим в мъглата?

– Предполагам, че това си беше инстинкт – отговори Снивли. – Това е нещо, което не познавам. Знание, което едва ли никой знае, че притежава, но което в действителността се проявява. Нека да го наречем чувство. Ти, например, не можеш да имаш това чувство. Никой човек не може да го има. Но аз мога. Нещо вътре в мен прещрака и аз просто го знаех.

– А сега какво? – попита Хол.

– Не знам – каза Снивли. – Важното е, че сме спасени. Признавам си, че нищо не разбирам. Звярът на Хаоса е мъртъв, поне те така казват, а също така и че имат нужда от нашата помощ. Не мога да си представя каква помощ биха могли да търсят те, а също и защо ще я търсят именно от нас. Притеснен съм и от самите тях. Като че ли не принадлежат

към нашия свят – не са от малкия народ, не са чистокръвни чудовища, а нещо напълно различно. Чували сме истории за същества, като тези, но никога не сме ги виждали. Но това не са били правдоподобни истории, а по-скоро легенди. Ако ме попитате за Звяра на Хаоса, ще ви кажа, че не знам нищо повече от вас.

– Добре де, както и да е – каза Гиб. – Те ни оставиха сами. Донесоха ни храна, след което си отидоха. Може би ни дават време да привикнем към това, което са те и ако това наистина е така, аз съм доволен. Съжалявам, че трябваше да повърна при вида им.

– Ще трябва да им свикнеш – каза Корнуол. – Те ще се върнат. Има нещо, което искат от нас.

– Надявам се – каза Хол, – че първо ще ни дадат време да се наядем.

И те го направиха. Привършиха с вечерята, настана нощ. Хол бе стъкмил огъня така, че дворът да бъде осветен от далеч.

Тогав се появиха тримата – Големият Корем, Пъпчивото Лице и третият, който приличаше на лисица, която бе започнала да се превръща на човек.

Те се приближиха до огъня и седнаха. Лисицата им се ухили, показвайки устата си, пълна с дълга редица зъби. Другите не се усмихнаха.

– Удобно ли ви е? – попита Пъпчивото Лице. – Добре ли похапнахте.

– Да – отговори Корнуол. – Благодаря ви много.

– Има стаи, приготвени специално за вас.

– Не се чувстваме удобно, когато до нас няма огън, а над нас открито небе.

– Тук рядко идват хора – каза Лисицата, като отново се усмихна, за да покаже, че е дружелюбно настроен. – Двама от вас са човеци.

– Вие да не би да имате предрасъдъци към хората? – попита Хол.

– Ни най-малко – каза Лисицата. – Търсим някой, който да не се страхува.

– Но ние можем да сме уплашени колкото и вие. – каза Корнуол.

– Може би – съгласи се Лисицата. – Но не вярвам да се плашите от същите неща. Вие не сте уплашени от Звяра на Хаоса така, както сме ние.

– Но Звярът на Хаоса е мъртъв.

– Дори когато нещо не е живо, ти все още се плашиш от него. А това още повече важи за случаите, когато докато е било живо, си бил много изплашен от него.

– Ако толкова се страхувате, защо не си тръгнете от тук?

– Защото има нещо, което трябва да направим – каза Пъпчивото Лице. Звярът на Хаоса ни каза, че ще трябва да го направим, когато умре. Накара ни да обещаем. Знаем, че трябва да го направим, но това не ни кара да се страхуваме по-малко.

– И искате ние да го свършим вместо вас?

– Нима не разбирате? – каза Големият Корем. – За вас това няма да представлява никаква трудност. Вие никога не сте познавали Звяра на Хаоса. Не знаете какво можеше да прави той.

– Мъртъв, той не може да направи нищо – каза Гиб.

– И ние все си го повтаряме – каза Лисицата, – но не можем да го повярваме. Казваме си го, но то не променя нищо.

– Я ми разкажете малко повече за този ваш Звяр – каза Корнуол.

Те колебливо се огледаха.

– Разкажете – каза Корнуол, – иначе няма да сключим никаква сделка. А трябва да сключим сделка. Ще свършим тази трудна задача за вас, но какво ще ни дадете вие?

– Ами ние си мислехме.

– Мислехте си, че след като ни помогнахте този следобяд.

– Да, точно така – каза Големият Корем. – Мислихме си нещо такова.

– Не съм съвсем сигурен, че ни бяхте от голяма помощ – каза Хол.

– Ние се справяхме доста добре. Имахме магическия меч на Марк, торба, пълна със стрели, Гиб и неговата брадва.

– И тя ни бе от помощ – каза Мери.

– Не позволявайте на тези шегобийци да ви правят на глупаци – предупреди ги Снивли. – Искат да им свършите някаква мръсна работа.

– Съгласен съм – каза Корнуол, – че натрупахте малко точки тази сутрин, но на мен ми се струва, че има нужда от още.

– Пазарите ли се с нас? – попита Лисицата.

– Нека да приемем, че просто обсъждаме нещата по-надълбоко.

– Вероятно ще ви дадем торба с пилета – каза Лисицата. – Може би и една-две свини.

Корнуол не отговори.

– Ще подковем и конете ви – каза Пъпчивото Лице. – Имаме ковачница.

– Не подхождаме както трябва към проблема – каза Гиб. – Първо трябва да знаем каква работа трябва да свършим за вас. Може да е нещо, което да не искаме да направим.

– Работата е много лесна – каза Големият Корем. – Изобщо няма да се затрудните. След като не се страхувате от звяра, вие сте осигурени. Може и да се страхувате, но не и по начина, по който ние го правим. Дадже когато само споменаваме името му, ние треперим. Тримата потрепериха.

– Значи само да заговорите за него и се разтрепервате – каза язвително Снивли. – Ще ни кажете ли тогава, какво го прави толкова страшен? Разкажете ни какво представлява ужасът, отправен към него. Не се опитвайте да ни го спестите. Имаме здрави стомаси.

– Той не идва от тази Земя – каза Лисицата. – Един ден просто дойде от небето.

– По дяволите – каза с отвращение Корнуол, – та поне половината езически богове са дошли от небето. Кажете ни нещо ново.

– Легендите напълно сериозно говорят, че той е дошъл от небето – каза Големият Корем. – Легендите също така казват, че той паднал и останал тук, на това място, носейки ужаса в себе си. Много от хората побягнали, за да спасят живота си, тъй като не харесали много неща около него. Онези дни били добри или поне така се казва в легендите. Имало много дъждове, почвата била богата и плодородна и земята била обитавана от много хора, които живеели в доволство и щастие. Но болести налегнали земята. Не падал никакъв дъжд, а почвата загубила плодородието си. Настанал глад и хората казвали, че Звярът е причината за болестите. Затова те свикали съвет и решили, че Звярът трябва да бъде ограден от тяхната земя. След усилен труд в продължение на много години, те успели да пренесат огромни камъни и го обградили с тях, като не само го обградили, но също така и го покрили отгоре. В най-горния край оставили малък отвор, за да може, ако се наложи да се достига до него, макар че никой не можел да обясни защо това било необходимо. След като построили гробницата, чиито основи били дълбоко в земята, в отвора намиращ се в горната част, поставили камък, който плътно прилепвал и по този начин отрязали всякакъв достъп със земята и небето.

– Когато приключили с това, те зачакали дъжда, но той не дошъл. Болестите продължавали, тревата умирала, почвата се превръщала в пясък. Но хората, верни на земята, тъй като някога тя била добра, не искали да я изоставят и се надявали отново да стане такава, каквато била преди. Измежду тези хора имало такива, които казвали, че са се научили да говорят езика на Звяра. Те казвали, че Звярът искал те да го боготворят. Те казвали: „Ако започнете да го боготворите, той може би ще премахне болестта от земята ви.“ Тогава хората започнали да го боготворят,

но това не довело до нищо добро и те си казали помежду си: „Нека да му построим дом, умиротворителен дом. Сигурно, ако направим така, той ще е доволен и ще премахне болестите от земята ни“. Отново се напънали те и построили този замък, който виждате пред себе си. Хората, които се били научили да разговарят с него, се преместили да живеят в замъка, за да се вслушват в това, което той им казвал и да изпълняват нещата, които той искал от тях. Направо потрепервам като се сетя какви неща ни караше да правим.

– Но и това не помогна, нали? – каза Корнуол.

– От къде знаеш? – попита Лисицата.

– Защото земята продължава да е болна.

– Да, прав сте – каза Лисицата. – Не помогна.

– Но все пак вие останяхте тук през цялото време, откакто построиха замъка – каза Мери. – Вие сте тези, които са си говорили със Звяра, нали?

– Да, тези, които сме останали – каза Пъпчивото Лице. Някои от нас умряха, въпреки че преживяхме много по-дълги години от нашите роднини и приятели. Живяхме, но и се променихме. Като че ли трябваше да живеем по дълго, само за да можем да се променям. Век след век промените настъпваха. Вие можете да видите тези промени.

– Не съм съвсем сигурен, че вярвам на всичко това – каза Снивли. – Изглежда напълно невъзможно обикновени хора да станат това, което са тези тук.

– Това бе по вина на Звяра – каза Големият Корем. – Ние усещяхме, как той ни променяше. Не знаехме защо го правеше, но той продължаваше.

– Трябваше да си тръгнете – каза Корнуол.

– Вие не можете да разберете – каза Лисицата. – Ние дадохме дума, че ще останем, че ще останем със Звяра. След време хората си тръгнаха, но ние останяхме. Страхувахме се, че ако го оставим сам, той ще разчупи гробницата и ще се спусне над Опустошената Земя. Не можехме да позволим това да се случи. Трябваше да останем между Звяра и Опустошената Земя.

– А след време вече нямаше къде да отидем, нямаше място за нас – каза Пъпчивото Лице. – Вече толкова се бяхме променили, че нямаше да намерим място, където да се приютим.

– Изобщо не възнамерявам – каза Снивли – да повярвам дори на дума от всичко, което казахте. Те току що ни разказаха една история за сформирването на едно свещеничество – група егоистични,

заговорничеви пиявици, които са си живяли на гърба на хората. Те са използвали Звяра, за да живеят по-лесно, което вероятно след като хората са напуснали, вече не е било така. Но именно това е била някога целта им, когато са казали, че могат да общуват със Звяра. Дори сега се опитаха да ни убедят, че са направили всичко това с благородна цел – били застанали между Звяра и Опустошената Земя. В действителност те не са нищо повече от група хитреци, особено онзи с лице на лисица.

– Може и така да е – каза Корнуол. – Може би това, което казваш е вярно, но нека да чуем останалата част от историята.

– Това е всичко и всяка дума е чистата истина – каза Големият Корем.

– Но Звярът е мъртъв – каза Хол. – И вие не трябва повече да се притеснявате. Вярно е, че ви е казал да изпълните нещо, след като умре, но сега той е мъртъв и вие не трябва да го изпълните. Вече сте извън неговия обсег.

– Може би той няма достъп до теб – каза Лисицата – и до другите от твоята компания, но до нас има. Ние живяхме с него толкова дълго и вероятно станахме част от него. Затова по много начини той все още живее в нас. Дори в смъртта си има достъп до нас – да, дори и в смъртта си.

– О, Боже – каза Корнуол, – това наистина е възможно и може да се случи.

– Ние знаем, че той е мъртъв – каза Големият Корем. Тялото му лежи в гробницата и изгнива. Смъртта му настъпваше много бавно и като че ли и ние умирахме бавно с него. Ние можем да усещаме умирането и смъртта. Когато настъпи нощ и настане тишина, той пак е тук. За вас сигурно не, но със сигурност за нас.

– Добре тогава – каза Хол. – Да кажем, че сме ви повярвали на всичко. Много време ви е отнело да изградите тази история, следователно имате някаква определена цел. Мисля, че сега е време да ни разкажете и за тази цел. Вие казахте, че имало някаква неприятна работа, която искате да бъде свършена, а също така и че ние можем да я свършим, защото не се страхуваме от Звяра или поне не колкото вас.

– Задачата изисква влизане в гробницата – каза Лисицата.

– Имате пред вид гробницата, в която лежи мъртвото чудовище? – извика Мери.

– Но защо? – ужасен каза Корнуол. – Защо именно в гробницата?

– Защото – каза Лисицата – там има нещо, което трябва да бъде изнесено. Нещо, което Звярът каза, че трябва да бъде изнесено навън.

– Знаете ли какво представлява това нещо?

– Не, не знаем какво е. Попитахме Звяра, но той не пожела да ни каже. Но ние знаем, че е там. Вдигнахме капака на гробницата и го видяхме. Това ни костваше огромен кураж, но го направихме. Не за дълго, разбира се. Само хвърлихме един бърз поглед и видяхме предмета, който трябва да бъде взет. След това избягахме.

– И вие искате ние да го изнесем?

– Само ако искате – каза Лисицата.

– Ще ни обясните ли какво представлява? – попита Мери.

– Видяхме само част от него или поне така предполагам. Нямаме представа, какво представлява. Прилича на клетка, кръгла клетка. Има метални пръчки, които ни карат да мислим, че прилича на клетка. Горедолу е толкова голям. – Лисицата протегна ръцете си, обхващайки около един фут е тях.

– Поставено в тялото на Звяра?

– Точно така – отвърна Лисицата.

– Ще бъде гнусна работа – каза Гиб.

– На мен не ми харесва – каза Снивли. – Усещам някакво зло в цялата работа. Има още нещо, което те не ни казват.

– Може и така да е – каза Корнуол, – но те имат проблем. Естествено, ще се наложи да си платят цената за услугата. – Няма – обърна се той към Лисицата – да се разминете само с няколко пилета и някакво си прасе.

– Направете го от добро сърце – предложи Лисицата. – Проявете се рицарски.

– Не ни говори за рицарство – прекъсна го Оливър. – То вече отдавна умря. Не продължи много дълго. А и когато съществуваше, бе прекалено глупаво. Така че, предложете ни нещо, което да си струва. Ако не го направите, на сутринта си заминаваме.

– Няма да се осмелите да напуснете – каза самодоволно Лисицата. – Адските Хрътки са отвън, в равнината. Ще ви хванат преди още да сте се окопитили. Адските Хрътки никога не са ви обичали, а сега ви обичат още по-малко, защото убихте техния гигант.

– Искате да кажете, че тук сме като в капан – каза Хол.

– Може би няма да сте – каза Големият Корем, – ако ви помогнем.

– Те работят заедно – обвини ги Снивли. – Тези шегаджии и Адските Хрътки. Те се опитват да ни притиснат.

– Ако искате да кажете – каза Пъпчивото Лице, – че ние сме в приятелски отношения с Адските Хрътки и че с тяхна помощ сме успели да

измислим този хитър план, с който да ви накараме да свършите тази малка услуга за нас, сте на абсолютно грешен път.

– Но само помислете – каза Гиб, – нямаше никакви Адски Хрътки, докато не достигнахме до замъка. През цялото време ги очаквахме, а те се появиха едва когато достигнахме до замъка. Те ни очакваха тук. Можеха да ни причакат на, кое да е място по пътя, но ни чакаха именно тук, при замъка.

– В продължение на много години – каза лисицата – Адските Хрътки сумяха наоколо, като все очакваха да ни намерят не нащрек. Почти от самото начало водим война с тях. През последните години станаха по-предпазливи, защото ги накарахме да поумнеят и да разберат какво можем да им причиним. От време на време им изпращаме по някоя магия, но те все още продължават да си висят наоколо. Изобщо не се отказват. Но сега, когато видяха истинския ни вид, си подвиха опашките и избягаха. Носим им лош късмет.

– Те искат замъка, нали? – попита Гиб. – В действителност не искат вас, а замъка?

– Точно така – каза Лисицата. – За тях е въпрос на чест, да бъдат притежателите на Замъка на Звяра на Хаоса, никога не са постигали нищо. Винаги са били само скандалджиите на Опустошената Земя. Винаги са се страхували от тях, но никога не са ги уважавали. Те си мислят, че ако завладеят замъка, това ще им донесе положение и респект.

– Вие казвате, че им носите лош късмет?

– Те не смеят да ни направят нищо. Дори не се приближават наблизо. Но се надяват по някакъв начин някой ден да ни надвият.

– Да не би с това да имате предвид – попита Корнуол, – че ще ни помогнете да напуснем замъка необезпокоявани?

– Точно така – каза Лисицата.

– Значи ние ще влезем в гробницата и ще ви донесем предмета и след като направим това, вие ще осигурите нашето заминаване до момента, в който вече няма да има никакви Адски Хрътки.

– Лъжат ни – каза Оливър. – И от Хрътките се страхуват не по-малко, отколкото от Звяра на Хаоса.

– Какво значение има това? – попита Мери. – Ще трябва да си напънем мозъците и да измислим как да измъкнем това нещо от гробницата. Чудим се какво ли е и това няма да ни даде мира.

– Значи – каза Корнуол на Лисицата – ни обещавате да ни измъкнете от тях?

– Да, обещаваме – каза Лисицата.

– Дано да си изпълните обещанието – каза Хол, – защото иначе ще се върнем и ще изчистим това свърталище от вас.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Зловонието бе зелено на цвят. Удряше направо в стомаха, запушваше носа, изгаряше гърлото, насълзяваше очите, замайваше мозъка. Беше чужда, гадна миризма, която като че ли не принадлежеше на нищо земно. Приличаше на силно разложение, идващо направо от недрата на Ада.

С часове се опитваха да поставят пръти и да закрепят тринога над отвора на гробницата (през това време Корнуол осъзна, че не може повече да я смята за гробница, а по-скоро за яма), след което да нагласят скрипеца и въжето, минаващо през него.

Сега, когато всичко бе готово, Корнуол се наведе през отвора, за да погледне надолу гнилата маса, която изпълваше пространството – материя с форма на желе, не особено твърда, не особено течна – гледка, която досега им бе спестил. Изглеждаше като че ли масата имаше същото неприятно, дразнещо стомаха качество, каквото притежаваше и зловонието, което се разнасяше от нея. Самото зловоние бе нещо ужасно, но когато се съчетаеше и с гледката на желето, запълващо гробницата, ставаше нетърпимо. Той се преви от сухото гадене, което не доведе до нищо, защото съдържанието на стомаха му отдавна бе изпразнено.

– Защо не ми позволиш на мен да опитам, а Марк? – каза Гиб, който се бе опрял на лакътя си. – Като че ли на мен това не ми се отразява толкова зле.

– Не вярвам страшно много да ти се иска – каза Корнуол остро – да изповръщаш всичко, което имаш в червата си.

– Но аз съм по-лек – запротестира Гиб. – Едва ли имам и една трета от теб. Ще е по-лесно да ме задържите на въжето.

– Престани, Гиб – каза ядосано Снивли. – Това вече го обсъдихме преди няколко часа. Вярно е, че тежиш три пъти по-малко от Марк, но притежаваш и три-пъти по-малко сила от неговата.

– Може да нямаме нужда от сила.

– Може да е много трудно – каза Хол – да се извади това нещо отдолу. Ако е излязло от тялото на Звяра, може все още да има някаква връзка с него.

– Тялото прилича на супа – каза Гиб. – На нещо като пудинг.

– Ако беше така – каза Корнуол, – клетката или глобусът, ако искате така да го наречем, щеше да е потънал. Нямаше все още да бъде на

повърхността.

– Не можем да сме сигурни за това – каза Гиб. – Възможно е да се носи по повърхността.

– Нека преустановим тези приказки – каза Корнуол. – Както Снивли вече каза, ние взехме решение. Дълго го обсъждахме и приехме най-логичното. Аз притежавам повече сила от всеки от вас, а сигурно ще се наложи да имаме нужда от нея. Аз ще хвана предмета, а вие, момчета, веднага ще ме изтеглите с него. Дори може да има нужда от повече сила, отколкото аз притежавам. Всички други, ще държите въжето, но това ще стане, ако и Мери е тук да помага. Къде по дяволите се загуби тя?

– Отиде долу да запали огън – каза Снивли. – Ще имаме нужда от топла вода, за да се изкъпем след като се махнем от тук.

– Ако разбира се, водата успее да премахне мириса – каза Оливър.

– Големият Корем ни даде и сапун – каза Снивли.

– За какво ли им е сапун? Съдейки по миризмата, която се носи от тях, никога не го употребяват – каза Оливър.

– Престанете с тези глупости – извика им Корнуол. – Стига сте говорили за този сапун и за тази топла вода. Ако наистина е толкова необходимо да бъде запален огън, всеки от вас би могъл да го направи. Имаме нужда от Мери тук, за да държи въжето и това, което е още по-важно.

Гласът му изведнъж се понижи, засрамен от себе си. Но какво правеше той? Викаше им. Вероятно вонята бе виновна, мислеше си той – тя изгриваше мозъка, изостряше нервите, свиваше стомаха, след време превръщаше човека в пищящ маниак.

– Нека да се заемем с работата – каза той.

– Ще отида да доведе Мери – каза Оливър. – Ще остана вместо нея при огъня.

– Забрави за огъня – каза Хол. – Върни се с нея, защото може да се нуждаем от твоята помощ.

– Ако имахме кука – каза Хол, – щяхме да го закачим на нея и да го извадим. Но за съжаление нямаме. А също така нямаме и метал, от който да я направим. Там долу имат ковачница, пък нямат никакъв метал.

– Те крият метала – така, както крият и себе си – каза Снивли. – Изобщо не можем да ги открием.

– Можем да вземем метал от нашите тенджери – предложи Гиб.

– Така, както го измислихме, е най-лесно и съвсем просто – каза Корнуол. – Вържете въжето около мен и да започваме.

– Ти ще се задушиш – каза Снивли.

– Не и ако вържа този шал около устата и носа си.

– Провери дали възелът е вързан здраво – Снивли каза на Хол. – Не можем да поемаме рискове. Ако Марк пропадне там долу, няма да можем да го извадим.

– Знам всичко за възлите – каза Хол. – Ще го вържа с хлабав клуп, който постепенно ще се затяга. Как го чувстваш? – попита той Корнуол.

– Много добре – отговори той. – Сега ми подай шала.

Той уви шала около лицето си, покривайки устата и носа си.

– Дръж го здраво – каза Хол. – Сега ще го вържа.

Появи се Оливър, а след него идваше Мери.

– Вече всички сме тук – каза Хол. – Хайде, всички се хванете за въжето. Дръжете го здраво – все едно се борите, за живота си. Нека да го спуснем бавно и плавно.

Корнуол се надвеси над отвора. Вече не миришеше толкова много, защото шалът предпазваше по някакъв начин. Но гледката бе ужасна – море от промъкващо се навсякъде разложение, някакво умряло същество и тялото му, гниещо между стените на гробницата. То бе зелено и жълто, с тук-там червени и черни ивици. Изглеждаше като че ли в него имаше някакво слабо, немощно течение, което бавно раздвижваше повърхността, но така, че бе едва забележимо. Оставаше само усещането за живост и някакво движение.

Зъбите му заскърцаха. Очите му засмъдяха и се насълзиха.

Той знаеше, че не може да издържи дълго долу. Трябваше да свърши работата веднага и да излезе, колкото се може по-бързо. Сгъна дясната си ръка като че ли искаше да се увери, че тя ще си е както трябва, когато се наложи да протегне ръка и да хване кафеза или каквото и да е това нещо долу, намиращо се в ямата.

Въжето се затегна около гърдите му.

– Пригответи се, Марк – каза Хол.

Той се разлюля до отвора. Въжето се обтегна и го задържа, като малко го повдигна. Той увисна под отвора на гробницата и почувства как тялото му се поклаща към центъра ѝ. Изведнъж тялото му слезе надолу, след което отново спря.

Над него Хол викаше.

– Внимателно, бе! По-бавно! Нека да го свалим полека! Не толкова бързо!

Вонята се надигна и го удари, поглъщайки го, замайвайки го. Тя проникваше през плата и той започна да потъва в нея. Коремът му го удари в лицето, след това пропадна на там, накъдето няма край. Устата

му се изпълни с повръщано, което той упорито твърдеше, че няма и се задържа там заради шала му. Той бе заслепен и неориентиран. Едва помръдваше ръцете си. Опита се да извика, но никакви думи не излязоха от устата му.

С мъка различаваше зловонната повърхност под себе си и му се струваше, че тя се движи ужасно бързо. Една вълна от нея се надигна и го достигна, след това се намали и изчезна. Видът ѝ бе мазен и отвратителен, а вонята се стичаше от нея. Надигна се нова вълна, удари се в отсрещната стена на гробницата и се изви, но не както би се извила водата, а бавно, свободно, тромаво. Усещаше се силата, която се таи в нея. След това тя отново се върна и отново се протегна към него и този път го удари. Тя се изкачи по тялото му, покри го и го измокри целия със същността си. Той вдигна ръцете си и с ужас се опита да освободи очите си от полепящата се по тях гнилота. Стомахът му се надигна и се завъртя. Той повръщаше бавно, но в действителност не изхвърляше нищо, защото вече нищо не бе останало.

Виждаше замъглено и имаше ужасното усещане, че се бе изгубил в нещо чуждо, което бе извън битието на обикновения живот. Не усети натиска на въжето, когато другите започнаха да го издигат. Едва когато някакви ръце се протегнаха и го изкараха през отвора на гробницата на чист въздух, той осъзна, че е освободен.

Краката му усещаха нещо твърдо, а колената му бяха превити под него. Той се просна бавно. Все още му се гадеше. Някой чистеше лицето му. Друг пък каза: „Вече си добре, Марк. Измъкнахме те отвътре.“

Обади се някой друг: „Не е мъртъв, казвам ви. Все още е жив. Не е чудно, че онези източени малки копелета се плашат да слязат долу. Те ни изиграха, казвам ви, метнаха ни.“

Той се опита да се изправи на колена. Някой го поля с кофа вода. Опита се да проговори, но пропития с повръщано и усмърдян от вонята шал все още покриваше устата му. Някакви ръце го отвързаха и най-после лицето му бе свободно.

Той видя пред себе си лицето на Гиб. Устата му се мърдаше.

– Каква бъркотия – каза той. – Бързо му махайте дрехите. Да го свалим надолу по стълбите и направо във ведрото. Имаме топла вода и сапун.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Куун и Оливър бяха седнали на ръба на ведрото.

– Казвам ти – каза Оливър – нека да се откажем. Тия от замъка знаеха много добре какво ще им се случи, ако самите те отидат в гробницата. Те знаеха, че онова нещо там още не е умряло.

– Не, то е умряло – каза Снивли. – То изгнива пред очите ни. Това е магия. Точно така. Гробницата е омагьосана.

– Но ти не можеш да омагьосаш гробница! – възрази Оливър. – Ти не можеш да омагьосаш нещо. Виж, човек или живо същество със сигурност можеш, но не и нещо, направено от камък.

– Трябва да измислим някакъв друг начин – каза Гиб. – Разгледах стоманения тиган, който имаме. Може да използваме дръжката му, за да я сгорещим, да я извием като кука.

– Отиди да се пробваш с куката – каза Хол – и всичко ще се случи пак по същия начин. Звярът – мъртъв или не – не иска да ни позволи да измъкнем онзи предмет от там.

– Да сте мяркали Големият Корем, Лисицата или някой друг от тях? – попита Корнуол.

– Не – каза Хол. – Претърсихме целия замък, но не ги открихме никъде. Явно са в някакво скривалище.

– Ако се наложи – каза Корнуол – ще трябва да претърсим мястото камък по камък. Ние имаме уговорка с обитаващите замъка. Равнината наоколо е пълна с Адски Хрътки. Ще се наложи сами да се оправяме.

– Какво ви кара да мислите, че те изобщо възнамеряваха да спазят уговорката? – попита Снивли. – Те се опитаха да ни използват. По някаква причина, те искаха това нещо да бъде извадено от гробницата и биха направили всичко, за да...

– Можем да разрушим гробницата – каза Гиб. – Вярно, ще ни отнеме малко време, но...

– Мисля, че вече съм напълно чист – каза Корнуол. – Май е време да излизам оттук. – Би ли ми подала панталоните?

Мери направи недоволна физиономия, оглеждайки импровизираните проснати панталони.

– Те не са сухи – каза тя.

– Тогава ще ги нося мокри – каза Корнуол. – Трябва най-после да започнем да правим нещо. Може би Гиб е прав. Нека да разрушим

гробницата.

– Защо трябва да продължаваме да се занимаваме с това? – попита Хол. – Можем да си пробием път през Адските Хрътки. След като гигантът им умря, те много се уплашиха. Вече няма да са толкова смели.

– Ти имаш само две дузини стрели – каза Гиб. – След като ги свършиш, няма откъде да вземеш други. Тогава ще останат само мечът на Марк и моята брадва.

– И мечът и брадвата са много добри – каза Снивли. – Никога не можете да намерите нещо по-добро.

Куун падна във ведрото. Корнуол го извади за козината на врата му, прехвърли го над ръба и го пусна на земята. Куун се отърси и изпърска всички с миризливата, сапунена вода.

– Ето ти панталоните – каза Мери и ги подаде на Корнуол. – Вече ти казах, че не са сухи. Ще вземеш да умреш от студ.

– Благодаря ти – каза той. – След малко вече ще бъдат сухи.

– Добрата, вярна вълна – каза Хол. – Никой досега не е пострадал, че я е носил мокра.

Корнуол се измъкна от ведрото и намъкна панталоните си.

– Мисля, че трябва да поговорим за това – каза той. – В тази гробница има нещо, което тия от замъка искат. Ако наистина това е толкова важно за тях, то е почти сигурно, че ще е важно и за нас. Затова ми се струва, че трябва да го извадим от там и да видим какво представлява. След това ще намерим Големия Корем, а също и другите където и да се намират и ще си поговорим с тях. Но преди да сме извадили това, което се намира в гробницата, няма да можем да разговаряме както трябва с тях. Може, разбира се, това да не ни донесе нищо добро, защото ще бъде малко гадничка работа, но...

– Може да има и друг начин – каза Оливър. – Рогът от еднорог – този, който Мери има. Магия ще се изправи срещу магия.

Снивли поклати глава.

– Не съм сигурен, че ще свърши работа. Магията се проявява по специфичен начин...

– Просто се колебаех дали да го спомена – извини се Оливър. – Това, разбира се, не е място, където трябва да се изпрати такава прекрасна дама...

– За нищо на света не и тя – изсумтя Корнуол. – Ако си мислите, че наистина има някакъв шанс, дайте ми рога и аз пак ще опитам.

– Но той няма да проработи с теб – каза Оливър, – а само с Мери. Тя трябва да бъде.

– В такъв случай, ще се наложи да разрушим гробницата – каза Корнуол. – Поне докато някой друг не измисли нещо по-добро. Казвам ви, Мери няма да слезе там долу в гробницата.

– Я сега ме чуй – каза Мери. – Нямах право да казваш това. Не можеш да ми казваш какво да правя. Аз съм част от тази група и претендирам за правото си да направя от своя страна всичко, което е по силите ми. Нося този рог от мили насам, а той определено не е от нещата, които са удобни при пътуване. Ако наистина той може да помогне...

– Но от къде можеш да знаеш, че той ще свърши някаква работа? – извика Корнуол. – Какво ще се случи, ако не проработи? Какво ще стане, ако ти отидеш там, долу и...

– Ще поема риска – каза Мери. – След като Оливър мисли, че ще проработи, ще се опитам да го направя.

– Нека аз първо да се опитам – каза Корнуол.

– Марк – каза Хол, – нямаш основания да правиш това. И Мери има правото да се опита. Можем да я пуснем долу и ако долу има някакво движение или каквото и да е, можем да я извадим моментално.

– Но долу е толкова лошо! – каза Корнуол. – Просто е ужасно. Воинята е всепоглъщаща.

– Ако работи – каза Оливър, – това ще се разбере веднага. Можем само да я пуснем вътре и веднага след това да я извадим...

– Но тя никога не може да го изтегли сама – каза Корнуол. – Може да е прекалено тежко. Може да не успее да го хване, както трябва. Може да не успее да го задържи, дори и отначало да го е хванала.

Корнуол погледна към Мери.

– Наистина ли искаш да опиташ? – попита я той.

– Не, разбира се, че никак не ми се иска – каза тя. – И ти самият не искаше, но го направи. Както и да е, аз съм готова да го направя. Моля те Марк, нека да опитам.

– Надявам се да проработи – каза Снивли. – Но не ми се иска да ви казвам какви са изгледите.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Този път промениха нещата. За Мери направиха седалка, приличаща на детска люлка и то по такъв начин, че да я предпазва и отпред, което осигуряваше сигурността ѝ. Обвиха рога с въже, така че да се провесва през рамото и да не се налага тя да го държи, което би било твърде неудобно. По този начин ръцете ѝ оставаха свободни и тя без проблеми можеше да държи куката, която бе завързана на едно друго въже, което минаваше през още една макара.

Най-накрая настана време за опита.

– Роклята ми – каза Мери. – Нямам друга. Ще я изцапам.

– Глупости – каза Хол. – Ще я изперем.

– Въпреки всичко, може да не успее да я изпера – изплака Мери.

– Тогава, я съблечи – каза Снивли. – Слез долу, облечена само в собствената си кожа. Никой няма да има нищо против.

– Не! – каза Корнуол. – Не за Бога. Няма да го позволя.

– Снивли – каза остро Хол, – ти отиде твърде далеч. Вярно, че скромността не е нещо, от което да разбираш, но...

– Трябва да го извиниш – обърна се Гиб към Мери. – Той нямаше откъде да знае.

– Нямам нещо чак толкова против – каза Мери. – Роклята ми е всичко, което притежавам. Ако никой не възразява, то...

– Не – каза Корнуол.

– Но ти почувства моята голота... – каза му меко Мери, гласът ѝ бе нисък и пътен.

– Не – каза Корнуол с давящ се глас.

– Докато ти си във ведрото, аз ще изпера роклята ти – предложи Оливър. – Ще направя всичко, което е по силите ми, ще използвам много сапун...

– Мисля – каза Снивли, – че това са пълни глупости. Тя ще се изцапа. Това гадно, мръсно разложение ще я залее цялата. Рогът няма да проработи – само почакайте и ще видите, няма да проработи.

Те сгънаха роклята и я завързаха. Около устата ѝ завързаха плат, потопен в оцет, който Оливър след дълго претърсване откри в кухнята на Замъка. Надяваха се това да помогне срещу вонята.

След това плавно я спуснаха през отвора. Изгниващата материя се надигна моментално, след което веднага се успокои. Те я свалиха по-

надолу. Отвратителната яма се движеше неспокойно, като че ли бе ранено животно, предсмъртно треперещо, но все още спокойно.

– Работи – каза Гиб през зъби. – Рогът върши работа.

Корнуол се провикна към Мери.

– Засега върви добре. Наведи още куката. Пригответи се. Ще те свалим още на около фут.

Тя се наведе с куката, насочена към клетката.

– Свалете я още по-надолу. В момента е точно над него.

Тогава вече всичко бе готово. Куката се плъзна под две от металните ленти и се закачи за тях. Гиб, който държеше въжето, на което бе закачена куката, започна да го тегли.

– Хванах го – извика той.

Корнуол изтегли въжето, на което бе завързана Мери и внимателно я издигна. Протегнаха се ръце и я извадиха на сигурно място.

Тя се залюля, когато краката ѝ докоснаха твърда земя и тогава Корнуол простря ръце, за да я хване. Той махна парцала от устата ѝ. Със сълзи в очи, тя погледна нагоре към него. Той изтри сълзите ѝ.

– Беше лошо – каза тя. – Но ти знаеш. Ти вече бе там, долу. А пък и при мен не бе толкова лошо, колкото при теб.

– Нали всичко ти е наред?

– Ще се оправя – каза тя. – Миризмата...

– За щастие след малко се махаме от тук. Остава ни само да извадим онова нещо от там – той се обърна към Гиб. – Какво е това?

– Не знам – каза Гиб. – Никога досега не съм виждал нещо подобно. Нека да го извадим, преди нещо да се случи.

– Почти достигна отвора – каза Хол. – Приближава се. Звярът става неспокоен.

– Ето го! – извика Оливър.

То висеше на края на въжето, а от него капеше слуз. Не беше клетка, нито пък сфера. Само горната му част го наподобяваше.

– Бързо! – предупреди Хол. – Протегнете ръце и го изтеглете. Звярът е на път да направи буря.

Вълна от съдържанието на гробницата се надигна над отвора. Тя се преви, пречупи се и покри с един пласт мръсотия ръба на отвора.

Корнуол се протегна, за да захване предмета, който се люлееше на куката. В него имаше нещо човешко. Клетката оформяше главата, приличното на резервоар тяло бе цилиндрично, около два фута в диаметър и четири фута по дължина. От тялото висяха три метални структури, които вероятно бяха краката. Нямаше никакви ръце.

Хол сграбчи единия от краката и започна да го тегли през отвора, Корнуол сграбчи другия и заедно те успяха да го изтеглят от гробницата. Нова вълна се надигна над отвора ѝ. Зловонната маса се издигна над платформата, която се намираше над гробницата.

Те побягнаха надолу по стълбите, отправяйки се към двора. Гиб и Хол влачеха предмета, който извадиха от гробницата. Едва когато достигнаха двора, те го поставиха на краката му и се отдалечиха. За момент то остана там, където го бяха оставили. След това направи крачка, поспря се за секунда и отново пристъпи. Бавно се обърна и завъртя главата си така като че ли искаше да ги погледне, макар че като че ли нямаше очи или поне такива не се виждаха.

– То е живо – каза Мери.

Те го наблюдаваха захласнати, докато то стоеше, без да помръдва.

– Имаш ли някаква представа – попита Хол Снивли – какво, за Бога, е това?

Снивли поклати отрицателно глава.

– Изглежда, че всичко му е наред – каза Гиб. – Като че ли не ни е ядосано.

– Нека да почакаме малко – предупреди Хол, – за да се уверим напълно, че е така.

Главата му представляваше клетката, в която се носеше някакво ярко кълбо, което имаше склонността да просветва. Клетката се намираше върху тялото с вид на резервоар, а самото то бе снабдено с безброй малки дупчици, които приличаха на такива, направени с игла върху нокът. Краката не определяха дали съществото има предница или задница. По общо мнение те решиха, че то може да върви във всички посоки. Изглеждаше направено от метал, но нямаше никакви доказателства за това.

– Синът на Звяра на Хаоса – умозрително каза Корнуол.

– Може би – каза Хол. – Дали е синът, духът... Кой знае?

– Обитателите на Замъка сигурно знаят – предположи Мери. – Те бяха тези, които знаеха за неговото съществуване.

Все още нямаше и помен от тях.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Окъпаха се, изпраха си дрехите, сготвиха вечерята и я изядоха. От време на време се прокрадваше слабо зловоние, идващо от гробницата, но ако се изключи това, всичко друго бе спокойно. Конете методично си похапнаха от купчината старо сено, натрупано в единия ъгъл на двора. Прасетата продължаваха да ровят тук или там, а пилетата бяха престанали да крякат и бяха отишли да спят.

Засега не се бе появил никой от обитателите на замъка.

– Започвам да се притеснявам за тях – каза Корнуол. – Може нещо да им се е случило.

– Ами, те само се крият – каза Снивли. – Сключиха сделка, която знаят, че не могат да изпълнят, затова сега се крият и ни чакат да си тръгнем. Опитват се да ни разкарат.

– Значи според теб – каза Мери, – те не могат да ни помогнат срещу Адските Хрътки?

– Никога не съм мислил, че ще могат – каза Снивли.

– Наоколо все още е пълно с тях – каза Гиб. – Преди залез слънце се изкачих на една от кулите и те си седяха наоколо. Седят си там и чакат.

– Какво ще правим, тогава? – попита Оливър. – Не можем да чакаме вечно.

– Ще чакаме и ще наблюдаваме – каза Корнуол. – Нещо може да се промени.

Когато настана нощ, луната се появи на изток. Хол натрупа още дърва в огъня и пламъците се издигнаха високо. Нещото, което бяха извадили от ямата, обикаляше неуморимо из двора, другите се бяха изтегнавали край огъня.

– Чудя се, какво ли не му е наред на Тин Бъкет – каза Хол. – Като че ли нещо му се върти в главата. Възбуден е от нещо.

– В момента се учи да се ориентира – каза Гиб. – Изведнъж бе преместен в някакъв нов свят и той не е сигурен, че го харесва.

– Според мен има нещо повече – каза Хол. – Изглежда ми загрижен. Предполагате ли, че той знае нещо повече от нас?

– Ако знае – каза Снивли, – надявам се да го запази за себе си. И без него достатъчно неща ни притесняват. Ето, например, сега сме затворени в някаква си рушаша се, древна каменна купчина, чиито

собственици се крият, вероятно в някакво подземие. А пък Хрътките ни причакват отвън. Те знаят, че ще ни се наложи да излезем по някое време и когато ние го направим, те ще са там, наточили зъби.

Корнуол се изправи на крака.

– Ще се изкача на стената – каза той, – за да видя какво става.

– Вляво има стълби, но бъди много внимателен, защото камъкът е изтърган и хлъзгав – каза му Гиб.

Изкачването бе дълго и стръмно, но най-накрая той успя да достигне до бойницата. Там имаше парапет – около три фута, а камъните бяха пред разпадане. Когато протегна ръката си, за да я постави на стената, някакво малко камъче се отхлаби и полетя надолу към рова.

Земята, която се простираше около замъка, бе покрита с лунна светлина и сенки. И ако там имаше Хрътки, той осъзна, че ще му е много трудно да ги види. На няколко пъти му се стори, че различава някакво движение, но не беше сигурен.

От север подухваше студен бриз и той потрепери от него. Има нещо повече от вятъра, каза си той, което може да накара един мъж да потрепери. Долу, край огъня, той не бе осъзнал това, но сега тук, на върха на стената, можеше да си позволи да бъде честен със себе си. Те бяха в капан, той го знаеше и засега от него нямаше никакъв изход. Знаеше, че ще е пълна глупост, да се опитат да си пробият път само с един меч, една брадва и лък, който имаше в най-добрия случай около две дузини стрели. Това бяха всички оръжия, които притежаваха. Вярно, че мечът бе магьоснически, но пък мечоносецът не бе добър. Имаха експерт по лъковете, но пък какво можеше да се направи той само с лък без стрели? Здрав мъж, с брадва в ръка, но той бе доста дребен и щеше да падне още при първото решително нападение на някоя Хрътка.

Някъде там, в тъмната равнина нещо бе изплашило една черна птица и тя бе полетяла. Цвъртейки, тя летеше над земята и отчаяно размахваше крила. Там имаше нещо, което я бе изплашило, каза си Корнуол. Най-вероятно бе равнината да е изпълнена с наблюдаващи Хрътки.

С отдалечаването на птицата в тъмнината, цвъртенето намаляваше, отслабваше. Когато то заглъхна, се появи един нов звук, който Корнуол с напрегане успяваше да чуе. Той бе нежен и мек и приличаше на цвъртенето на щурец. Докато го слушаше, усети как в него се надига паника, защото му се струваше, че и преди го е чувал. Сега цвъртенето премина в друг звук, който по-скоро като че ли бе старият, но малко променен. В него вече се долавяше нотката на слабо тръбене. И тогава той веднага си спомни къде го бе чул – нощта, преди да достигнат до бойното поле.

Треперливото тръбене прерасна във вой, който наподобяваше плача, извиращ от сърцето на някакво изплашено същество, намиращо се там в тъмнината. Воят се извисяваше и спадаше, а в него имаше някаква прикрита лудост, изразена в дива, ужасна музика, която вкочаняваше кръвта на човека, който я чуеше.

Черният тръбач, каза си Корнуол, отново Черният Тръбач.

Зад себе си той чу звука, издаден от някакво малко камъче, което се бе отчупило и полетяло надолу към вътрешната част на стената. Той веднага се обърна и видя едно малко кълбо, изпълнено със слабо излъчваща се светлина, да се издига плавно нагоре. В моментен страх отстъпи назад с ръка на дръжката на сабята, но се отпусна, когато се досети, че това е Тин Бъкет, който бавно и внимателно се изкачваше по хлъзгавите стълби.

Най-накрая съществото достигна до бойницата. Металическото му тяло проблясваше на лунната светлина, а светещото кълбо, намиращо се в главата-клетка, блещукаше приветливо. Корнуол забеляза, че Тин Бъкет притежава някакви заченки на ръце, въпреки че ръце не бе точната дума. Няколко прилични на въже пипалца вече бяха пораснали или пък се бяха провряли през малките дупчици, намиращи се по тялото му.

Тин Бъкет бавно се приближи до него. Марк отстъпваше назад, докато не достигна парапета и просто нямаше как повече да отстъпва. Тин протегна едно от пипалата си и го постави върху едното му рамо по изненадващо нежен начин. Изви другото във формата на дъга и показва равнината, намираща се отвъд стената. След това изви към себе си последната му четвърт във формата на буквата „Z“. „Z“-то трептеше подчертано и нетърпеливо, сочейки към тъмнината, намираща се отвъд замъка.

Тръбенето бе престанало. Но сега бе заместено от една ужасяваща тишина. „Z“-то сочеше равнината.

– Ти си луд – взмути се Корнуол. – Това е мястото, където няма да отидем.

Буквата „Z“ настояваше. Корнуол поклати глава.

– Може би те разбирам погрешно – каза той, – може би имаш нещо друго предвид.

Друго пипало се изви, твърдо посочвайки към стълбите, водещи надолу.

– Добре, добре – каза му Корнуол. – Нека да слезем долу и да видим дали ще можем да си изясним нещата.

Той се отдалечи от парапета и внимателно заслиза надолу по

стълбите. Тин Бъкет го следваше отзад. Когато групата, разположила се около огъня, ги видя да идват двамата, веднага се изправи на крака. Хол се отдалечи от огъня и ги почака, докато слязат на двора.

– Какво става? – попита той. – Да не би да имаш някакъв проблем с нашия приятел?

– Не мисля, че това е проблем – каза Корнуол. – Той се опитва да ми каже нещо. Като че ли се опитва да ни предупреди да напуснем замяка. А също така чух и Черния Тръбач.

– Черният Тръбач ли?

– Да, трябва да си го спомняш. Чухме го нощта, преди да намерим останките от бойното поле.

Хол потрепери.

– Нека да не казваме на другите. Да не споменаваме за Тръбача. Сигурен ли си, че го чу? Тук не чухме нищо.

– Сигурен съм – каза Корнуол. – Сигурно звукът не се е чул надалеч. Но този тук настоява да направим нещо. Мисля, че иска да си тръгваме.

– Но ние не можем – каза Хол. – Не знаем какво има там, отвън. Може би сутринта...

Тим Бъкет тежко се отправи към вратата и се закова пред нея. След това дузина пипалца се измъкнаха от тялото му и се задържаха неподвижно, сочейки вратата.

– Знаеш ли – каза Хол, – мисля, че наистина иска ние да си тръгнем.

– Но защо? – попита Гиб, който точно се бе приближил и бе уловил последните му думи.

– Може би той знае нещо, което ние не знаем – каза Хол. – Струва ми се поне доколкото си спомням, че това вече го казах преди няколко дни.

– Но отвън има Хрътки – каза Мери.

– Съмнявам се – каза Оливър, – че той би искал да ни нарани по някакъв начин. Ние го измъкнахме от ямата и той сигурно ни е благодарен.

– А ти откъде знаеш, че той е искал някой да го извади от ямата? – попита Снивли. – Може би не сме му направили никаква услуга и той ни е сърдит.

– Мисля, че – каза Корнуол – във всички случаи трябва да приготвим конете и да ги оставим до портата. Така ще бъдем готови за всичко, което се случи.

– А ти какво очакваш да се случи? – попита Снивли.

– Как може някой от нас да знае? – каза Хол. – Може нищо да не се случи, но нека да направим поне това.

Гиб и Оливър вече бяха при конете и им слагаха юздите. Другите бързо се надигнаха и отидоха да ги оседлят, за да подредят пакетите върху тях.

Но нищо не се случи. Откъсването от сеното, с което конете се хранеха, сега ги бяха направили неспокойни и те тъпчеха с копитата си по земята и тръскаха глави. Тин Бъкет седеше спокойно до огъня.

– Погледнете го – каза отвратен Снивли. – Той бе причината за цялата тази врява, а сега ни отбягва. Седи си със себе си. Наблюдава огъня. Не ми казвайте, че очаква нещо да се случи. Той просто обича да си прави шеги, това е то!

– Може би все още не е времето нещо да се случва – каза Гиб тихо. – Може би все още не е време да потегляме.

След това, съвсем ненадейно настана време да тръгват.

На източния хоризонт се появи огнено колело. То съскаше и реवेशе, а когато достигна зенита си, където се обърна и потегли обратно към замъка, ревът му премина във вик. Яркостта му затъмни луната и освети двора в страховита светлина. Каменните стени на замъка и всичките пукнатини до тях се очертаваха ясно от заслепяващата светлина. Замъкът приличаше на рисунка, направена с твърд молив, очертана съвършено с бяло и черно. Корнуол и Гиб се втурнаха към колелото, което издигаше вратата на замъка, а Хол изтича след тях да им помогне. Те се напрегнаха и вратата със скърцане се помръдна нагоре. Огненото колело се приближаваше надолу. Виковете и яркостта му като че ли изпълваха света до пръсване. Около него се разпространяваше огромна топлина. То се завъртя над замъка и почти засегна най-горните му кулички, след което се обърна към небето и всичко се започна отново. Конете, които сега вече не бяха завързани, се втурнаха из двора, цвилейки от ужас. Един от тях се препъна и, изгубил баланс, премина през огъня и навсякъде се разхвърчаха горящи клони.

– Вратата е достатъчно висока – каза Корнуол. – Нека да уловим конете.

Но конете изобщо не възнамеряваха да бъдат уловени. Насъбрали се заедно и цвилещи от ужас, те се отправяха към портата. Корнуол скочи към един от тях, опитвайки се да го хване за юздата. Докосна я и се опита да я задържи между пръстите си, но тя се изплъзна. Предното копито на някакъв кон го удари в ребрата и го изхвърли настрана, плюещ

и падащ. Виещ от яд и разочарование, той се изправи на крака. Видя, че конете в момента преминаваха по моста и се отправяха към равнината. Ремъците, които затягаха пакетите върху седлото, на един от тях се охлаби и те се разлетяха на всички страни, докато конят се мъчеше да се отърве от тях.

Хол буташе ръката на Корнуол и викаше: „Хайде да вървим. Да се махаме от тук.“

Другите вече бяха наполовина преминали моста. Куун ги водеше. Той диво тичаше напред, а опашката му се полюшваше ниско над земята.

– Виж само как изчезва – каза Хол отвратен. – Куун винаги е бил страхливец.

Равнината бе осветена така, като че ли слънцето бе на небето. Наситеността на лъчите, които излъчваше огненото колело, си правеше смешни закачки със сенките, превръщайки мястото в бленуваното място на някой луд.

Корнуол усети, че тича, без изобщо съзнателно да го е решил. Тичаше, защото и другите тичаха, защото не му оставаше нищо друго, защото тичането бе единственото разумно нещо, което му оставаше да направи. Точно пред него, по някакъв много странен начин се придвижваше Тин Бъкет. Корнуол с изненада забеляза, че в момент като този той се чудеше как метално същество като това успяваше да се справи на три крака. Три, каза си той, бе ужасно недодялано число.

Нямаше никакъв знак от конете или пък от Адските Хрътки. Разбира се, че тук няма да има Адски Хрътки, каза си той. Те са започнали да се измъкват, още, когато са се появили първите признаци за нашествието на Огненото Колело. С усмивка, той си представи как те няма да престанат да тичат още няколко дни.

Изведнъж забеляза, че точно пред него, другите се спъват, пропадат и изчезват. Те са пропаднали в нещо, мислеше си той, пропаднали са в някакъв капан. Опитва да престане да тича, но дори и, когато го направи, изведнъж замаята изчезна изпод краката му и той потъна в нищото. Нищото се оказа само в продължение на няколко фута и изведнъж той се приземи върху гърба си, останал без дъх.

Снивли, паднал на една страна, скимтеше:

– Този несръчен Бъкет, падна точно върху мен. С мъка се надигна и седна.

– Всичко ми е наред – каза той. – Но какво се случи?

– Пропаднахме в една дупка – каза Мери.

Лазейки на ръце и крака, Хол се приближи.

– Май ще е най-добре да поостанем тук – каза той. – Тук сме се скрили много добре.

– А там горе има половин дузина колела – каза Мери.

– Не ми се вярва – каза Хол, – че те са тук заради нас. Струва ми се, че те се интересуват от замъка.

– Конете избягаха – каза Гиб отнякъде, скрил се в някаква сянка – и продуктите ни изчезнаха с тях. Останали сме съвсем без нищо посред пустинята.

– Те изхвърлиха някои пакети – каза Оливър, – така че можем да спасим малко храна.

Агонизиращият глас на Снивли премина в спривавост.

– Махай се от мен, ти, купчина желязо! Остави ме да се изправя!

– Май ще е по-добре да отида и да видя какво му има – каза Хол.

Корнуол се огледа наоколо. Стените на ямата, дупката или каквото и да беше това, се издигаха на височина пет фута, а може би и повече над нивото на пода и им даваха убежище срещу въртящите се огнени колела.

Той изпъзля към стената, в посока, на която се намираше замъкът и внимателно се надигна, за да погледне как се развиват нещата. Както Мери бе казала, сега там имаше повече колела. Те кръжаха над замъка, който се отличаваше от останалия пейзаж по ярката светлина, която го осветяваше. Ревът им бе преминал в плътно бръмчене, което разтърсваше тялото и проникваше надълбоко в главата. Докато той наблюдаваше, една от малките кулички на замъка се поклати и падна. Смилашото хрущене на падащи камъни се разпознаваше ясно сред бръмченето на колелата.

– Те са пет – каза Мери. – Имате ли някаква представа, какво всъщност са те?

Той не й отговори, защото нямаше откъде да знае. Магия, мислеше си той отначало, но след това се напъна да измисли нещо друго, сещайки се как му се присмя Джоунс, когато всичко, което не разбираше, обясняваше с някаква магия. Отговорът не трябваше да се търси измежду нещата, оставени от човека, защото в нито една древна книга, която той бе чел, не се споменаваха за нещо подобно – макар че, почакай малко, каза си той, почакай само за малко, по дяволите – имаше нещо написано и то се намираше на най-необичайното за тази цел място. В книгата на Езекиил, първа глава. Той се опита да си припомни какво бе написано там, но не можа, въпреки че осъзнаваше, че там освен огнени

колела бяха описани и много други неща. Трябваше, каза си той, да прекарам повече време с Библията, отколкото с разни древни ръкописи.

Колелата се бяха наредили в кръг, точно над замъка и се въртяха бързо едно след друго. Те все повече се приближаваха едно към друго, докато накрая заприличаха на един огромен, въртящ се огнен кръг, надвиснал над древната сграда. Когато огненият кръг увеличи скоростта си, намалявайки своя диаметър, плътното бръмчене премина във фееричен вой, а кръгът обви целия замък.

Кули и кулички се рушаха, а под воя можеше да се дочуе звука от смилещото срутване, предизвикано от падащите блокове зидария. Огненото колело изхвърляше сини светкавици, а шумът на гръмотевицата така се удряше в земята, че тя се поклащаше и люлееше.

Инстинктивно Корнуол вдигна ръце, за да предпази главата си, но заслепен от гледката, не можа да я наведе. Мери се гушеше някъде отдалеч до него. Някой – най-вероятно Снивли – пищеше от ужас.

Въздухът бе изпълнен с мълнии, изпращани от горящото колело. Цялата земя се тресеше, а шумът бе толкова силен, че изглеждаше като че ли самият той улавяше всеки в своята хватка.

От средата на огнения кръг се издигаше огромен облак. Докато го наблюдаваше, изведнъж Корнуол, осъзна, че в действителност това бе прахът на разбитите камъни, които се издигаха през кръга, както се издига пушекът през комина.

И изведнъж всичко свърши. Огненото колело се издигна нагоре и се раздели на пет по-малки огнени колела, които бързо се насочиха нагоре, след което се извиха и се отпавиха на изток. След секунди вече нямаше и помен от тях.

Също толкова бързо и светът възстанови своята тишина. Сега единственото, което се чуваше, бе идващото от могилата натрупани камъни тракане и хрущене, което улягащата зидария издаваше. Там някога се намираще Замъкът на Звяра на Хаоса.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Късно следобяда на третия ден, те попаднаха на вода. Характерът на земята се бе променил. Оголената пустиня на Поразената Равнина най-после бе отстъпила пред все още сухата, но вече по-плодородна планинска част. Първият ден, следобяд, те видяха в далечината огромните сини очертания на Мъгливите Планини, а днес, когато преминаха покрай малкия поток, планините изглеждаха на не повече от един ден път. От равнината изведнъж се стигаше до планинската верига, като че ли достигаща до небето.

Вторият ден, преди обяд останаха без вода, защото тази, която бяха намерили сред нещата, които бягащите коне бяха изоставили, се съдържаше само в една съвсем малка кожена чанта. Няколко часа напразно се опитваха да намерят достъп до кладенеца, намиращ се в двора на замъка, но той бе затрупан от падналите камъни и начупените отломки.

Запалиха лагерния огън и в момента приготвиха вечерята.

– Ще има достатъчно само и за закуска, след което приключваме – каза Мери. – В момента привършваме последната част от житената каша.

– Скоро ще попаднем на дивеч – каза Хол. – Вярно, че той ще ни е недостатъчен, но поне няма да гладуваме.

Снивли слезе по хълма и се настани край огъня.

– Нищо интересно – каза той. – Пребродих наоколо. Не видях абсолютно нищо. Никакви следи, дори стари. Никакви следи, от нищо. Ние сме единствените живи същества, които са дошли до тук. А и това не трябваше да се случи. И ние не трябваше да сме тук. Трябваше да се върнем назад.

– Беше все едно, дали ще се върнем или ще продължим – каза Гиб. – Може би по-нататък ще намерим нещо. Пък и все още носим бравдата на Древните.

– Древните... – каза Снивли. – Ако изобщо ги намерим, те ще вземат твоята скъпоценна бравдичка и ще смачкат черепите ни с нея.

– Престани да се оплакваш, Снивли – обади се Хол. – Вярно, че нямахме голям късмет. Изгубихме конете си и почти всичките си провизии, но успяхме да се измъкнем от цялата тази рутина на замъка без драскотина, а това е повече, отколкото можехме да очакваме.

– Да – каза Снивли – и сигурно, когато Този, Който Пази

Планината дойде и ни вземе всичките неща и обувки, ти щеше кажеш, че сме се отгървали много леко и че сме големи щастливци, че не...

– О, престанете – извика Мери. – Престанете това каране. Тук сме, нали сме тук? И все още сме живи, нали? Даже успяхме да намерим вода, преди да почувстваме нейната липса.

– Аз съм жаден – каза Снивли. – Не знам за вас, но аз бях толкова жаден, че направо плюех прах.

Бъкет се приближи полека към огъня и спря. Той застана там, без да прави нищо.

– Искане ми се – каза Гиб – да можех да разбера този. Той не прави нищо. Не може да говори, а не съм и много убеден, че даже чува.

– Не забравяй – каза Корнуол, – че той бе този, който ни предупреди за замъка. Ако не бе го направил, щяхме да сме неподготвени...

– А също така не забравяй – продължи Хол, – че той носеше повече запаси, отколкото всичките ние успяхме да спасим. Той развя тези негови въжета, които използва за ръце и сграбчи пакетите...

– Ако не беше той – възмути се Снивли, – изобщо нямаше да си навличаме тези неприятности. Тези колела бяха заради него, казвам ви. Каквито и да бяха, те не биха се занимали с нас или с онази купчина тъпанари, обитаващи замъка. Ние изобщо не бяхме важни за тях. Те се интересуваха от Тин Бъкет и Звяра на Хаоса. Те искаха да уловят именно тях.

– Ако не бяха колелата – каза Гиб, – ние все още щяхме да сме приковани към замъка. Колелата изплашиха Хрътките, а и нас малко, но все пак всичко бе за нашето добро.

– Смешно е – каза Оливър, – как безпроблемно си говорим за колелата. Преди бяхме толкова изплашени, а сега ги споменаваме като че ли са нещо обикновено. Те бяха нещо, което не разбирахме и което ни плашеше, нещо напълно непознато, за което няхмахме никакви знания, а сега изведнъж като че ли разгадахме цялата им мистериозност и заговорихме за тях, като за нещо, което си съществува и което се среща едва ли не на всеки ъгъл.

– Цялата работа – каза Хол, е, че ни се случиха прекалено много неща. Свикнахме на толкова различни, странни неща, че вече не им обръщаме внимание. Всеки достига до един момент, когато преставя да се чуди и започва да възприема необичайното като нещо обичайно. Там, където живяхме всички досега, животът ни бе много обикновен. Дните течаха и не се случваше нищо необикновено, а когато се случеше нещо съвсем малко, ние се задоволявахме с него. Бяхме привикнали просто

нищо да не се случва. А сега, в това пътуване, свикнахме на странните неща, които ни заобикалят и те започнаха да ни се струват нещо обичайно. Изобщо дори не се чудим какво представляват. Може би нямаме време да се чудим.

– Аз дълго време си мислех за колелата – обади се Корнуол – и съм склонен да се съглася със Снивли и неговото твърдение, че тяхната цел е Бъкет или Звярът на Хаоса. По-вероятно ми се струва това да е Звярът на Хаоса, защото е малко вероятно те или тези, които са ги изпратили да са знаели, че той е мъртъв. А пък е още по-малко вероятно те да са знаели, че Бъкет изобщо съществува.

– Те може би – възрази Снивли – по някакъв начин са могли да пресметнат времето. Ако са знаели за Звяра, то те са могли да предположат времето, когато той ще мъти.

– И всичкото това ни довежда до един въпрос – каза Корнуол, – който не засяга само представата ни за колелата, а преди всичко кой е Звярът на Хаоса и какво представлява Бъкет. Дали Бъкет е друг Звяр на Хаоса?

– Ние нямаме представа как е изглеждал Звярът на Хаоса – каза Гиб. – Може би Бъкет е младият Звяр на Хаоса и когато порасне, ще заприлича на него.

– Може и така да е – каза Корнуол. – В Оксфорд имаше един човек, много известен учен, който съвсем наскоро оповести, че е разработил метод, по който чрез някаква много странна метаморфоза червеят се превръща в пеперуда. Това твърдение звучи много невероятно. Повечето от учените, които го заобикаляха, не се съгласиха с него. Дори му се подиграваха за това негово оповестяване. Но аз предполагам, че той бе прав. Има много неща, които се случват и които ние не можем да обясним. Може би неговият принцип е верен, което значи, че е възможно някога Бъкет да е бил червей, а след време да се превърне в Звяр на Хаоса.

– Предпочитам да не говориш тези неща пред Бъкет – каза Мери. – Така изглежда, сякаш той не е същество като нас, а просто някакъв предмет, който може да бъде обсъждан. Може би той чува, а може и да разбира това, което ти му казваш. И ако това наистина е така, може да го наскърбиш, като говориш така.

– Погледни Куун – каза Оливър. – Виж как дебне Бъкет.

Хол се надигна от седналото положение, което бе заел, но Корнуол се протегна и го сграбчи за ръката.

– Виж – каза той.

– Но Куун...

– Всичко е наред – каза Корнуол. – Те просто си играят игра.

Бъкет бе поставил една от ръцете си да лежи на земята и лекичко движеше края ѝ. Именно това трептене наблюдаваше Куун, Изведнъж Куун се втурна напред, ръката се вдигна в последния момент и вече бе извън обсега му. Куун застина в устрема си и простря едната си предна лапичка към пипалото му. Лапата му я обхвана, след което се обърна по гръб. С втората си лапа започна да се боричка с него. Още едно пипало се протегна и го погъделичка по гърба. Куун пусна първото пипало и, премятайки се през глава, се опита да улови второто.

– Но защо Бъкет си играе с него? – попита Мери. – По същия начин можеш с конец да си играеш с някакво коте. А той дори му позволява да улови пипалото му.

Хол се тръшна на земята.

– Да бъда проклет – каза той.

– Бъкет е човек, въпреки всичко – каза Мери.

– Не човек – каза Корнуол, – защото такова нещо като него никога не би могло да бъде човек. По-скоро бих казал, че има инстинкта за игра, а това го кара да изглежда като малък човек.

– Вечерята е готова – каза Мери. – Бързо я изяжте. Имаме храна, колкото за закуска и с това приключваме.

Куун и Бъкет продължиха да си играят.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

На следващия ден, мислеше си Корнуол, ще продължат към планините, където ще потърсят Древните. А когато ги открият или пък не успеят, какво ще правят? Със сигурност няма да им се иска да обърнат назад и да се върнат по пътя, по който бяха дошли, защото няма да могат да преминат Поразената Равнина без коне, още повече, когато от другата ѝ страна ще ги чакат Адските Хрътки. Никой не можеше да бъде сигурен, че Хрътките ще бъдат там, но вероятността да бъдат там не бе за подценяване.

Той седна на пясъчния хълм, намиращ се до потока и се подпря на един камък. В ляво от него блещукаше лагерният огън и той виждаше силуетите на другите, разположили се около него. Надяваше се, че за момент те няма да забележат липсата му, защото не му се искаше да тръгват да го търсят. По някаква причина, която не можеше да разбере, на него му се искаше да остане малко насаме със себе си. Може би искаше да помисли, но осъзнаваше, че времето, през което мислеше, отдавна бе преминало. Трябваше да се помисли много по-рано – още преди да се бяха втурнали в това невъобразимо пътешествие. Но той знаеше, че ако бяха помислили, преди да тръгнат, изобщо нямаше да потеглят на никъде. Пътуването бе просто импулсивна реакция. Ето например той бе избягал от университета, веднага след като се разбра за страницата от ръкописа. А сега като си помисли, в действителност не бе необходимо да избяга. Имаше хиляди места в района на университета, а и в града, където можеше да се скрие. Измислената необходимост да избяга бе просто повод, за да може да напусне университета и да намери Древните. И от този момент експедицията прерасна във верига от странни събития. Тези, които се присъединиха към нея го направиха, отговаряйки на същия емоционален позив, какъвто и той бе почувствал – позиви, които в лицето на действителността изглеждаха нелогични. Може би едно неосъзнато бягане от еднаквостта на обикновения живот, за който Оливър и Хол говориха преди няколко часа.

Когато дочу звука на мекото шумолене зад себе си, той стана на крака. Беше Мери.

– Чудех се къде ли си – каза тя. – Дойдох да те търся. Надявам се да нямаш нищо против.

– Пазех място за теб – каза той и протегна ръка, за да я упъти към

мястото, където преди се бе разположил, след което седна до нея.

– Какво правиш тук? – попита тя.

– Мисля – каза той. – Чудя се. Чудя се, дали имахме правото да дойдем, а също и какво ще правим отсега нататък. Засега ще продължим напред, за да намерим Древните, но после? А и какво ще се случи, ако не открием Древните? Ще продължим ли напред, втурвайки се от приключение в приключение, просто ей така, заради самото пътуване, за да открием някакви нови неща? Такова развитие на събитията може да ни убие. Досега просто имахме късмет.

– Всичко ще ни е наред – каза тя. – Досега никога не си се чувствал по този начин. Ще открием Древните, Гиб ще им даде брадвата и всичко ще продължи по начина, по който трябва.

– Намираме се далеч от къщи – каза той – и може би няма връщане назад или поне то не е лесно. аз, от моя страна, не възразявам срещу всичкото това. Единственият ми дом бе университетът, а той не беше дом. Университетът не е нищо повече от място, където всички спират за малко. Единствено за Оливър това сигурно не е така. Той живееше на тавана на библиотеката и то в продължение на години. Но Гиб имаше своето блато, а Хол и Куун своето кухо дърво. Дори Снивли имаше своя мина и металообработващ магазин. А ти...

– След като моите осиновители умряха – каза тя, – аз вече нямам дом и за мен вече няма значение къде се намирам.

– И това бе направено импулсивно – каза той. – Просто един безразсъден план, който дойде от никъде. аз се интересувах от Древните – може би това бе нещо повече от просто един академичен интерес, но ми изглеждаше много действителен. Не мога да ти обясня защо. Не мога да разбера, как ме привличат. аз изучих езика им или поне това, за което се знаеше, че е техният език. В действителност никой не бе сигурен, че Древните съществуват. След това попаднах на един ръкопис, където древен пътешественик описваше...

– И ти трябваше да тръгнеш и да отидеш – каза Мери. – Не виждам какъв е проблемът с всичкото това.

– Нямаше да има никакъв проблем, ако само аз бях въввлечен. Ако отшелникът не бе умрял и не бе оставил брадвичката под покровителството на Гиб, ако Гиб не ме бе спасил от вълците, ако Хол не живееше и не познаваше горите и не бе приятел на Гиб, ако Снивли не бе изковал вълшебния меч – ако нищо от това не се бе случило, нямаше да съществува това, което е сега...

– Но то се случи – каза Мери. – И ако не друго, то поне ни събра

дватама заедно. Нямах право да се обвиняваш, защото няма причина да го правиш. Когато ти се опитваш сам да я понесеш, не правиш нищо друго, освен да ни омаловажаваш нас. Нито един от нас не е дошъл тук против волята си. Никой от нас не съжалява, че е дошъл.

– Снивли.

– Ако имаш предвид неговото оплакване, трябва да знаеш, че това просто е начинът, по който той живее – тя подпря главата си на рамото му. – Забрави за това, Марк – каза тя. – Ще продължим напред и ще открием Древните и всичко ще бъде наред. Може би ще успеем да открием родителите ми или поне някакви следи от тях.

– Досега не открихме нищо – каза той. – Трябваше да попитаме в замъка, но имахме толкова много други неща, за които също изобщо не попитахме. Проклинам се за това. Трябваше да се сетя, че трябва да попитам.

– Аз попитах – каза Мери. – Попитах онова мръсно, малко същество с лисичата физиономия.

– И какво?

– Те са се отбили в замъка. Останали са за няколко дни, колкото да си починат. Около замъка имало Хрътки, както винаги, но те не ги закачили. Помисли върху това, Марк. Та те са преминали мирно през Поразената Равнина, през глутница Хрътки. Те са някъде пред нас, а това е още една причина да продължим напред.

– Не си ми казвала, че си питала.

– Както вече каза, имаше толкова много други неща...

– Преминали са мирно – каза той. – Сигурно са страхотни. Кажете нещо за тях, Мери. Доколко си ги спомняш?

– Съвсем смътно – каза тя. – Спомням си само красотата – красотата и утехата на майка ми. Лицето ѝ си го спомням съвсем малко. В него имаше някакво излъчване. А баща ми, не мога да си го спомня. Обичам ги разбира се, но не мога да си спомня защо. Спомням си само красотата и утехата, които ми даваха.

– А сега си тук – каза Корнуол – изминала един дълъг преход и пред теб е един не по-къс. Нямаме почти никаква храна и само една дреха на гърба.

– Аз съм там, където искам да бъда – каза тя и изправи главата си.

Той обви лицето ѝ с ръцете си и нежно я целуна.

– Рогът от еднорог проработи – каза той. – Дяволският Оливър се оказа прав.

– Нима си си мислел за това? – попита тя.

– Да, мислех си и за това. Ти все още имаш рога. Какво ще кажеш да го загубиш, да го забуташ някъде или да му се случи нещо такова?

Тя се разположи срещу него.

– Ще видим – каза тя весело.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Попаднаха на Древните, когато навлязоха навътре в планината. Сблъскаха се лице в лице с тях, когато достигнаха билото на стръмния хребет, разположен между две долини. Двете групи застинаха в изумление и останаха така, взирайки се една в друга, разположили се наоколо триста фута едни от други. Малката групичка от Древни се оказа ловджийска дружина. Те бяха ниски, тумбести хора, облечени в кожени дрехи и носеха копия със заострен каменен връх. Повечето от тях имаха прошарени бради, въпреки че измежду тях имаше двама голобрадиюноши. Бяха около двадесетина.

В средата на групата имаше двама, които носеха на рамената си един провесен на някакъв прът труп, който изумително много приличаше на човек.

За момент никой не проговори, след това се обади Корнуол.

– Е, най-накрая ги открихме. През последните няколко дни се чудех дали изобщо съществуват.

– Сигурен ли си? – попита Хол. – Как можеш да бъдеш толкова сигурен. Никой не знае какво представляват Древните. Именно това ме притесняваше през цялото време – никой не знае как точно изглеждат те.

– В описанията на древните пътешественици се правят само някакви намеци – каза Корнуол. – Там никъде не се казва нищо точно определено. Няма никакви свидетелски записи, нали разбирате, само слухове. При това от втора ръка. Никакви твърди доказателства. Просто ужасяващи малки намеци, за това, което са Древните – по някакъв начин хуманоиди. Хуманоиди, но носещи изобилно митично задоволство. Дори човекът който и да е бил той, този, който е описал речника и граматиката на Древните, не е споменал нищо за самите Древни. Може и да е, но тази част от ръкописа е открадната или загубена по някаква причина, потисната е от някой си църковник преди векове. Предполагам, че може би той е бил човек, но за това не съм сигурен. Предполагах, че сигурно са хора, но нямаше как да съм сигурен. Брадвата, която носи Гиб, прилича на човешка изработка. Кой, освен човека, би обработил камъка толкова изящно?

– Сега, когато ги открихме – каза Снивли, – какво ще правим с тях? Нима Гиб ще се втурне към тях и ще им връчи брадвичката? Ако бях на

твое място Гиб, бих се поколебал дали да направя това. Не ми харесва видът на плячката, която носят.

– Ще отида долу и ще поговоря с тях – каза Корнуол.

– Бъдете нащрек, но без прибръзани действия, моля ви. Не ми се иска да ги изплашим и те да избягат от нас.

– Но те не изглеждат така изплашени – каза Снивли, – както на мен ми се иска.

– Аз ще те прикривам – каза Хол, – затова ако обичаш, в случай че забележиш някакви враждебни действия от тяхна страна, моля те, недей да се правиш на герой.

Корнуол разкопча колана на меча си, след което го подаде, заедно с меча на Мери.

– Трябва да се считаме за мъртви – изплака Снивли. – Ще изгризат костите ни още до довечера.

Корнуол вдигна ръцете си, простирайки дланите си напред, след което бавно заслиза надолу по склона.

– Ние идваме с мир – извика той на езика на Древните, надявайки се произношението, с което ги изказва, да е поносимо. – Без бой, без убийства.

Те изчакваха и просто го наблюдаваха, докато се приближаваше към тях. Дватама, които носеха трупа, го оставиха и се отдръпнаха при другите.

Те не дадоха никакъв знак, че са разбрали думите му. Просто си стояха упорито и изчакваха да видят какво ще се случи. Лицата, скрити зад гъстите им бради, не изразяваха нищо. Засега не бяха направили никакви заплашителни действия с копията си, но това, мислеше си той, можеше да се случи всеки момент и нямаше да има нищо, което да ги предупреди, че това ще се случи.

На около шест фута от тях той спря и отпусна ръцете си.

– Ние ви търсихме – каза той. – Носим ви подарък.

Те не казаха нищо. Дори и очите им не изразяваха нищо.

Той се опитваше да прецени, дали те разбират това, което им казва.

– Ние сме приятели – каза той и зачака.

Най-накрая един от тях каза.

– Откъде можем да знаем, че сте приятели? Може да сте и демони. Те приемат много форми. Ние ги познаваме. Ние сме ловци на демони.

Той посочи към нещото, окачено на пръта. Двама от тях отстъпиха назад, за да може той да види по-добре. Нещото имаше човешка форма, но кожата му бе тъмна и почти синя. Имаше дълга, тънка опашка и

малки рогчета подаващи се от челото му. Краката му приличаха на копита.

– Ние го уловихме – каза говорителят на-групата. – Хващаме и много други като него. Този тук е малък. Малък, млад и вероятно много глупав. Но ние хващаме и стари – той се облиза. – Добра храна са.

– Храна?

– Готвиш ги на огъня и след това ги ядеш. – Той изигра пантомима, чрез която постави нещо в устата си и го сдъвка. – Вие ядете ли?

– Да, ядем – каза Корнуол. – Но не и демони, нито пък хора.

– Преди много години ядохме хора – каза Древният.

– Но не и сега. Сега ядем само демони. Хората изчезнаха. Вече няма хора, с които да се храним, а много демони. Има истории, разказвани край лагерните огньовете, където се говори за хора, които някога са се ядали. Днес хората не ни липсват, защото има предостатъчно демони. Ей, този, тук – и посочи към трупа, вързан на пръта – ще бъде добра храна. Не се случва често такива да се въртят наоколо. Вярно, че на всеки ще се падне по съвсем малко, но месото ще бъде крехко – при мисълта за крехкото месце, лицето му се разтегли в усмивка, която разкри всичките му зъби.

Корнуол усети спадане на напрежението. Древните бяха разговорливи и той прие това за добър знак. Никой не би бърлил с този, който е на път да убие. Той бавно заизследва другите лица. В тях нямаше нито приятелство, нито враждебност.

– Сигурни ли сте, че не сте демони? – попита Древният.

– Сигурни сме – отговори Корнуол. – Аз съм човек като вас. А всички други са мои приятели.

– Демоните са хитри – продължи Древният. – Мразят ни, защото хващаме много от тях, а те не могат да ни направят нищо. Каза, че имате подарък за нас.

– Да, имаме подарък за вас.

Древният повдигна рамене.

– В такъв случай, подаръкът ви не е за нас, а за Стария Човек. Такъв е законът.

Той поклати глава.

– И все пак, вие може да сте демони. Как можем да разберем, че не сте? Бихте ли убили някой демон?

– Да – каза Корнуол, – с удоволствие бихме убили някой демон.

– Тогава идвате с нас.

– С удоволствие ще дойдем с вас.

– Ще потърсим още някой капан и вие ще убиете демона, който ще намерим там. Тогава ще знаем, че не сте демони. Демоните не се избиват взаимно.

– А какво ще се случи, ако в капана няма демон?

– Ще има. Използваме добра примамка. Никой демон не я отминава. А пък и този път сме поставили много специална примамка. Сигурен съм, че ще има демон. Да вървим. Вие ще убиете демона. След това се прибираме у дома. Ще падне добро ядене. Ядене и танцуване. Вие ще дадете вашия подарък на Стария Човек. След това ще седнете и ще поговорите. Вие ще ни разкажете, ние ще ви разкажем. Добре ще си прекараме.

– Това ми звучи добре – каза Корнуол.

Другите Древни също му се усмихваха и издигаха копията си над раменете си. Двамата, които носеха демона, отново вдигнаха пръта. Демонът се поклащаше, а опашката му се влачеше по земята.

Корнуол се обърна и махна с ръка на другите, които чакаха на върха на хълма.

– Всичко е наред – извика той. – Ще отидем с тях.

Те бързо слязоха по хълма. Бъбривият говорител на Древните все още стоеше до Корнуол, докато другите вече се бяха обърнали и тръгнали да се изкачват нагоре по хълма, отправяйки се на север.

– Какво става? – попита Хол.

– Поканиха ни да отидем с тях. Те ловят демони в капани.

– Имаш предвид онова нещо, което носят? – попита Оливър.

Корнуол кимна.

– Трябва да минем покрай още един капан. Искат от нас да убием един демон, за да им докажем, че не сме такива.

– Но това нищо не доказва – отбеляза Снивли. – Хората убиват хора. Само помисли колко много хора са били убити от други. Защо тогава и демоните да не се убиват взаимно?

– Може би Древните просто не разсъждават както трябва – каза Оливър. – Случва се на много хора да им щукват странни идеи.

– Те си мислят, че ние сме демони, така ли? – попита Мери. – Но как е възможно да бъдем, след като нямаме нито рога, нито опашки?

– Те казват, че демоните можели да променят образа си – след това се обърна към Древния: – Моите приятели не могат да говорят вашия език. Те току що ми казаха колко са щастливи, че сме ви срещнали.

– Кажете им – каза Древният, – че довечера ще има голям демонски пир.

– Ще им кажа – обеща Корнуол.

Мери подаде на Корнуол меча му, но преди още той да успее да го пристегне, Древният каза:

– Трябва да побързаме. Другите са вече пред нас. Ако не сме там навреме, от ентузиазъм те могат да убият демона, а това трябва да го свършите вие...

– Знам, че трябва – каза Корнуол. След това се обърна към другите: – Хайде да тръгваме, не можем да си позволим да се влачим.

– Кога да им дам бравичката? – попита Гиб, който припикаше до Корнуол.

– По-късно – отговори му той. – Ще трябва да я дадеш на най-стария човек в племето. Предполагам, че това е някакъв племенен обичай. Ще има и други събития. Ще направят голям пир и танци.

– Пир от какво? – попита Снивли, хвърляйки поглед към демона, поклащаш се на пръта. – Ако това е такъв пир, какъвто ми се струва, че ще бъде, предпочитам да не опитам нищо. Да, предпочитам да гладувам.

Древният бързаше пред тях.

– Надявам се да сме попаднали на някакъв голям и тлъст демон – каза той, – защото вече си имаме един малък и слабичък. Трябва ни един голям и тлъст.

Те преминаха хребета и сега се спускаха надолу по една стръмна клисура. Ловджийската група бе малко пред тях. Клисурата изведнъж се извиваше и докато ловците вървяха по нейната извивка, се разнесоха силни викове. След малко и те минаха от там и пред тях се появиха ловците, които подскачаха, викаха и размахваха копията си.

– Почакайте! – извика Древният. – Почакайте! Не го убивайте! Изчакайте ни!

Ловците се извърнаха и престанаха да викат. Някой друг, обаче продължаваше да вика.

– Извадете ме от тук, по дяволите! Какво си мислите, че правите? Група мръсни диваци!

Корнуол си проправи път през ловците и се закова на мястото си.

– Но това не е демон – каза Гиб. – Това е нашият стар приятел Джоунс.

– Джоунс – извика Корнуол, – какво правиш тук? Какво ти се е случило? Как успя да попаднеш там?

Джоунс стоеше в центъра на едно малко, разчистено пространство наред гората, където се издигаше едно голямо дъбово дърво. Големи

пръстени от блестяща светлина преминаваха през три метални пръта, разположени в триъгълник, така че да оградят разчистеното пространство и дъба. Джоунс се намираше до един от тези големи пръстени. В ръката си държеше някакво приспособление, направено от дърво и метал. Някакво голо момиче се показа от дървото. Не изглеждаше изплашено.

– Слава Богу, че си ти – каза Джоунс. – Откъде изникна? Както гледам, като че ли си преминал през целия път, през Поразената Равнина. Не вярвах, че ще успееш. Тръгнах да те догонвам, но колелото ми се счупи. Сега, би ли ме измъкнал от тук? – той размаха странното съоръжение. – Ще бъде жалко, ако трябва да помета всички.

Древният се движеше нагоре-надолу.

– Вие можете да говорите с него! – изписка той. – Можете да говорите с демони!

– Но той не е демон – каза Корнуол. – Той е същият като мене. Трябва да го освободите.

Древният бавно отстъпи назад.

– Демони! – извика той. – Всички вие сте демони!

Корнуол постави ръката си на дръжката на сабята.

– Стой, където си – извика той и извади меча си, след което несръчно го размаха. Хвърли поглед към другите Древни. Копията им се издигаха, а те самите много внимателно се придвижваха.

– Чакай! – извика Джоунс, след което се разнесе злокобно тракане. Малки облачета прах и пръст се вдигнаха точно пред един от най-бързите копиеносци. Краят на неговото прилично на клечка приспособление излъчваше ядосана червенина. Разнесе се горчивият мирис на нещо горящо.

Редицата от копиеносци изведнъж спря. Бяха замръзнали на места си, но копията им все още бяха издигнати.

– Следващият път – каза спокойно Джоунс – ще го насоча малко по-нагоре. Ще прострелям корема ви.

Древният, който бе отстъпил назад, се спря. Гледайки с възхищение меча на Корнуол, той бавно падна на колене.

– Оставете копията си на земята – извика Корнуол.

Редицата копиеносци оставиха оръжията си.

– Наблюдавай ги Хол – каза Корнуол. – Ако направят някакво движение...

– Другите елате тук – каза Хол. – Джоунс притежава някакво оръжие и за тази цел му трябва празно пространство.

Древният, който бе паднал на колената си, сега пълзеше по земята и издаваше стонове. Все още с меч в ръка, Корнуол се придвижи напред и го вдигна на крака. Човекът отново се сви и Корнуол го притегли към себе си.

– Как се казваш? – попита Корнуол.

Древният се опита да проговори, но не успя да каже нищо, тъй като зъбите му тракаха.

– Хайде, говори – каза Корнуол. – Кажи ми твоето име.

Древният изведнъж проговори.

– Светещата сабя! – изплака той. – Светещата сабя! Имаме легенди за нея.

Той гледаше с почитание към проблясващата сабя.

– Добре тогава – каза Корнуол. – Значи това е светещата сабя. Сега ще ми кажеш ли името си? Мисля, че трябва взаимно да си знаем имената.

– Счупената Мечка – каза Древният.

– Счупената Мечка – каза Корнуол. – Е, аз съм Корнуол. Това име е странно, магическо. Сега го кажи.

– Корнуол – изрече Счупената Мечка.

– Измъкнете ме от тук – изкряска Джоунс. – Няма ли най-последно някой да ме измъкне от тук?

Бъкет се приближи към светещата ограда: Протегна едно пипало и обхвана един от пръстите. Около него се разпръснаха искри. Блестящите пръстени се поклатиха с прашене и свистене. С един напън Бъкет вдигна пръта и го захвърли на една страна. Блестящите пръстени изчезнаха.

– И така – каза Снивли, – това като че ли е краят на цялата тази глупост. Защо, мили Марк, не изритах хубавата този наш стар познат?

– Няма нищо, което да желая повече – каза Корнуол – но би било по-мъдро да не го правя. Аз искам да сме приятели с тях.

– Ама какви приятели са само! – каза Снивли.

Джоунс се приближи към Корнуол, небрежно поставил оръжието си в извивката на едната си ръка. Той протегна едната си ръка и Корнуол я стисна.

– За какво беше всичкото това? – попита Джоунс и посочи към Счупената Мечка. – Не разбирам и дума от това, което говорят.

– Аз говоря езика на Древните.

– Значи това са Древните, за които ми говореше. По дяволите, та те не са нищо повече от група Неандерталци, макар че трябва да призная, че са доста добри трапери. Използват добра примамка – ей това момиче

– не е зле наглед, но е гола като голишарче. Бе привързана за дървото и кряскаше, защото наоколо имаше вълци...

– Неандер-какво?

– Неандерталци. Много примитивни хора. В моя свят не можеш да ги намериш. Измрели са преди стотици години...

– Но ти каза или поне аз така разбрах, че нашите два свята са се разделили по-скоро.

– За Бога, не знам – каза Джоунс. – Не знам нищо повече. Някога си мислех, че знам, но сега ми се струва, че съм все по-малко и по-малко уверен в каквото и да било.

– Ти каза, че си дошъл, за да се срещнеш с нас. От къде знаеше къде да ни търсиш, а и какво се случи с теб? Ние ходихме до твоя лагер и ни стана ясно, че си заминал.

– Добре, ти ми говореше за Древните. Аз останах с впечатлението, че ти си готов на всичко, за да ги откриеш. Знаех, че ще трябва да преминеш през Поразената Равнина, за да достигнеш до тях. Виждаш ли, аз просто се опитах да открадна маршрута ти. Когато разговаряхме, ти спомена нещо за някакъв университет – мисля, че на теб пък ти го беше казало малкото, смешно джудже.

– Значи ти тръгна да търсиш университета?

– Да, точно така направих. И го открих. Изчакай ме да ти доразкажа...

– Но ако си го открил...

– Корнуол, бъди разумен. Всичко си е там – документите, книгите. Но са написани на някакъв странен начин. Не можах нищо да разчета.

– И си помисли, че сигурно аз ще успея.

– Виж Корнуол, нека да сме наясно. Какво значение всъщност има? Двата ни свята са разделени. Ние принадлежим на различни неща. Но това не ни пречи да бъдем благоразумни. Ти ще направиш нещо за мен, аз ще направя нещо за теб. Така от край време е навсякъде по света.

– Мисля – каза Хол, – че трябва най-после да предприемем нещо. Тези започнаха да се раздвижат.

– Те все още не са убедени, че не сме демони – каза Корнуол. – Ще трябва да похапнем малко демонско месо, за да им докажем. Когато веднъж някаква тъпа идея им се е загнездила в ума, просто няма излизане... Той се обърна към Счупената Мечка.

– Сега отиваме у дома – каза той. – Ние сме приятели. Заедно ще ядем и ще танцуваме. Ще седим и ще си говорим, докато слънцето изгрее. Ще бъдем като братя.

Счупената Мечка изхленчи.

– Светещата сабя! Светещата сабя!

– О, Боже Господи, в главата му е само тази Светеща сабя – някаква легенда, която се разказвала край огньовете в продължение на векове. Е, ще се наложи да я прибера.

Той го прибра в ножницата, след което се обърна към Счупената Мечка:

– Хайде да потегляме. Приберете си плячката. Ние всички сме гладни, хайде.

– За щастие – каза Счупената Мечка, – в къщи имаме разни други неща, освен този демон – мечка, сърна, лос. Ще са достатъчни. Ако не бяха те, вместо да пируваме, щяхме да гладуваме.

Корнуол сложи ръка на рамото му.

– Радвам се, че е така – каза той. – Ще намажем лицата си. Ще ядем дотогава, докато не можем да сложим повече хапка в устата си. И всичкото това ще го правим с вас.

Счупената Мечка разцъфна в усмивка.

– Вие не сте демони – каза той. – Вие сте боговете на Светещия меч. Довечера огньовете ще светят ярко и всички ще бъдат щастливи, защото боговете са ни посетили.

– Не споменахте ли нещо за някакъв пир? – попита Джоунс. – Погледнете надолу по хълма. Кучият му син надушва яденето от мили разстояние.

Това беше Госипър. Парцалите му се надуваха от вятъра, тоягата му се опираше устойчиво в земята, докато той се придвижваше. Гарванът бе кацнал на рамото му, издавайки безсрамни звуци. На Корнуол му се стори, че видът му бе още по-оплешивял от преди.

Малкото бяло кученце с очила се влачеше зад Госипър.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Древният не беше в добра форма. Той имаше само едно око и някакъв белег, който започваше от мястото, където се бе намирало другото и се простираше през бузата му чак до врата.

Той докосна кухината с показалеца си и проследи белега надолу. Липсваха му три пръста, бяха му останали само палец и показалец.

Той вторачи единственото си, блещукащо око в Корнуол.

– Вкопчени един в друг – каза той. – Аз и той. Една стара глиганска мечка, почти толкова долна, колкото и аз. Но аз бях този, който си тръгна, не мечката. Тя ме разкъса, но аз бях този, който си тръгна. Ние я изядохме. Ние я довякохме до тук и я сготвихме и трябва да призная, че по-жилаво от нейното месо не съм ял през живота си. Жилаво за ядене и трудно за сдъвкване. Но това беше плътта, която най-много ми се е услаждала през живота.

Той се разтърси и се разхили на шегата си. Не му бяха останали почти никакви зъби.

– Сега не бих могъл да я изям – каза той и посочи към все още отворената си уста. – Всичките ми зъби изпадаха. Знаете ли защо падат зъбите?

– Не, не знам – каза Корнуол.

– Защото вече не ме бива – каза Стариият Човек. – Схванат съм в краката. Останала ми е само една здрава ръка. Едното ми око го няма, но тези хора там – каза той, сочейки към групата от Древни, които бяха прилекнали около него – те не смеят да ме закачат. Те знаят, че аз съм подъл и хитър. Винаги съм бил такъв. Нямахме да преживеем толкова дълго, ако не бях такъв. Чух, че ти си бог и че носиш светещия меч.

– Да, нося светещия меч – каза Корнуол, – но никога не съм претендирал, че съм бог. Това го направи Счупената Мечка.

Старият Човек издаде пренебрежителен звук.

– Счупената Мечка е много вятърничав – каза той, след което с лакът ръгна Счупената Мечка в ребрата. – Не е ли така, Счупена Мечко? – попита го той.

– Не повече от теб, разрушени човече – каза Счупената Мечка. – Ти си най-вятърничавият сред нас. Вятърът направо излиза от устата ти.

– На него му се иска да заеме моето място, но не може – каза Стариият Човек. – Само да вкопча с една ръка врата му и ще го удуша –

разбира се с добрата, а не с лошата ми ръка. Ще го сграбча с добрата ми ръка – той се разсемя беззъбо.

– Говориш за добър бой – каза Счупената Мечка, – но нали някой трябва да ти помогне. Ти сам не можеш да се вдигнеш на краката си.

– Не ми се налага да се изправя, за да те удуша – каза Старият Човек. – Мога да си свърша работата и докато си седя.

– Защо е цялата тази караница? – попита Джоунс.

– Опитва се да докаже колко е силен – отговори му Корнуол.

Отвъд мястото, където те се бяха разположили, горяха три огромни огъня, които бяха запалени върху пространството, което се простираше извън скривалището, което даваше скалата. Над огньовете бяха разположени грилове от зелено дърво и на тях се готвеше месото. Всички бяха забързани – жените се суетяха, децата тичаха и лудуваха около тях, кучета, обикаляха уж случайно наоколо. Те хвърляха предупредителен поглед наоколо и същевременно много внимателно наблюдаваха месото на гриловете.

Куун, свит между Хол и Мери, се показва, за да хвърли поглед на кучетата. Мери го изтегли надолу.

– Ти стой мирен – каза му тя. – Знаем, че вече се посби с половината от тях и затова те сега те подминават.

Хол се ухили.

– Виждала ли си някога нещо подобно? Изобщо не посмяха да го подгонят. Позволиха му да се настани в ъгъла и го оставиха намира.

– Тъй или иначе – каза Мери, – той ще остане тук. Вече няма какво да им доказва. Справи се с тези, които му наизлязоха и това му стига за днес.

Гиб кимна към Стария Човек.

– Кога да му дам бравичката? – попита той.

– Дай му време – каза Джоунс. – Вероятно се подготвя за него. Счупената Мечка му е казал, че има подарък, така че той би трябвало да знае. В племето има много специален ред за всичко – тържествен ред. Той не може да се прояви, нетърпеливо. Трябва да се държи много учтиво. Трябва да поддържа своето достойнство.

– Вие идвате от далеч – казваше Старият Човек. – Идвате от непознатите земи: Преминали сте през Поразената Равнина, справили сте се с Адските Хрътки. Но как успяхте да се справите със Замъка на Звяра на Хаоса?

– Ние не се справихме с Адските Хрътки, а по-скоро те избягаха от нас. Отседнахме в замъка, а днес от него са останали само руини. Звярът

на Хаоса е мъртъв.

Старият Човек постави ръката си на устата, изумен от чутото.

– Това е истина – каза той, – вие наистина сте богове. А този, който пътува с вас и който не е създаден от плът и кръв и който върви на три крака, както никой човек не прави...

– Той е магия – каза Корнуол, – такава, каквато е моят светещ меч.

– А рогът, който носи жената? И той е магия, нали? Принадлежи на еднорог, нали?

– Знаете ли за еднорозите? Нима има такива наоколо?

– В Зданието на Познанието. Там има еднорози – той посочи към тъмнината. – Отвъд тази клисура – каза той. – На там никой не отива. Там са Тези, Които Пазят Планината.

Корнуол се обърна към Джоунс.

– Той ми говори за Зданието на Познанието. Сигурно има предвид университета. Споменава за някаква клисура, която е охранявана от Тези, Които Пазят Планината – обърни внимание, че не говори за Този, Които Пази Планината, а за Тези, Които Пазят Планината.

Джоунс кимна.

– Без съмнение, той има това право. Той би трябвало да знае. Сигурно някой не го е казал както трябва и така се е запомнило. А между другото, там наистина има клисура. Това е същата клисура, през която преминахме, за да достигнем до тук. Знаем, че е така, защото аз самият преминах през нея.

– И не видя никой от Тези, Които Пазят Планината?

– Нито един от тях – каза Джоунс. – Пътувах с мотора, а доколкото вие можете да си спомните, той издава огромен шум. Може би съм ги уплашил. Може би са искали да разберат какво е това нещо, от което трябва да охраняват. А освен това, аз пътувах и в грешна посока. Пътувах от университета, а не в посока към него. Искам да поговоря с вас за нещо. Този ваш робот...

– Какво е робот?

– Металният човек, който пътува с вас.

– За него ще ти кажа по-късно – каза Корнуол. Той се обърна към Стария Човек.

– Искам да попитам за това Здание на Познанието. Можем ли да достигнем до там?

– Смъртоносно е да опитате.

– Но би трябвало все пак някой да е преминал от там и то само преди години – един мъж и една жена...

– Те бяха различни – каза Старият Човек.

– Колко различни?

– Те идваха и си отиваха в мир. Пътуваха ръка за ръка. Не носеха никакви оръжия и в тях имаше само доброта.

– Значи те са спрели тук. А ти видя ли ги?

– Да, те останаха с нас за малко. Не можеха да говорят с нас. Те можеха свободно да отидат където си поискат. Нищо не можеше да им навреди.

Корнуол меко каза на Мери:

– Той казва, че родителите ти са били тук. А след това са отишли в университета. Той казва, че за тях това било безопасно. Казва, че нищо не можело да ги нарани. А?

– След като някой може да достигне до някъде, значи и ние можем – каза Джоунс.

– Не – каза Корнуол. – Родителите на Мери са нещо специално. Това е нещо, което е необяснимо, и извън възможностите, за да бъде разбрано...

– Счупената Мечка ми каза, че носите нещо за нас – каза Старият Човек.

– Точно така – каза Корнуол. – Но това не е подарък, не е от нас. Това е нещо, което ви принадлежи.

Той даде знак на Гиб.

– Дай им брадвичката – каза той.

Гиб подаде пакета и Старият Човек го пое с едната си ръка. Поста-ви го на земята пред себе си и го разви. След като приключи с това, остана там загледал в него, без да обели нито дума. Най-накрая вдигна главата си и втренчи блестящият поглед на едното си око в Корнуол.

– Вие ни се подигравате – каза той.

– Да ви се подиграваме! – възкликна Корнуол. – Всичко, което правим...

– Слушай – каза Старият Човек, – слушай много внимателно.

– Какво става? – попита Гиб. – Нещо погрешно ли направих?

– Нещо не е наред – каза Корнуол, – но не знам какво е то.

– Древните истории разказват – каза Старият Човек, – че някога тази брадвичка била дадена на един човек, минаващ от тук, в знак на приятелство и дружба. А сега вие ни я връщате и с това дружбата е преустановена.

– Но аз не знам нищо такова – каза Корнуол. – Не знам нищо такова...

Старият Човек изрева.

– Главата ни е в прахта. Подаръкът ни е върнат право в лицето ни. Няма повече никаква дружба.

Той се изправи на крака и ритна брадвичката на една страна. Зад него се надигнаха други Древни, стиснали в ръка копията си.

Корнуол се изправи на крака и извади меча си.

Зад него се чу някакъв рязък звук.

– Ще ги покося всичките наведнъж – каза Джоунс. – Ти само ги дръж на една страна.

– Още не – каза Корнуол. – Може би можем да се споразумеем с тях.

– Да се споразумеем! По дяволите! – каза Джоунс с отвратен глас.

– Ние не се страхуваме от боговете – каза Старият Човек. – Няма да позволим боговете да ни се присмиват. По-добре да умрем, отколкото да ни се подиграват.

– Ние не ви се подиграваме – каза Корнуол, – но ако вие действително искате да умрете, то тогава можете да започнете още от сега.

Старият Човек, залитайки, направи крачка или две напред, вдигайки ръцете си пред себе си като че ли искаше да се защити от някакъв невидим враг. Нещо се подаде от гръдния му кош и кръв започна да се стича по корема му. Той се бореше да остане изправен, но бавно и постепенно се свлече. Уплашен, Корнуол се отдръпна назад, за да му освободи пространство, върху което да падне. Когато той падна, се видя, че гърбът му бе пронизан с копие.

Счупената Мечка стоеше с празни ръце зад него.

– И сега – каза той – старият вятърничав е мъртъв. Сега ти и аз можем да поговорим спокойно.

Настана напрегната тишина. Децата вече не пищяха и не тичаха наоколо. Жените преустановиха бърборенето си. Кучетата бързо изчезнаха нанякъде. Мъжете, които стояха до Счупената Мечка, не казаха нищо. Стояха си неподвижно, с ръка обхванали копията си. Лицата им бяха сурови.

Счупената Мечка посочи към падналия вожд.

– Той щеше да ни убие – каза той. – Някои от нас и всички от вас. Ние не искаме това, нали?

– Не – каза Корнуол, – предполагам, че не искаме.

– Все още не знам, дали вие сте богове или демони – каза Счупената Мечка. – Първо мисля за едно нещо, а след това за друго нещо. Но това, което със сигурност зная е, че ние не ви искаме тук.

– Ние с радост ще си тръгнем – каза Корнуол.

– Но ще трябва да размените живота си.

– Не съм много сигурен – каза Корнуол, – че ще трябва да разменяме нещо с вас. Казваш всички ние и може би си прав, казваш някои от вас, но нека да променим това на всички от вас. Пък и ти обещавам, приятелю мой, че вие ще бъдете първите.

– Ние няма да сме алчни – каза Счупената Мечка. – Искаме само пръчката, която гърми.

– Какво става? – попита Джоунс.

– Иска пръчката, която гърми. Иска твоето оръжие.

– Този стар глупак няма да може да направи нищо. Сигурно сам ще се застреля. Трябва да знаеш, как да използваш всяко нещо. Аз няма да се предам.

– Той казва, че това е опасно за този, който на разбира как да го ползва – каза Корнуол на Счупената Мечка. – Това може да убие този, който го притежава, ако не е приятел с него. Това е една силна магия и не е за всеки. Само велики магьосници могат да се научат как да го използват.

– Ние го искаме – настоя Счупената Мечка. – Също така и рогът, който носи жената и светещия меч.

– Не – каза Корнуол.

– Нека да поговорим мъдро – каза Счупената Мечка. – Вие ни давате пръчката, рога и меча, а ние ви даваме вашия живот – той посочи към падналия Стар Човек. – Това, което аз ви предлагам, е повече от това, което той ви предложи. При него щеше да има много мъртви.

– Не се карай с този кучи син – каза Джоунс.

Корнуол протегна ръката си и бутна оръжието на Джоунс на една страна.

– Заобиколени сме отвсякъде – каза Хол. – Помежду им сме. Жени-те и децата са взели в ръка тояги и камъни...

Отзад някой бутна силно Корнуол на едната му страна. Въжеобразно пипало се протегна и издърпа меча от ръката му.

– Ти не можеш да направиш това! – извика Корнуол.

Друго пипало го удари в гърдите и го свали на земята. Докато се надигаше, той видя още много други пипала – като че ли въздухът бе изпълнен от виещи се, жилещи въжета. Те се промъкваха през тълпата от Древни, които ги бяха заобиколили, притискаха ги към стената на убежището и сграбчваха копията от ръцете им. Всяко пипало беше натрупало по около дузина копия и както Корнуол забелязваше, те ставаха

все повече и повече.

– Какво по дяволите става? – попита Джоунс. – Той ми взе пушката...

– Бъкет – изрева Корнуол, – какво по дяволите правиш?

Древните, които се намираха около Счупената Мечка, бяха притиснати до стената. Около огъня шумотевицата продължаваше, защото жените и децата тичаха, втурвайки се диво насам-натам. Кучетата започнаха да скимтят, свили опашки между краката си.

Бъкет хвърляше копията, които бе събрал отвъд ръба на убежището, в тъмнината на клисурата. Другите му пипала помитаха мястото около огньовете и събираха тоягите и камъните, които децата и жените бяха изоставили, след което ги хвърляха след копията в пропастта.

– Той се е побъркал – извика Мери. – Дори взе и рога.

– Ще го окова, ако нещо се случи с пушката ми! – изписка Джоунс.

От тялото на Бъкет излизаха безброй много пипала и отстрани изглеждаше като настръхнал. Приличаше на нещо, което е направено от метал и от което излизат безброй много пипала – като паяк, повесил се на увиснала, скъсана мрежа. Пипалата му като че ли излизаха от малките дупчици, които бяха надупчили тялото му. Сега пипалата ги буташа напред, в посока към ръба, където пътеката се впускаше надолу към клисурата.

– Идеята му е много добра – каза Гиб. – Хайде да се махаме от тук.

Долу в клисурата се чуваше вой и виковете. Част от децата и жените бяха или паднали или изгъркаляли се от ръба в тъмнината. Групата Древни, които бяха притиснати към стената, сега бавно и много внимателно се придвижваха напред.

Когато Корнуол и другите достигнаха до пътеката, Бъкет ги избута напред. Той върна рога – на Мери, брадвата – на Гиб, лъка – на Хол и меча – на Корнуол. Пушката на Джоунс захвърли в клисурата.

– Защо мътните те взели, направи това! – пенявеше се Джоунс. – Ще те разкъсам на парчета! Ще те разруша!

– Мърдай напред – изръмжа Корнуол. – Той знае какво прави!

Бъкет протегна едното си пипало и го уви около мечката, която се печеше на грила, задържайки я във въздуха. Капчици от цвъртяща мазнина се посипаха върху лицето на Корнуол.

– Сега си имаме вечеря – каза, облизвайки се, Оливър.

– Освен това – добави Снивли с облекчение – няма да ни се налага да ядем никакво демонско месо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

– Спасени сме – каза Хол. – Те няма да се опитат да ни последват. Не вярвам да са големи любители на промъкването в тъмното. Освен това те са ужасно уплашени от клисурата.

– Сигурен ли си, че именно това е клисурата, за която говореха? – попита Корнуол.

Джоунс кимна.

– Това е тази, през която аз стигнах до университета. Явно съм минал покрай лагера на Древните, но не съм ги забелязал. А сега ще ми разкажете ли за този ваш робот? Ако имах нещо тежко наблизно, щях да го посмачкам малко, макар че трябва да призная, че той успя да ни отърве от онова гадно място по доста ефективен начин. Искаше ми се само да ни беше предупредил преди това.

– Той нямаше как да ни предупреди, защото не може да говори – каза Хол.

– Това си беше добра пушка – страдаше Джоунс. – Костваше ми много. Какво според вас го накара да го направи?

– Не бих се опитвал да отговоря на този въпрос – каза Корнуол. – Той е с нас отскоро и ми се струва, че ще трябва да прекараме години заедно, за да започнем да го разбираме. Явно той си е мислил, че не е било добре да притежаваш тази пушка. Аз, разбира се не мога да се съглася с него, но той определено е имал нещо предвид, за да направи така.

– Може би, защото това нещо, което ти наричаш пушка, е твърде отдалечено от нашето време – каза Снивли. – Сигурно той е чувствал, че то няма място тук. Мисля, че си има специална дума за това и тя е анахронизъм, въпреки че не звучи нещо съвсем както трябва.

– Колкото и да страдам, че съм я загубил – каза Джоунс – трябва да призная, че не горя от огромно желание да се върна обратно и да си я взема. Ако никога повече през живота си не видя Древен, ще се чувствам толкова по-добре. Пък и във всички случаи тя вече е извън строя. Този ваш Тин Бъкет изобщо не си поплюва. Когато я удари, тя подскочи.

Бледата луна едва-едва осветяваше пътеката, която следваха. Пропътуваха мили през клисурата, докато най-накрая решиха да спрат за почивка и да запалят огън до няколко огромни камъка, които да им пазят завет. Пируваха с мечката, след което се отдадоха на приказки.

– Умирам да ми кажете какво става – каза Джоунс. – Надявам се, че сега най-после ще ми кажете.

Облегнал се на един камък, Корнуол започна да разказва, като от време на време Снивли или някой от другите му помагаша.

– Огнените колела ме заинтригуваха най-много – каза Джоунс, – Много ми приличат на летящите чинии, от които моят свят се изумява и се страхува. Казвате, че разрушавали, нали така?

– Да, точно така – каза Корнуол. – Те разрушиха замъка.

– И това се случи след като Звярът на Хаоса умря.

– Ние мислим, че той е умрял отдавна – каза Хол. – Струва ни се, че преживяхме едно достатъчно голямо доказателство, за неговата смърт. Всички определено не знаем защо, обаче се е наложило огнените колела да дойдат насам. Ние сме склонни да вярваме, че атаката е била насочена към Бъкет. Те са предполагали, че ще унищожат замъка точно по времето, когато са мислили, че той се е люпил. Но се случи така, че ние ускорихме неговото люпене с няколко часа.

– Звярът на Хаоса сигурно е знаел за опасността – каза Джоунс – и затова е заповядал на хората от замъка да го извадят колкото се може по-скоро след деня, когато той умре.

– Сигурно и самият Бъкет е знаел това – каза Гиб, – защото той беше този, който настояваше да напуснем замъка.

– Имахте ли някаква възможност да изучавате този буреносно роден робот? – попита Джоунс. – Събрали ли сте някаква информация за него?

– Ако под информация имаш предвид дати, факти и лабораторно направени наблюдения, отговорът е не – каза Корнуол намръщено. – Предполагам, че в твоя свят има доста повече информация, отколкото в нашия. Ние знаем само няколко неща – че той изглежда, като че ли е направен от метал, че няма очи, но въпреки това може да вижда, че не може да говори и не яде и въпреки всичко ми се струва, че...

– Той ни предупреди да напуснем замъка – каза Гиб. – Превърна се в товарен кон, носейки много повече неща, отколкото беше неговият дял, когато преминавахме Поразената Равнина. Унищожиха магията на капана за демони, а пък тази нощ ни спаси от ситуация, която би ни коствала живота.

– И освен това си играе с Куун – каза Мери. – Куун го харесва. Струва ми се, че не трябва да говорим по този начин за него, особено, когато той е наблизо. Той може би разбира какво си говорим и сигурно се притеснява.

Бъкет не изглеждаше ни най-малко притеснен. Той избобщо не изглеждаше по никакъв начин. Стоеше си в другия край на огъня. Пипалата му бяха прибрани, с изключение на едно, което бе наполовина протегнато, а краят му бе оформен в сложно, прилично на кутия нещо, почиващо на това, което би могло да се нарече гръдния му кош.

– Това пипало е много странно – каза Оливър. – Чудя се, дали то има някакво значение. Не би ли трябвало да го забележим, да му обърнем по-специално внимание и да разберем нещо повече от него?

– Това е ритуал – каза Снивли, – някакво глупаво ритуално движение, което вероятно му доставя удоволствие.

Джоунс се наведе към него.

– Мисля – каза той, – че той не е от Земята. Мисля, че и Звярът на Хаоса не беше от Земята, а също и огнените колела. Мисля, че тук си имаме работа с чуждоземни същества, които идват от дълбокия космос. Идват от някаква далечна звезда.

– Но как е възможно? – попита Корнуол. – Звездите не са нищо повече от божествена светлина, поставена поради божията милост в простора. Може да идват от някакъв магьоснически свят, някакво място – скрито и забранено за нас, но не и от звездите.

– Не възнамерявам да ти изнасям лекции за това, което астрономите от моя свят са открили – каза Джоунс. – Само ще си загубя времето. Ти си сляп за всичко, което не е магия. Само да попаднеш на нещо, което не можеш да разбереш и веднага започваш с тези си твърдения.

– В такъв случай – каза сухо Хол, – нека да не го обсъждаме. Съгласен съм, че няма да можем да достигнем до единно мнение. В действителност дори нямаме нужда от това.

– Ние ти разказахме нашата история – каза Мери. – Сега защо не ни разкажеш своята? Ние те търсихме, за да те помолим да се присъединиш към нас в нашето пътуване през Поразената Равнина, но не те открихме, защото ти бе изчезнал.

– Всичко стана заради Корнуол – каза Джоунс. – Той ми намекна за някакъв университет, на който не отдаваше голямо значение, но бе много заинтересуван. Той не го каза, но на мен ми се стори, че в действителност именно това бе неговата крайна цел. И така, по лукав и неморален път, аз реших да му го открадна под носа.

– Но откъде знаеше къде можеш да го намериш? – попита Корнуол. – И как успя да отидеш до там?

– За мястото – отговори Джоунс – преди всичко се догатвах. Изучих и една карта.

– Но тук няма никакви карти.

– Да, но в моя свят има. В моя свят това не са Мъгливите Планини, нито пък Поразената Равнина, а най-обикновено място, заселено от обикновени хора. То е изучено, направени са карти, а също са посочени и пътищата, които достигат до там. Така че, аз използвах машината, която ми дава възможност да се премествам от вашия свят в моя и се върнах обратно в моя. Там изучих картите, поразмишлявах и превозих машината си – с това искам да кажа, че използвах една друга машина, с която преместих машината, която ме премества на мястото, на което аз вярвах, че се намира университетът във вашия свят. Ако всичко това ви звучи обърквашо...

– Вярно е – каза Снивли. – Но ако обичаш продължи.

– След това се върнах в този свят и, се оказа, че предположенията ми са били верни. Бях се приземил само на няколко мили от университета. Там прекарах няколко дни, които ми бяха достатъчни, за да разбера, че имам нужда от помощ. Както вече ви казах, там открих книги и документи, но не можах да прочета и ред от тях. След това се сетих за вас. Знаех, че ще се опитате да преминете през Поразената Равнина и се надявах, че след като Корнуол е прекарал толкова години в Уалузинг, ще може да разчете тези книги. А също така предположих, че може би ще имате нужда от помощ. Така че потеглих. По-нататък вие знаете историята.

– Университетът? Никога досега не бях виждал нещо подобно. Една огромна сграда, която отдалеч приличаше на много сгради, построени една до друга. Прилича на място, за което човек би си помислил, че е строено от феи. Място, каквото вашата магя, господин Марк, би могла да построи. Изглежда като че ли е направено от пяна и дантела – сякаш не е строена от човешка ръка...

– Може би не е направено от човешка ръка – каза Снивли.

– Наоколо имаше обработваема земя и градински площи. Бяха засеци семена и беше повече от ясно, че някой се грижи, отглежда ги и прибира реколтата. Имаше и добитък – прасета, пилета, няколко мършави коня, петли, гъски, патки и гълъби. Достатъчно добитък, домашни животни и обработваема земя, които да изхранят солидно население. Но там нямаше никого. От време на време, докато се разхождах нагоре-надолу, ми се струваше, че някой ме наблюдава, а също така ми се струваше, че от време на време улавям някакви забързани фигури и това бе всичко. Никой не дойде да ме посрещне, никой не ме изпрати. Те, които и да бяха, се криеха от мен.

– Ние сме доволни – каза Снивли, – че чухме тази толкова интересна история от теб. Но въпросът сега, е какво ще правим?

– Трябва да продължим напред – каза Корнуол. – Не можем да се върнем през Поразената Равнина. Без коне не можем да се справим.

– А освен това, там има и Адски Хрътки – каза Гиб.

– Наистина не можем да се върнем – каза Снивли. – Но това е, защото ти умираш от желание да видиш университета. Цялата работа е, че ти не трябва да го виждаш, ние също. Вие имате вашите свети места, а ние си имаме нашите. Много от нашите вече са обезчестени и забравени. Университетът е едно от местата, които са ни останали, а това е така, защото неговото съществуване е много добре прикрито.

– Не знам за вас, другите, но аз продължавам напред – каза Мери. – Моите родители са преминали от тук и ако, все още са живи, аз имам намерение да ги открия.

– За твоите родители – каза Джоунс – знам много малко. Претърсих Къщата на Магьосницата, за да намеря нещо останало от тях, но не намерих нищо. Обзалагам се, че ако обърнете тази магьосница надолу с главата и запалите огън под нея, ще разберете доста повече. Но на мен не ми се занимаваше с това. В моя свят не се споменава нищо за тях, нито пък за някой друг като мен, който да е идвал във вашия свят. И въпреки всичко, въз основа на това, което съм чул, предполагам, че и те идват от моя свят. Може би са хора, които са родени няколко века по-късно от мен. За доказателство: аз например трябва да използвам специален уред, за да дойда до тук, докато за тях не се споменава да са ползвали някаква машина изобщо. Може би векове след мен, изследователи от моя свят имат възможността да пътуват, без да ползват машини.

– Много вероятно е и това, което Снивли каза за свещения статус на университета – каза Корнуол с тон, раздаващ правосъдие. – Не бива да се намесваме там, където сме нежелани, въпреки че си остава въпросът, къде другаде ни остава да отидем? Мисля, че всички сте съгласни, че не можем да се върнем назад. Не само заради Адските Хрътки, намиращи се на Поразената Равнина, но и заради Древните. До сутринта, те ще са си взели обратно копията и ще са си възвърнали смелостта. Съмнявам се, че те ще ни последват надолу в клисурата, защото се страхуват и при това страхът им изглежда много истински, но ми се струва твърде опасно да се опитваме да си пробием път назад през тях. Най-доброто, което бихме могли да направим, Снивли, е да дадем обет, че ще пазим устите си завинаги затворени и че няма да оскверним университета по никакъв начин.

– На това не може да се разчита – промърмори Снивли, – защото повечето хора стават приказливи, стига да им дадеш тази възможност. За съжаление обаче, предполагам че именно това ще трябва да предприемем, защото просто сме принудени. Съгласен съм, че не можем да се върнем по пътя, по който дойдохме.

– Това си беше глупаво търсене – каза Корнуол – и аз искрено съжалявам, че го направихме. Чувствам се отговорен.

– Вината бе преди всичко моя – каза Гиб. – Аз бях този, който настояваше, че иска със собствените си ръце да предаде бравичката на Древните.

– Вината не беше ничия – каза Мери. – Как можеше някой да очаква, че Древните ще реагират по начина, по който го направиха?

– Така че, нека да продължим – каза Хол. – Интересно ми е какво ли ще открием.

Някъде отдалеч се дочу виенето на вълк. Заслушани във воя, прозвучал сред настаналата тишина, те очакваха той да получи в отговор нечий друг вой, но това не се случи. Огънят гореше слабо и Хол хвърли малко дърва, за да го подсили.

Нагоре от клисурата се чу шум, предизвикан от някаква вейка. Ментално всички скочиха на крака и се оттеглиха от огъня.

Някаква парцалива фигура слепешката слизаше надолу, подпирайки се на тояга, която думкаше при всяко негово движение. Проскубаният гарван отчаяно стискаше рамото му, а малкото бяло кученце вярно подтичваше след него.

– О, Господи – възкликна Корнуол, – та това е Госипър. Напълно бяхме забравили за него.

– Това му беше и целта – каза злобно Снивли. – Той непрекъснато влиза и излиза от съзнанието ти. Такава му е природата. Сега го виждаш, след малко го няма. И когато не го виждаш, изобщо не си мислиш за него. Забравяш го бързо, защото той иска да бъде така. Много обича да се изплъзва.

– По дяволите, човече! – извика към Госипър Джоунс. – Къде беше? Къде се изгуби?

– Ако ноздрите ми не ме лъжат, тук имате чудесно печено – каза Госипър. – Много апетитно печено. Ужасно съм гладен...

– За Бога, та ти винаги умираш от глад – каза Джоунс.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Бе късно следобяд и почти бяха преминали клисурата, когато първата точица се приближи в небето. Докато още я наблюдавах, на небето се появиха и други.

– Просто птици – каза Гиб. – Ставаме все по-страхливи. Почти сме стигнали, но въпреки всичко в главата ни се мотаят думите на Древните, които ни казаха, че нещо ще ни се случи. Ти каза, че вече почти сме преминали клисурата, нали така Мистър Джоунс?

Джоунс кимна.

– Това, което най-много ме притеснява – каза Хол – е, че Древните говореха за Тези, Които Пазят Планината. А тези, които пазят са птиците – те мътят своите яйца.

– Ти нали премина през клисурата – попита Корнуол Джоунс, – без нищо да ти се случи? Без да забележиш каквато и да било опасност?

– Може да е било така – каза Джоунс, – защото пътувах в правилната посока. Би било логично това, което е тук да е тук, за да пази университетата. Те не биха обърнали никакво внимание на някой, който вече го напуска.

Точките станаха повече. Те се виеха в кръг и постепенно слизаха все по-ниско и по-ниско. Стените на клисурата се издигаха нависоко и затъмняваха слънцето. Единствено по обед то осветяваше вътрешността ѝ. Тук-там имаше дървета – преди всичко кедр и други по-малки веч-нозелени растения, чиито корени растяха от скалната стена и черпеха живот от малките количества пръст, събрала се в пукнатините ѝ. Вятърът стенеше, преминавайки през извиващият се път, следван от клисурата.

– Това място не ми харесва – каза Снивли. – Направо ме смразява.

– И аз си стоя тук и единственото ми оръжие е някаква си тояга, която успях да намеря. Само да си беше с мен пушката ми... Ако този глупав робот не я бе захвърлил...

Глупавият робот изобщо не се обезпокои от думите на Джоунс, ако разбира се бе чул това, което той каза. Всичките му пипала бяха прибрали с изключение на едно, което той бе оставил на гръдния си кош и имаше формата на кутия.

Точиците слизаха надолу и сега можеше да се забележи, че те бяха огромни птици с чудовищни разперени криле.

– Само да си носех очилата и щях да разбера какво са – каза Джоунс. – Но разбира се, аз не си ги нося. Мислех си, че пътуването ще е леко. Чудя се как даже успях да взема нещо. Но в действителност двете неща, на които толкова много разчитах и това се моторът и пушката, вече ги няма.

– Аз мога да ти кажа какво са те – каза Хол.

– Имаш остри очи, приятелю мой.

– Има горски очи – каза Гиб. – Очи на ловец.

– Това са Харпии – каза Хол.

– Най-подлите същества, обитаващи Омагьосаната Земя! – изпищя Снивли. – Те са по-подли и от Адските Хрътки. А ние сме на открито!

Корнуол извади меч а си.

– Ставаш все по-добър – каза безразлично Хол. – Мечът ти има гладкостта на коприна. Ако се поупражниш малко, няма да е зле.

Харпиите смъртоносно се втурваха надолу. Крилата им бяха полуприбрани, жестоките им, прилични на човек, но притежаващи и смъртоносен клон, лица се протягаха напред, докато те се снижаваха.

Тетивата на Хол се опъна и една от харпиите преустанови атаката си. Падайки, тя се обръщаше от страна на страна. Сгънатите ѝ криле се отпуснаха и се простряха във въздуха. Тетивата отново се опъна и втора започна да пада.

Другите ги изчакваха, а Госипър, подпрял се на скалистата стена, държеше тоягата си в готовност. Малкото куцо кученце се бе свило зад краката му, а гарванът надаваше писъци и си стоеше на рамото му.

– Нека само един път да ги ударя добре – каза Госипър, почти като в молитва или като че ли си го казваше на себе си. – Ще им строша вратовете. Мразя тези мръсни, гадни същества. Не трябваше да съм тук, но сега вече няма как да се махна. Аз напълних стомаха си благодарение на тази компания вече няколко пъти, пък и моят и Фидо и техният Куун се разбират добре.

– Бързо долу на земята – каза Корнуол на Мери. – Дръж се зад мен.

Снивли и Оливър набързо бяха събрали малка купчина от камъни и сега стояха от двете ѝ страни, напълнили шепите си.

Харпиите бяха почти над тях, когато изведнъж промениха посоката си, завъртайки се около оста си, за да изложат на опасност своите масивни крака, с огромни нокти, вместо клонестите си глави.

Корнуол разлюля меч а си и той отряз а крака на една от харпиите. Извивайки се, тежкото тяло падна на земята и при допира с нея подскочи. Човката на раненото чудовище се удари в крака на Хол, но не успя

да се забие в него.

Разположил се до Госипър, Бъкет бе в основата на размахващите се пипала, които удряха втурващите се харпии, улавяха ги и ги запращаха в каменните стени.

Джоунс, размахващ тоягата си с огромна воля, повали две от атакуващите. Третата мина покрай него и успя да одере рамото му с единия си нокът, опитвайки се с другия да достигне до лицето му. Силните криле упорито се размахваха, за да могат да го издигнат. Чувайки уплашения му вик, Хол се извърна и изстреля стрела по чудовището. Харпията и Джоунс се строполиха тежко. Джоунс се освободи и с тоягата си започна да налага харпията по черепа ѝ. От лявата му ръка струеше кръв и тя висеше отпуснато.

Госипър отбиваше с тоягата си атаката на някаква харния, а гарванът му пишеше триумфално. Оливър и Снивли упорито продължаваха да хвърлят камъни.

Гиб съсече две от атакуващите с брадвата си, докато Корнуол, размахващ смъртоносното, блестящо оръжие отбиваше нападение след нападение. Половин дузина наранени харпии подскачаха и подхвърчаха около скалния под на клисурата. Въздухът бе изпълнен с падащи пера.

Една от харпиите неуспявайки да се втурне върху Снивли, както възнамеряваше, се извъртя така, поради купчината с камъни, които Оливър и Снивли трупяха, че случайно закачи един от ноктите си на колана на Снивли и започна да се издига нагоре. Снивли изпищя от ужас, а Хол, който видя какво се бе случило, бързо изпрати стрела, която прониза съществото във врата му. То се строполи тежко, повличайки и Снивли след себе си.

Харпиите се оттеглиха, упорито опитвайки се да издигнат масивните си тела към небето.

Корнуол свали меча си и се огледа наоколо. Мери се бе притиснала до краката му, Снивли, изричащ клетви, се опитваше да се измъкне от хватката на ноктите на умрялата харния. Хол, бе свалил лъка си и наблюдаваше отдалечаващите се харпии.

– Те ще се върнат – каза той. – Сега им трябва време да се прегрупират. На мен са ми останали не повече от три стрели. Мога да извадя и някой други от телата на харпиите, но това ще ми отнеме време.

Снивли, който все още бе разярен, се приближи към тях. Той започна да хока Хол:

– Тази стрела, която изпрати, едва не ме уцели. Усетих вятъра, който направи, минавайки покрай ухото ми.

– Нима предпочиташ да те бях оставил да те отнесат? – попита Хол.
– Трябваше да бъдеш по-внимателен – извика Снивли.
– Как е ръката ти? – попита Корнуол Джоунс.
– Раната е дълбока. Ще се втвърди и се опасявам, че ще се получи инфекция; – след това се обърна към Хол: – Благодаря ти за изстрела.
– Ще ни бъде доста трудно да ги отблъснем следващият път – каза Корнуол. – Сега имахме късмет, защото като че ли съпротивата ни много ги изненада.

Тежки сенки надвиснаха над клисурата. Слънцето вече осветяваше едно съвсем малко пространство от назъбени скали. Тъмни, черни петна покриваха тук и там острите извивки на скалния под.

– Има един начин – каза Госипър, – по който можем да намерим някаква помощ. Не съм напълно сигурен, но ми се струва, че може и да свърши работа.

Бъкет си стоеше апатично там, където си бе стоял през цялото време. Всичките му пипала с изключение на едно, бяха прибрани, а това, което не бе, бе завито във формата на кутия и си почиваше върху гръдния му кош.

Госипър протегна тоягата си и докосна навитото пипало с върха ѝ, протягайки другата си ръка.

– Моля те – каза той. – Моля те, дай ми го. Може би именно това ще ни спаси.

Развълнуван, Бъкет започна да развива пипалото си, докато те го наблюдаваха. Най-накрая те видяха какво държеше той – това бе юмручната бравичка на Древните.

– Сигурно я е взел, докато разчистваше пода на убежището от камъни и пръчки – каза Гиб.

Бъкет подаде бравичката на Госипър.

– Благодаря ти – каза Госипър, докато я поемаше. Той я намести в ръката си, която издигна високо във въздуха и запя някаква дива, мелодична песен. Тесните стени на клисурата уловиха думите на песента и ги разпръскаха навсякъде. Скоро тясното пространство се изпълни с безброй гласове, сякаш пееше някакъв хор. Докато траеше песента, сенките потъмняваха и в тях се усещаше някакво движение и звук – звук, създаден от движението на много крака.

Мери изпищя, а Корнуол извади меча си, след което бавно го свали надолу.

– Нека Бог да ни спаси – каза той.

Изглеждаше като че ли те бяха хиляди – нещо повече от сенки в

сенките. Дори в мрака, те се очертаваха и можеше да се види какво представляват – огромни, груби мъже, в по-голямата си част голи, макар че някои от тях носеха кожени препаски около кръста си. Те се бяха отпуснали на коленете си, които не можеха да изправят и вървяха, превити в кръста. Носеха копия, чиито краища имаха заострен, каменен връх. Очите им хвърляха червени отблясъци в тъмнината.

Високо в яркото небе, харпиите престанаха да се издигат нагоре и отново започнаха да се спускат надолу. Те се хвърлиха в масова атака и наблюдавайки ги, Корнуол знаеше, че този път нямат никакъв шанс да ги спрат. Той протегна свободната си ръка и с нея притегли Мери до себе си.

Дивашките викове заглушиха песента на Госипър. Грубите мъже викаха обезумели и размахваха копията си към атакуващите харпии. Мъжете-сенки се приближаваха все по-близо. Изглеждаше, като че ли клисурата се бе изпълнила с тях.

Харпиите се впуснаха между издигащите се стени. Тогава изведнъж стройните им редици се развалиха. Все още намиращи се във въздуха, те се спряха и започнаха да се блъскат една в друга, размахваха крила, от които се сипеха пера. Те пищяха от изненада и настървение, а под тях мъжете-сенки виеха в триумфален екстаз.

Госипър престана да пее и извика силно: „Сега бягайте! Бягайте за живота си!“

Корнуол се обърна към Мери.

– Следвай ме – каза той. – Дръж се близо до мен. Аз ще направям път.

Той се приведе и тръгна напред, очаквайки съпротива от натиска на телата, намиращи се около него. Но нямаше никаква съпротива. Той премина през мъжете-сенки като че ли те представляваха есенни листа, надигнати от вятъра. Джоунс, който накуцвайки тичаше пред него, се спъна, падна и изпищя, когато ранената му ръка се удари в каменната земя. Корнуол се наведе и го хвана, след което го издигна и го преметна през рамената си. Пред него всички други, включително и Мери, тичаха през мъжете-сенки. Той хвърли поглед нагоре и забеляза, че харпиите се бяха освободили от конструкциите на каменните стени на клисурата и сега се отпращаха към осветеното от слънцето небе.

Пред него се виждаше светлина, струяща от мястото, където клисурата свършваше. Когато излезе през отвора, той се озова върху някаква гладка равнина. Мъжете-сенки бяха изчезнали. Той подмина. Госипър, който задъхвайки се, се придвижваше напред колкото се може по-бързо.

Пред Госипър малкото бяло кученце подскачаше в някаква странна, поклащаща се походка на трите си крака. Куун галопираше от едната му страна.

Когато излязоха от клисурата, тичането им стана по-лесно. На няколко мили пред тях, върху малката равнина, заобиколена от издигащите се планини, се виждаха красиви сгради – точно както Джоунс бе казал. Те като че ли наистина бяха направени от пяна и коприна и въпреки нереалността си, криеха в себе си взимаща дъха грандиозност.

– Сега вече можеш да ме оставиш – каза Джоунс. – Благодаря ти, че ме поноси.

Корнуол се спря и го свали на краката му. Джоунс кимна с глава към наранената си ръка.

– Това проклето нещо гори – каза той. Той направи крачка с помощта на Корнуол.

– Моторът ми е ей там, малко по-напред – каза той. – Ще го видиш в дясно. Там имам подкожна инжекция. О, само не ме карай да ти обяснявам. Това е магическа игла. Може да се наложи да ми помогнеш с нея. Ще ти покажа как.

Към тях през поляната, намираща се около приказната сграда, се приближаваше група от някакви същества. Намираха се твърде надалеч, за да могат да бъдат описани. Единственото, което се забелязваше, бе че едното от тях изглеждаше по-високо от другите.

– По дяволите. – каза Джоунс. – Когато аз дойдох тук, пребродих наоколо и не можах да открия жива душа, а я сега само погледни тълпата, която идва към нас.

Пред другите тичаше някакво същество със слаба фигурка, което подскачаше, викаше от радост и се въртеше, с което изразяваше своето щастие.

– Мери! – викаше то. – Мери! Мери! Мери!

– Струва ми се, че това е Фидълфингърс – възкликна изумено Мери. – През цялото време се чудих, къде ли се е загубило това дяволче!

– Да не би да имаш предвид онова, което е правело заедно с теб топки от кал? – попита Корнуол.

– Точно това – каза Мери.

Тя приклепна и го извика. То дойде и се хвърли в обятията ѝ.

– Те ми казаха, че идваш – изписка то, – но аз не можех да им повярвам.

То се освободи от нея и се отдръпна назад, за да я огледа.

– Ти си тръгна и сега си пораснала – каза обвинително

Фидълфингърс. – Пък аз никога не пораснах.

– Питам за теб в Къщата на Магьосницата, но там ми казаха, че си изчезнал.

– От дълги години съм тук – каза малкото брауни. – Имам толкова много неща да ти показвам.

Останалите, които идваха насам да ги посрещнат, вече се бяха приближили достатъчно и можеше да се забележи, че те принадлежаха към Малкия народ – една танцуваща и подскачаща сбирщина от браунита, тролове, елфи и феи. Между тях вървеше някаква тържествена, човешка фигура, облечена в дълга, черна дреха. Черна калимявка покриваше главата и лицето ѝ. Изглеждаше като че ли или тя нямаше лице или просто калимявката го закриваше и то изобщо не се виждаше. Около нея имаше някаква замъгленост и изглеждаше като че ли тя вървеше в мъгла, която сега разкриваше и същевременно укриваше вида ѝ.

Когато се приближи към тях, тя спря и каза с глас не по-малко тържествен от дрехата ѝ.

– Аз съм Пазителят и ви приветствам с Добре Дошли. Предполагам, че сте си имали проблеми с харпиите – понякога стават много ревниви.

– Ни най-малко – каза Хол. – Ние умело се справихме с тях.

– Ние не им обръщаме дължимото внимание – каза Пазителят, – защото имаме твърде малко посетители. Твоите родители, скъпа моя – обърна се той към Мери, – бяха тук преди няколко години и от тогава не сме имали други.

– Аз бях тук само преди няколко дни – каза Джоунс, – и вие не ми обърнахте никакво внимание. Струва ми се, че вие се опитахте да направите така, че това място да изглежда напълно необитаемо.

– Ние ви наблюдавахме, господине. – каза Пазителят. – Преди да ви се бяхме представили, трябваше да разберем какъв сте. Пък и вие ни напуснахте доста набързо...

– Вие казвате, че те са били тук – прекъсна го Мери, – моите родители. В такъв случай те вече не са, така ли?

– Те отидоха на едно друго място – каза Пазителят. – Аз ще ви разкажа за това, а също и за някои други неща, но малко по-късно. Надявам се, че сега всички вие ще се присъедините към трапезата ни, нали?

– Струва ми се – каза Госипър, – че наистина не би било зле да похапнем малко.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Пазителят седеше на централното място на масата и сега стана ясно, че той действително нямаше лице. Под калимявката му, там, където би трябвало то да се намира, имаше пространство, запълнено с мъгла. От време на време на Корнуол му се струваше, че там вижда две много слаби, червеникави проблисъци, които биха могли да се вземат за очи.

Той не ядеше, а просто седеше там, докато те го правеха и им разказваше любезно за някакви незначителни неща и ги разпитваше за пътуването им. Говореше им за посевите, обсъждаше времето – изобщо, поддържаше разговора.

Не само около главата му, но и около него самия имаше някаква мъгла, мислеше си Корнуол. Той приличаше на някакъв призрак, който беше толкова нереален, че не би се учудил, ако изведнъж изчезнеше, по духнат от вятъра.

– Не знам какво да си мисля за него – каза с поверителен шепот Снивли на Корнуол. – Той не съвпада с нищо, което да обитава Опустошената Земя и за което да съм чувал. В началото човек би могъл да го помисли за дух, но той не е такъв и в това съм напълно сигурен. Има някаква мистичност в характера му, която не ми харесва.

Храната в никакъв случай не беше нещо специално, но бе добра и питателна, а също така и в големи количества. Пазителят продължаваше да ги подканя да си похапнат.

– Има предостатъчно – казваше той, – предостатъчно за всички.

Но накрая стана ясно, че всеки е изял колкото може. Тогава Пазителят каза:

– Сега, когато приключихме, ви дължа доста обяснения, а пък сигурно и вие ще имате някакви въпроси.

Снивли набързо каза:

– Ние се чудим... – но Пазителят го прекъсна.

– Ти си този, който се чуди какво съм аз – каза той – и аз мисля, че е честно да ти кажа, както и смятах да направя, но чак когато му дойде времето. Казах ви, че аз съм Пазителят и в известен смисъл съм. Но основно съм това, което вие наричате философ, въпреки че това не е точната дума. Във вашия свят не съществува дума, която точно да опише това, което съм. Инженер по философия като че ли най-точно ме описва, а ако вие, господин Джоунс, и вие, Сър Марк, искате да обсъдим заедно

това, ще ви помоля да изчакате малко...

– Ще запазим въпросите си – каза Корнуол, – но има едно нещо, което бих искал да науча. Вие знаете нашите имена, а ние никога не сме ви ги казвали...

– Това, което ще ви кажа, няма да ви хареса – каза Пазителят, – защото искреният ми отговор е, че мога да чета вашите мисли. Дори много надълбоко, разбира се, стига да поискам и тъй като това е твърде нелюбезно, се задоволявам само с повърхността – информация, която засяга какви сте вие, откъде идвате. Това, че мога да проследя и най-скритите ви мисли, не трябва да ви притеснява, защото аз не съм от тази планета и моите ценности доста се различават от вашите, а пък дори и понякога да си съвпадат, никога не бих си позволил да ви осъдя за нещо, защото от векове знам за голямото разнообразие на умове.

– Преди другите да са се впуснали във въпроси – забързано каза Мери, опитвайки се да изпревари въпросите на другите – бих искала да ви попитам какво се случи с моите родители.

– Върнаха се у дома си – отговори Пазителят.

– Искате да кажете, че те са се върнали без мен, че не са си помислили да се върнат и да ме вземат с тях?

– Ще ме намразите за това, което ще ви кажа – каза Пазителят – и то с право. Истината е, че аз ги убедих и даже подплатих с доказателства твърдението си, че сте мъртва.

– Какво ужасно нещо сте направил! – каза обидено Мери. – Какво отвратително нещо! Надявам се поне, да сте имал причина...

– Скъпа моя, имах си причина. При това страдах, че ще се наложи някой ден да я използвам.

– Значи освен всичко, сте и ясновидец – каза Джоунс.

– Е, не съвсем – каза Пазителят, малко притеснено. – Вярно е, че мога да погледна в бъдещето, в известен смисъл. Поради работата, която върша е наложително, пък и...

– Забравете за гледането – каза сурово Мери – и ни кажете защо беше толкова важно.

– Ако престанете да ми викате и ми дадете възможност да говоря.

– Но аз не виках – каза Мери.

– Сега ви даваме възможност да обясните и аз искрено се надявам, господине, причината ви да е основателна – каза Корнуол.

– Може би щеше да е най-добре, ако още от самото начало бях започнал от самото начало – каза Пазителят. – Моята раса е много древна и тя обитава планета, разположена в сърцевината на галактиката. Много

преди човешките същества да произлязат от морето, ние бяхме създали мощна цивилизация. Знам, че вие, сър Марк, сте объркан и малко разгневен...

– Той ще се оправи – каза Джоунс. – По-късно ще му се отдаде възможност да задава своите въпроси. Той започва да придобива свобода на мозъка едва когато види, че става дума за нещо повече от магия. Така че, моля ви, продължете.

– В такъв случай добре, ще продължа – каза Пазителят. – Можехме да сме достигнали до една много напреднала култура, която щеше да ни отдели от галактиката, възможно е даже и от вселената, защото ние бяхме измежду първите интелигентни същества и бяхме един лакът напред от всички други. Можехме да сме се развили по начин, който дори ние не можем да си представим. Но за щастие някога измежду нас имаше няколко мъдри мъже, които прозряха самотата, която би възтържествувала при такова развитие на нещата. Те знаеха, че ако нещата вървяха натам, накъдето отиваха, ние щяхме да останем сами, откъснати от другите. Сблъскали се с фактите, ние взехме едно решение и то беше, че няма да живеем сами и само за себе си, а за други интелекти, които биха могли да се появят в галактиката.

– Господине – каза Джоунс остро, – познавам ги тези като вас. В моя свят е пълно с тях. Правячи на добро, които решават, че тяхната работа е да се месят в живота на другите хора, които биха били много пощастливи без тази намеса.

– Вие не ме разбирате – каза Пазителят. – Ние сме само наблюдатели. Ние не се опитваме да се намесваме. Това става само в извънредни случаи.

– И вие си мислите, че това е извънреден случай?

– Предчувствам, че може да стане. Не че очаквам някаква огромна катастрофа да се случи, а просто, когато някой се притеснява, че нещо може да се случи, то може и да не се случи. Тук, на това малко парче земя съществува шансът да се създаде нещо велико. Ако това величие не се появи, това ще означава, че една много уникална цивилизация ще бъде загубена – за галактиката и за вселената. И ако това ще ви накара да се чувствате малко по-добре, Мистър Джоунс, ще ви кажа, че нямам предвид вас – тези, които сега сте тук, а имам предвид жителите на галактиката.

– Ще трябва да ви накарам да повярвате, че ние не сме мисионери. Ние не сме създатели на благоденствие. Ние сме просто наблюдатели. Просто наблюдаваме и се надяваме. Ние се разкриваме пред някого и

поемаме нещата в наши ръце само и единствено, когато просто няма друг избор.

– Всичко това е много хубаво и добро – каза Корнуол, – звучи прекрасно на думи, но все пак остават няколко неща, които ме смущават и едно от тях е защо виждате нещо велико в това място? Това е просто едно хранилище на ерудицията и знанията на Опустошената земя. Във всички случаи то си струва опазването...

– Не е хранилище само за знанията на Опустошената Земя, скъпи приятелю. Тук се съхраняват надеждите и потенциалите на три велики цивилизации, всичките произлизащи от един и същи-източник, три различни философии, които, ако можеха да бъдат обединени...

– Мисля, че разбирам какво имате предвид – каза Джоунс, – но тук има само две, а не три цивилизации. Културата на Опустошената Земя и на света на Корнуол и културата на моя свят. Магия и технология – и трябва да се съглася, че те биха могли да работят добре заедно.

– Има и още един, друг свят – каза Пазителят. – Светът на родителите на Мери. Вашият свят не се раздели веднъж, а два пъти. Вие сте три свята в един.

– Достатъчно неприятности си имам с двата свята, пък да не говорим, ако са три – каза Корнуол. – Ние си мислехме, че родителите на Мери идват от света на Джоунс, вероятно живеещи малко по-напред в бъдещето...

– Значи моите родители са се върнали в третия свят – каза Мери. – Защо беше толкова важно да го направят?

– Не можех да поема риска – каза Пазителят. – да ги оставя да ми се измъкнат от ръцете. Ако нещо им се случеше, нямаше никаква гаранция – нито пък някаква възможност – някой друг от техния свят изобщо да се появи насам. Затова ги убедих да се върнат в своя свят, след което да се върнат обратно в този, носейки документирано културата си...

– Значи всичко сте си наредили както трябва – каза Джоунс. – Всичко било толкова просто.

Пазителят кимна.

– Надявам се да е така. Искам това място да стане хранилище за знанията на трите свята. От вашия свят, Джоунс – технологиите, от света на родителите на Мери – големите хуманистични възгледи, които изглежда, че вашите два свята са пропуснали. Като ги съберете всичките заедно, преплетете ги един в друг, ще получите културна идея, обединяваща най-доброто от трите свята. Ще доведем учени от далечни места на галактиката, някои, от които се занимават с дисциплини, за

които тук изобщо не сте чували...

– Знам – каза Корнуол, – че тук имате огромен запас от древни ръкописи. Едва се съдържам да ги разгледам. Имам малко познания в някои от древните езици, въпреки че ми се струва, че моят приятел таласъмът, в известен смисъл знае много повече от мен. Той е прекарал много години в библиотеката в Уалузинг.

– Това вас ви урежда – каза Гиб, – но какво ще правим ние, другите? Вие можете да си се занимавате с вашите си ръкописи и да си изпълвате дните с тях, но Хол, Куун и аз нямаме никаква работа тук. Ние изпълнихме това, с което се бяхме заели. Занесохме брадвичката на Древните, въпреки че това си беше пълна загуба на време. След това продължихме с вас и сега открихме това място.

– Та ние дори не можем да четем – каза Хол. – Никога не сме се учили да го правим. Никой от Хората от Блатото, нито пък от Хората от Хълма не може.

– И по тази причина и аз не мога – каза Снивли, – въпреки че това няма нищо общо с желанието ми да се върна обратно. Там аз си имам мина за обработване, а също и приятели, които изоставих. И Хол и Гиб си имат работа, с която да се занимават. Ако има някакъв друг път назад, с радост бихме го предпочели, защото не ни се връща по този.

– Аз ще ви върна обратно – каза Джоунс. – Така и така трябва да отида до моя свят, за да ми оправят ръката. Вярно е, че инжекцията, която Марк ми направи, а също и превръзката на Мери са добри, но...

– Сигурен съм, че ако ми дадете време да преровя древните томове – каза Оливър – все ще намеря някаква магия, която...

– Вече целият съм станал на магия – изпъшка Джоунс. – Ще се върна в моя свят, където има антибиотици. Мога да ви взема с мен, след което да преместя машината ми до мястото, което е еквивалентно на това във вашия свят и безпроблемно да ви преместя. Единственото условие е да не се показвате. Не мога да поема риска някой да ви види.

– С удоволствие – каза Гиб. – Ние ще бъдем по-тихи и от мишка.

– Но ти ще се върнеш, нали? – попита Пазителят Джоунс.

– За Бога, да! – каза Джоунс. – Не бих пропуснал това за нищо на света. И то не заради вашата прекрасна галактика, би трябвало да ме разберете, нито пък заради уникалната култура, която искате да създадете, а заради забавното в цялата работа. Още от сега го усещам.

– И ти ще донесеш със себе си важни документи, свързани с ваши технологии и философии, които вашите велики умове са написали?

– Вие сигурно се шегувате – каза Джоунс. – Изобщо не знаете

какво говорите. И да донеса тонове книги, пак ще има тонове, които да не съм донесъл. Кажете какво по-точно искате – технически наръчници, хелиографни копия, теории, официални документи, научни списания? Ще направя най-доброто от себе си, след което ще си стоя наоколо и ще се подхилвам, докато вие се опитвате да разберете нещо от тях.

– Поласкан съм – каза Пазителят, – че си мислите, че ще се забавлявате.

– Ние сме трима, които със сигурност оставаме – каза Корнуол. – Предполагам, че и Бъкет също ще остане. Казвате, че можете да четете мислите ни. Можете ли и неговите също? Той не може да разговаря с нас, въпреки че като че ли ни разбира. Ще бъде ли етично вие да ни кажете какво знаете за него?

– Той е благоразположен към вас – каза Пазителят, – ако това иска да разберете. Благодарен ви е и е ваш приятел. Можете да му вярвате напълно. Не бих могъл да ви кажа какво е той, тъй като и самият той няма представа за това. Вероятно след време ще знае – за сега е много млад. В себе си има някакви инстинктивни знания, заложили от неговия родител, който както изглежда, е бил беглец от някое далечно кътче на вселената. Той няма образа на своя родител, както вие вече сте забелязали. Изглежда, че расата, от която произхожда, е имала способността да променя генетиката на своето потомство както си поиска. Предполагам, че родителят му го е оформил на някакво примитивно ниво по такъв начин, че да притежава неща, които при нужда да му бъдат в полза, както би направило някое преследвано същество, което знае, че гонитбата ще се прехвърли върху собственото му дете. Но на мен ми се струва, че Бъкет още не е осъзнал възможностите, които баща му е дал. Хубавото е, че той ще ги открива едно по едно при нужда. Налага се да се примирим с мисълта, че засега ще знаем много малко за него.

– Това е много смешен начин да се разглеждат нещата – каза Джоунс.

– Може и така да е, Мистър Джоунс – каза Пазителят, – но мисля, че ще се съгласите, че това, за което знаем много малко и наричаме незапазен фактор, може да ни даде големи надежди.

– Надявам се, че този незапазен фактор не би променил отношението му към нас. След инцидента с пушката...

– Стига вече, Мистър Джоунс – каза Пазителят. – Има още един, който нищо не е питал. Господин Госипър, имате ли вие някакви въпроси?

– Аз съм просто един посланик – каза Госипър, – един изпълнител

на поръчки, поправяч на малки неприятности, този, който съблюдава всичко да е наред и нищо да не бъде забравено.

– Не възнамерявате да останете, нали?

– Имам прекалено много друга работа за вършене, много мили за извървяване. Трябва да дооправям нещата докрай, а също така понякога и да ги започвам.

Той бръкна в джоба на робата си и извади брадвичката на Древните.

– След като Древните отхвърлиха това – каза той, – тя трябва да бъде предадена на този, който я носи и пази през цялото време на това уморително пътуване. Това ще бъде много слабо заплащане за неприятностите, на които се изложи, но все пак е някакъв спомен.

Той подаде брадвичката и усмихнат, Гиб я пое.

– Ще я показвам, когато разказвам историята – каза той. – Много ти благодаря, Госипър.

Госипър протегна мършавата си ръка към Мери.

– А сега – каза той, – моля те, рогът от еднорог. Повече не ти трябва. Моля те, дай ми го.

– С удоволствие – каза Мери, – но не мога да разбера...

– Трябва да бъде върнат обратно – каза Госипър – и внимателно да бъде поставен пак в големия дъб, за да бъде готов да посрещне следващите странници. Сигурно разбираш, че рогове от еднорог не се намират лесно и всеки трябва да се използва докрай.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Сега добрите спътници в странстването си бяха отишли. Машината на Джоунс ги отнесе със себе си.

Корнуол бавно се обърна и последва по ливадата останалите, отправяйки се към красивата сграда, която блещукаше на лунната светлина. Малките същества подскачаха весело наоколо. Пазителят бе заобиколен от тях и изглеждаше, като че ли се носи бавно напред. Някъде зад тях като че ли отделен по някакъв начин, вървеше напред със смешната си походка и самият Бъкет.

Значи това бе краят, мислеше си Корнуол. Краят на дългото пътешествие, което започна в Уалузинг, след намирането на древния ръкопис. Краят бе много по-различен от това, което той някога си бе представял. Той бе тръгнал, за да открие Древните, а сега те не го интересуваха, защото се оказаха нещо много по-различно от това, което очакваше.

Спомни си за нощта, когато намериха за пръв път вода, след като бяха прекосили Поразената Равнина и когато той се обвиняваше, че е започнал странстването. Тогава се чудеше какво ли ще прави, когато настъпи краят, още повече, че той най-вероятно щеше да бъде смъртта им, като се имаше предвид пътя, който бяха поели. А сега всичко свърши и нямаше нужда да се връща назад, защото пред него имаше работа, за която дори човешкият живот не би стигнал. Тази доживотна работа се намираще тук, в тази малка равнина, заобиколена от върховете на Мъгливите Планини.

Тук, ако разбира се Пазителят не грешеше, се очертаваше възможността три велики цивилизации да се обединят в една още по-велика, като това щеше да стане и с помощта на странни учени, идващи от странни планети, екипирани с незнани изкуства и философии. А тук имаше и този неизвестен фактор, заложен в този вървящ с клатушкане Бъкет, който можеше да даде на проекта мащаби, за които все още никой не предполагаше. До него Мери се обади:

– Не го приемай толкова надълбоко, Марк. Те се връщат у дома. Така искат самите те.

Той кимна с глава.

– Нямаше нищо, което да им кажа. В най-последния момент, просто нямаше нищо, което да им кажа. Мисля, че всеки от нас загуби по нещо там. А те направиха толкова много за мен...

– Но и ти не си направил по-малко – каза Мери. – Ти им даде живот. Сега те ще прекарват безброй зимни вечери и ще разказват за пътуването. Снивли в своята мина, Хол и Куун в тяхното кухо дърво, Гиб в неговото блато.

– Благодаря ти, Мери – каза Корнуол. – Ти винаги знаеш точно какво да кажеш. Премахваш болката.

Известно време вървяха в тишина, след което Мери каза:

– Фидълфингърс ми каза, че скоро ще имаме нови дрехи, пригответе специално за нас, а това е нещо, от което се нуждаем. На теб вече ти липсват лактите и колената на дрехата, а пък тази моя стара рокля не става за нищо друго, освен за парцал за прах. Той каза, че ако искам, мога да имам рокля от злато. Можеш ли да си ме представиш облечена в рокля от злато? Ще бъда като принцеса!

Той протегна ръка, за да я спре и да я обърне към себе си.

– И без рокля от злато – каза той – ти си принцеса. аз те обичам и в тази рокля, която носиш. От нея все още се носи вонята на Звяра на Хаоса. Тя е изхабена, изпокъсана, парцалива и нацапана от мазнината на бекона, готвен край огъня. Затова искам да ми обещаеш, че никога няма да я използваш за парцал за бърсане на прах!

Тя се приближи и обви ръцете си около него. Той я притисна към себе си.

– Това ще бъде един хубав живот, Марк – прошепна тя. – С или без рокля от злато, животът ни ще бъде хубав.

КРАЙ

© 1976 Клифърд Саймък
© 1994 Маргарита Браткова, превод от английски

Clifford Simak
Enchanted Pilgrimage, 1976

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:

ИК „Плеяда“, 1994

Художник: Димитър Стоянов – Димо, 1994

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4654>]